

T: Tak jo, tak já bych takhle úplně na začátek se tě zeptala... Co vlastně z tvýho pohledu znamená gender a genderová identita?

R1: No já vlastně vnímám gender jako věc, kterou má každé úplně jinou... že každé má vlastně nějaký svoje vnímání, nikdo to nevnímá úplně stejně že jo, takže si myslím, že záleží na kultuře, na našem vkusu, na všem. Takže já bych ani neřekla, že existuje nějaká, vlastně muž, nějaká žena, protože v podstatě každé to vnímá malinko jinak a nejde to binarizovat, takže... Jestli to tak stačí.

T: Jo jasně, takže jako myslíš, že vlastně to, že ten gender a genderová identita, že jako se to takhle rozděluje na ty dva póly vlastně muž a žena, takže by to tak vlastně jako nemuselo třeba bejt jo, nebo že to nějak nedává smysl nebo...

R1: Jako pro binární trans lidi nebo jako i binární lidi, tak pokud se v tom cejtěj dobře, tak samozřejmě na tom není nic špatnýho, ale myslím si, že kdyby to víc lidí vnímalo tak, že to fakt je člověk od člověka, tak mnohem víc lidí by se neidentifikovala jako žena nebo jako muž.

T: Jo, takže jde vlastně o to, že by bylo třeba podle tebe jako lepší vnímat to jako něco fakt úplně jako individuálního?

R1: Tak mi to přijde.

T: Jo jasně, tak to nějak jako jsme vzali tak obecně, co to vlastně jako podle tebe je a vlastně si jako říkám, jak i když ty jsi na to taky částečně už tu odpověď řekla, ale jaká nebo jak si myslíš, že to vlastně vnímá ta společnost, ten gender a vlastně tu genderovou identitu?

R1: No tak samozřejmě to bylo ovlivněný křesťanstvím potom mimo Evropu kolonizací, takže tam je hodně těch vnějších vlivů, který to už hrozně dlouho tvarujou, ale myslím si, že ten tvar, kterej to má dneska, je prostě takovej... Snažíme se od toho oprostít trošku s feminismem od takových těch stereotypů, ale pořád velice převládá to muž a tohle je mužský oblečení a mužský aktivity a tohle je to ženský a myslím si, že jakoby mění se to v něčem samozřejmě, ale tak to se měnilo vždycky. V něčem je to možná i horší dneska, ale myslím si pořád, že ta binarita velice dominuje.

T: Hm, tak možná se k tomu ještě pak budeme postupně během toho dostávat nějak víc. Jo a vlastně, když takhle jsme to vzali nějak zešíroka, tak jak myslíš, že to vlastně jako vnímá nějaký tvoje blízký okolí nebo jak k tomu přistupujou... prostě gender, genderová identita

obecně a teď jako já nevim, říkám si klidně můžeme to vzít jako od těch fakt nejbližších jako rodina, jo a potom nějaký třeba blízký, nějaký tvoje okolí.

R1: Rodina, tak určitě oni to v podstatě jako odmítají, že není to tak, ale prostě jako nevím před rokem jsem to nějak mámě řekla a ona v podstatě doteď si trvá na tom, že na to nevěří, že to neexistuje, nebo tak něco, takže takhle myslím, že to vnímá vlastně většina těch starších lidí nebo té rodiny. Tím, že některý jsou ochotný si poslechnout tu moji perspektivu, vyloženě nezmění ten svůj názor, ale třeba nechaj mě jim to vysvětlit, že nejsou vyloženě „ne, to neexistuje a já jsem proti tomu“ od podstaty prostě.

T: Jo, takže nejsou vyloženě odpůrci, ale jako... ten vhléd do toho vlastně jim asi nějak chybí.

R1: Hodně.

T: Jo jo jasně. Tys říkala, že teda to se stalo nějak jako před rokem, že vlastně si to řekla nějak mamce nebo někomu doma...

R1: No totiž jako... Já jsem věděla, že moje máma to úplně... ona je taková, s ní se nedá moc mluvit. Ona si nenechá ten názor vysvětlit jinej, než ten její, takže jsem věděla, že tohle prostě s tím genderem bude těžký a vlastně jsem měla pravdu. Já jsem jí totiž předtím už asi ve 13, teď je mi 19, řekla, že jsem bi, pak že jsem lesba jsem zjistila, a pak před rokem, že jsem nebinární. Takže to první zpracovává, to někam se dostáváme, že už si nemyslí, že je to fáze a tak, ale s tím genderem to bude nejspíš na dlouho, protože ona fakt, ale to bych se dostávala do mých ‚mummy issues‘ už jo, ale prostě je to... nevim, jestli úplně reprezentuje tu většinu, ale určitě je to takovýto „ne, já jsem zvyklá na tohle, vyrostla jsem v tomhle, takže takhle to mám v hlavě a ty mě nemůžeš přesvědčit“.

T: Jasně. Jo, že jako není úplně otevřená něčemu jinému. To si říkám, jaký to vlastně je, jako když víš, že vlastně takhle ty tvoji fakt jako blízký nebo ano, samozřejmě i přátelé můžou bejt hodně blízký lidi, někdy to má člověk tak, že je mu bližší přítel než jako rodina, jo, ale říkám si jako jaký to prostě je, když ta rodina na to není úplně ochotná přistoupit vlastně.

R1: Je to takový... je to jako takový izolující. Spíš někdy mě to vytáčí. Někdy je mi z toho smutno, ale určitě to není něco, co bych si mohla říct „no, holt, mají jinej názor“, to ne právě. Proto je to je to těžký a snažim se na to spíš nemyslet asi, protože nic nezměním že jo.

T: Jasně, jo jo... a vedle té rodiny nějaký jako tvoji kamarádi, tak jak to vlastně třeba vnímají nějaký přátelé?

R1: Jo, tak můj nejlepší kamarád je taky trans, takže my jsme vlastně na ty svoje identity přicházeli tak nějak spolu, takže jakoby fakt on je asi můj nejbližší člověk a ten fakt... tam to máme... ten je ještě víc snad levicovej než já, jestli to je možný, ale... jinak třeba lidi se kterými se bavím ve třídě, protože já moc nechodím ven, tak jakoby mám toho jednoho kamaráda, lidi ve třídě, a to je tak nějak pro mě všechno, tak jakoby samozřejmě je ta půlka třídy, který jsou jako „haha“, ale ty se kterými se bavím nějak víc, ty to jako berou úplně v pohodě, asi jako vyloženě to není tak, že by vytvářeli nějaké navíc ‚effort‘, aby mě jako ‚validate‘, jestli nevádí, že používám anglický slovíčka, já jsem zvyklá se v tom vyjadřovat, ale jako berou to úplně v pohodě. Myslim, že to akceptují, jenom vyloženě asi se nějak nesnažej mě v tom jako podporovat v uvozovkách, ale jsou úplně v pohodě, většina z nich je taky queer, takže...

T: Jo, tak to tak jakoby působí, že nějak máš kolem sebe vlastně jakoby komunitu, dejme tomu, lidí, který třeba jsou na tom plus minus stejně. Nechci to úplně takhle jako házet do jednoho pytle, jo, ale jakože jsi prostě jakoby v prostředí těchhle lidí, ale zároveň prostě samozřejmě logicky jako se setkáváš třeba i v té škole že jo nebo takhle s nějakýma jako lidma, který si dokážou z toho udělat třeba srandu, nebo je to takový... , že zas tak to úplně jako neberou, ale nejsou vyloženě proti tomu jako.

R1: No, to třeba jakoby... Já v češtině používám jako ‚she‘/‚her‘, protože se mi úplně nelíbí český ‚neopronoun‘, ale v angličtině používám ‚they‘/‚them‘, tak třeba, jako když jsem si na angličtině řekla, „hele, můžete používat tohle“, tak i ty, co to úplně nechápou, mě tak oslovovali. Nevím, jestli proto, že by byly jako ‚allies‘ hrozně, ale spíš jako že to úplně nechápou a asi jim to nestojí za to, aby to tak řešili.

T: Jo, hele a říkám si, my už se do toho postupně jako dostáváme, jo, ale co teda pro tebe osobně vlastně jako znamená bejt nebinární?

R1: Já přemejšlim, jak to popsat, protože to je taková ta věc, která je úplně nepopsatelná, víš co. Je to prostě... Já celkově nechci bejt jakože ‚já nejsem jako ostatní holky‘, ale jsem taková introvertní, taková trochu jiná v uvozovkách, takže jako ale nechci ze sebe dělat ‚já jsem úplně...‘ víš, jak to myslím. Takže si myslím, že už v tomhle jsem to nějakým způsobem od dětství trochu měla, že prostě nesedím do těch škatulek nebo jak to říct a vlastně pak jsem objevila, pak jsem se začala dostávat do těch jako queer věcí a do toho, že

jsem vlastně na holky, a pak vlastně i ty gendery, a pak jsem zjistila, že jich může bejt, kolik chci že jo a nějak jsem se postupně do toho dostala a prostě jsem si nějak řekla „jo hele, jako mně to být žena asi úplně nesedí“. Třeba vlastně co mi začaly růst prsa, tak jsem s tím měla problém prostě, protože mám pocit, že to není něco, co patří na moje tělo a určitě, co nejdřív si chci nechat udělat nějakou operaci, protože to je fakt něco, co je prostě pro mě důležitý, co mi prostě působí hodně úzkosti. Tak to je třeba z té fyzický stránky. Mně to moje tělo úplně nesedí s tím, jak vnímám sama sebe. Taky vlastně, když se třeba kouknu na to, co je stereotypicky ženský, mně se hrozně líbí jako femininní oblečení nebo koníčky, co se asociujou se ženama. Mě baví většinou víc než ty, co se asociujou s mužema. Já bych teoreticky byla velice skvělá jako ‚fifties housewife‘ upřímně, ale pak jako se kouknu na strom a vidim tam prostě víc sebe, než v Kim Kardashian nebo nevim, víš... Já se snažím to vysvětlit a ono to úplně nejde. Snad to dává trochu smysl.

T: Jo, určitě a já se kdyžtak jako doptám jo, takže úplně v klidu. Jo, takže to máš tak jako rozmanitý vlastně dost, že na jednu stranu některý ty činnosti a třeba jako oblečení a tak, že tam dejme tomu tíhneš k něčemu, co je stereotypně spojovaný s ženama, ale na druhou stranu prostě třeba prostě to, že jako ženský maj prsa a ty máš prsa, tak to je třeba něco, v čem se jako vlastně necejtíš, máš v podstatě pocit, že to k tobě jako nepatří nějak, jo.

R1: Jo, ano.

T: Jo a vybavuješ si vlastně nějaký moment nebo období, kdy sis teda jako začala uvědomovat, že to máš nějak jinak, jako že prostě nejsi binární?

R1: No, já vlastně nevim, mohlo mi bejt 12, když jsem jsem si projížděla prostě Wattpad a narazila jsem tam na nějakou LGBT encyklopedii nebo tak něco a prostě bylo to takovýto období. Žila jsi trochu fanficcema nějakou dobu? Tak já jsem prostě měla ty jako ‚gay shipy‘, takovýto Elian, tohle a tamto a jako hrozně jsem tím žila asi rok nebo dva, a tak jsem se o tom začala dozvídat víc, že to nejsou jenom ty dva sexy muži, ale že tam je milion dalších možností. Jsem si o tom začala zjišťovat a nejdřív jsem byla jako „hm, to by bylo bezva, kdybych do toho patřila“ a pak jsem si řekla „hele, já do toho asi trochu patřím“ a vlastně nejdřív jsem si tři roky myslela, že jsem bi, ale už v tu dobu, kdy jsem si vlastně nepřiznávala, že jsem lesba, tak okamžitě mi v mozku naskočilo „jo, třeba jsem trans, no a co“, co jsem se o tom nějak jako naučila minimum, ani jsem pořádně nevěděla, co znamená nebinární, tak jsem si řekla „hele třeba jsem kluk, no jakoby nějak by to ke mně možná sedělo“ ve smyslu tom, že prostě jsem asi nějakým způsobem cejtila, že tam ta

binarita nebo ta cis asi úplně nebude od té chvíle, co jsem zjistila, že něco takového existuje. A pak byl samozřejmě ten vývoj, kdy jsem hledala, jaká slova mi na mě sedí. Jednu dobu jsem se identifikovala jako gender fluid, ale vlastně teď říkám nebinární, protože si myslím, že to, co cítím, je moc složitý na nějaký mainstreamový termín.

T: Jo jo jo a jako používáš třeba i nějaký jiný teda označení než jenom jako nonbinary nebo nebinární?

R1: No, já vlastně i genderově...

T: Jako jestli si myslíš, že je nějaký, kterej by víc seděl na ten tvůj pocit?

R1: No, já třeba i ten jako termín lesba vlastně částečně cítím ve svém genderu, takže to... a potom taky... se snažím přemejšlet... Vlastně já mám hrozně ráda takovýty estetiky na pinterestu nebo tak něco. Mně se to hrozně líbí, takže třeba i některou tou estetikou bych si prostě... „ano, můj gender je ‚goth‘, můj gender je ‚Fairycorn‘ nebo prostě tak něco trošku a zároveň jsem si řekla, že jsem si zkoušela jednu dobu vymejšlet svoje vlastní termíny jako ‚crow gender‘ nebo ‚green gender‘ nebo tak něco, ale od toho jsem trošku upustila, protože jsem se mi to nechtělo vymejšlet.

T: Jo jo jo. Vlastně jedna moje spolužačka taky psala vlastně jako práci diplomovou na téma jako nebinarita a mělo to být zaměřené právě jako na sociální interakci a dost tam psala právě o takových jako mikro vlastně označeních, který jako si lidi takhle vytvářej, aby prostě je to vlastně co nejlíp jako pojmenovalo, jo, tak právě mě to napadlo, jestli vlastně si nakonec k něčemu takovému došla nebo nakonec ne.

R1: To vlastně jsou jakoby... máš binární a nebinární že jo, ale pak jsou ještě xenogendery a to jsou tadyty velice specifický pojmenování a třeba nikdo jinej se tak nepojmenuje, ale oni si tak říkají, protože se v tom cejtěj dobře. A právě že ty xenogendery jsou něco, co i některý jako nebinární lidi si říkají „to už je moc“, ale jako víš co, to by se to dalo říct u čehokoliv, že to už je moc, takže myslím, já bych se úplně neoznačila tím xenogenderem, protože mi to přijde takový nový, takový hodně internetový, na čemž není nic špatně, jenom to úplně nesedí ke mně, takže proto se identifikuju spíš s tím nebinárním, i když technicky by ten xenogender mě možná popisoval líp jeden nějaký termín pod tím jako deštníkem těch xenogenderů.

T: Jo jo. Jo vlastně a trošku jsme se už o tom taky bavily, ale vlastně jako teda, když jsi začala nějak uvědomovat, že dejme tomu i třeba v momentě, kdy si jako už měla i pro tu

svoji identitu vlastně takhle jako nějaký označení, tak jako byl někdo, s kým si to nějak jako sdílela, nebo komu ses vlastně s tím svěřovala?

R1: To to je ten můj nejlepší kamarád, kterej je vlastně transmuž, tak my jsme si začli psát právě kolem té doby, kdy já jsem začala přicházet na ty queer termíny. A právě jsme, nějak to vzniklo, že jsme si fakt prostě, my si dodnes píšem každej den celej den v podstatě a začli jsme někdy před sedmi lety, to je hustý, a už v té době prostě nějak to vzniklo, nějak jsme si o tom psali a já jsem „no já se cejtím nějak takhle“ a on mi napsal, „jo, já zas tak“ a prostě nějak trvalo to dlouho, než jsme došli tam, kde jsme teďka že jo, trvalo to roky, ale nějak jsme na to fakt jako přicházeli takhle spolu a myslim si, že to je hrozně fajn, že jsem na to nebyla sama a že jsem měla někoho, kdo mě podpořil a affirmations a takový věci.

T: Jo jasný. Takže hodně vlastně jako teda tenhle ten kamarád. A vlastně jako říkám si, jako je mi asi jako jasný, že prostě ten proces, sama si jako říkala vlastně, že to trvalo jako roky, ale jakože tak je mi jasný, že to určitě bylo jako nějak náročný prostě postupně jako tím procházet a sama se tím jako prokousávat a vlastně nějak zjišťovat, jak to vlastně je, ale napadá mě, jestli právě na to koukáš spíš v nějakým jako negativním světle a nebo jako v pozitivním? Jestli se to takhle vůbec dá jako rozdělit.

R1: Asi u mě jo v tom, že... já si často říkám, já hodně cítim vždycky, když máma řekne něco, co je prostě transfobní, nebo tak, tak mě se chce brečet, že já fakt vždycky si říkám, já ten svůj gender v něčem mám hrozně ráda, je to něco osobního, je to něco prostě, co jsem já, ale to by muselo existovat mimo společnost, kterou žijeme, protože já v týhle společnosti vim, že nikdy mě všichni nebudou akceptovat, zároveň nikdy vlastně nebude takovýto... Víš, když trans lidi, který jsou binární, projdou tou tranzicí, tak lidi předpokládaj už, že to je žena, i když se narodila jako muž v uvozovkách, že tohle nikdy mít nebudu, že nikdy se na mě nikdo nekoukne a nebude prostě nějakým způsobem vědět... na jednu stranu je takováta věc, kdy nikdy by se neměl předpokládat gender že jo, ale na druhou stranu v takový společnosti žijeme a je část mě, kterou to mrzí, že prostě nikdy nebudu takhle normální, nebo... no, asi normální, protože nejenom v tom genderu prostě, ale hodně v tom genderu.

T: Jo, že ti jako nějak vadí vlastně, že řekněme, jako nezapadáš do té většinový společnosti. Chápu to správně?

R1: Já jakoby bych nechtěla bejt jako tuctová, nebo tak jak to říct, ale někdy bych prostě chtěla, aby moje existence nebyla jako politickej problém v podstatě.

T: Hm, jasně. Jo, no to je dost dost ‚legit‘ přání jako no. Říkám si, jako jestli si vybavuješ něco, co vlastně během toho procesu jako vývoje tvé identity bylo pro tebe nějak fakt jako hodně náročný? Něco, co si jako na první dobrou takhle vybavíš, že to bylo fakt jako těžký.

R1: No, jakoby možná přijmout to s tím vědomím, že ty rodiče to prostě nejspíš nikdy takhle brát nebudou, ale jinak taky to že já jsem jednu dobu, jak jsem říkala, jsem si myslela, že jsem gender fluid, a pak jsem vlastně zjistila, že jako to mužský vůbec, že jako když bych si musela vybrat mezi těma dvěma binárními, tak jakoby jdu tím směrem k tomu ženskému, tím, že se mi líbí i to oblečení, ty koničky, co už jsem říkala a fakt jakoby, tak mě jako postupně, jak jsem na to přicházela, že fakt jako to mužský ke mně nepatří i tím, že jako nejsem na muže, tak ne že by to bylo nějak jako těžký, ale bylo to takový... ten ‚comphead‘, ale v genderu, že prostě ty muži jsou prostě jakože nahoře a vždycky tam jako musí nějak bejt reprezentovaný nebo já nevím, jak to říct, ale dává to smysl?

T: Určitě jo, určitě jo.

R1: Jo že, že prostě jsem si řekla „ne, fakt nepotřebuju v mém životě nějaký mužství“ a je to v pohodě, než jsem tomu fakt došla možná.

T: Hm, jasně.

R1: Jenom, jestli se můžu zeptat, jestli to nevadí, jestli ty seš cis?

T: Jo jsem, jsem.

R1: Dobře, jenom jako pro zajímavost.

T: No jasně, v pohodě úplně. O těch rodičích my už jsme se vlastně docela bavily, mě spíš jenom vlastně jako napadá, jestli se ten přístup jako k tomu, že seš, že jsi nebinární, tak jestli se jakoby nějak vyvíjel a nebo jestli vlastně na začátku už byl zaujatej teda nějakej jako postoj a ten se už nezměnil za tu dobu?

R1: Z jejich strany?

T: Hm.

R1: Zatím se nezměnil. Zatím byl prostě zaujatej a zůstane, ale prostě předtím vlastně i k té sexualitě byl takovej složitěj, a to už je pár let, takže já třeba doufám, že prostě se to bude

vyvíjet, akorát to prostě bude trvat, ale nevím, u tohohle se bojím, že to tak zůstane, mnohem víc než u té sexuality, takže myslím, že... tak to už bude.

T: Jo a vlastně ty, jako si říkám, že tys jako zmiňovala, že sis vždycky přišla nějak něčím jiná ještě i třeba dřív, než sis začala uvědomovat, jakou máš sexuální orientaci a tu genderovou identitu a tak dál a napadá mě, jestli si jako myslíš, že vlastně to, že jsi nebinární nějak ovlivnilo třeba jako to prostředí nebo jako prostě společnost, ve který ses pohybovala nebo pohybuješ? Jestli myslíš, že na to vlastně to sociální okolí mohlo mít nějaký efekt?

R1: Ne ne, to já totiž mám takovou teorii nebo jakoby ono je to v podstatě fakt, že prostě queer lidi k sobě táhnou. Už předtím, než to věděj, takže já ještě předtím, než jsem věděla, co to znamená být trans, tak jsem prostě měla skupinu teplejších kamarádů, a pak jsme postupně na to všichni přicházeli nebo jako pár jich bylo že jo, ale prostě vždycky jsem se s někým začala bavit a pak jsem zjistila, že jsou taky teplý, nebo neurodivergentní nebo obojí ideálně, takže...

T: Jasně, takže vlastně nějak se začala utvářet kolem tebe vlastně skupina lidí, který prostě vlastně byly něčím odlišný, když to třeba byla jako dejme tomu ta sexuální orientace, jo a ty myslíš, že nějak jako... Já přemejšlim jo, čím to jako je, že ty ty lidi nějak k sobě takhle táhnou, jak říkáš?

R1: To já nevím, ono to tak prostě je. A jako i hodně lidí třeba na internetu v těchhle komunitách o tom píšou, že prostě začne se bavit skupina lidí, nebo třeba jenom dva lidi prostě, když jim je třeba 10, 15, a pak jeden zjistí, že vlastně je queer a pak zjistí i ten druhý, že je queer a když jich je víc, tak to najednou zjistí i ty ostatní, protože prostě queer lidi k sobě nějak táhnou, i když vlastně to nevěděj. Nějak to tak prostě funguje.

T: Jo, to trošku zní, že si vlastně navzájem pomůžou jako objevit tu skrytou jako prostě identitu, která celá...

R1: Je to možný.

T: ... ještě není zvědoměná. Nebo nevím jestli to myslíš, že to dává...

R1: Je to klidně možný. Jo jako mohlo by to tak být, ale jak jsem říkala, třeba s tím kamarádem jako fakt jako přicházeli jsme na to spolu, takže je to klidně možný, že to funguje i takhle.

T: Jo, hele a říkám si jako, tak jasně víme, že prostě společnost, ten gender je hodně takovej jako dichotomní, jo, že prostě ta dichotomizace genderová je hodně jako silná a říkám si, jestli ty osobně jako vnímáš nějaký jako konkrétní prostředí, kde prostě máš pocit, že tam je to jako nejvíc. Třeba mě jako napadá totiž škola, že ta je vlastně jako to vzdělávání, hlavně základní vzdělávání, je jako vlastně hrozně rozdělený na kluky a holky, jo a že tam je to docela intenzivní nebo, ale i to můžou bejt jako jiný věci... média že jo, prostě a tak dále, tak jestli jako je něco, kde to ti to prostě fakt vadí?

R1: No, jako ty média fakt jako když je prostě nějaká nebinární postava, tak já brečím, já pokaždý brečím, musím to pauznout, protože prostě se rozbřečím, že jsem nějakým způsobem reprezentovaná, protože se to moc neděje. Vlastně je to je to vždycky hrozně fajn, i když tu postavu jako takovou třeba úplně nemiluju, tak prostě je to takovej pocit, kterej je jako hrozně hezkej, ale zároveň hrozně smutnej, protože by toho mělo bejt víc že jo. Potom taky jeden příklad, loni mě naši donutili chodit na taneční a tam fakt jeden z těch důvodů, proč jsem to tam nenáviděla, bylo, jak to bylo absolutně nelítostně rozdělený holky, tak kluci a todle a tamto a prostě jako ty role a fakt jsem se vždycky cítila kvůli tomu hrozně špatně... hrozně jako bezcenně nebo méněcenně a letos vlastně maturuju, děláme předtančení a tam taky zdaleka ne tolik, ale dost na to, abych já prostě řekla, hele, já asi tam nechci bejt a já vlastně mám tanec moc ráda, než bych ho nikdy dělala profesionálně, ale nevím, se mi zdá, že vesmír mi ho chce vymlátit z hlavy, protože mám takhle dva roky za sebou zážitek, kdy prostě ten tanec, něco, co si myslím, že je hrozně bezva, je hrozně binárně rozdělený. Je to takový divný prostě, je mi tam nepříjemně, takže u toho možná.

T: Jo jo, to máš pravdu no, že ty taneční, no to prostě je to tak, no... holky v šatech, kluci v těch kvádrech že jo a prostě dámská, pánská volenka.

R1: Oni to vedli manželé a ta manželka, já jsem tam přišla v kalhotkách a ona mně seřvala, tak jsme to tam řešili, já jsem to viděla, protože jsem odmítala tancovat, tak jsem se schovávala, schovávala jsem se na záchodech, schovávala jsem se, tam byly takový jako stoly, a protože fakt jako to pro mě jako pro nebinární osobu bylo tak nepříjemný, tak ponižující v něčem, takže prostě jsem to nedávala moc no.

T: Jo, to zní jako dost takovej nepříjemnej zážitek celý no. Jak ses cítila vlastně během třeba základní školy a nebo i teďko vlastně jako v současné době v prostředí v tom školním vzhledem právě jako k tý genderové identitě?

R1: No, na tý základce jsem to většinou moc neřešila, tam jsem... já jsem se ještě v 9. třídě bavila s jedním klukem, se kterým jsme trochu jako vyrostli spolu a on je z něj dneska nácek, takže jsem měla svoje útočné helikoptéra období někdy v 8. třídě, takže tam jsem to moc neřešila, ale teď je to spíš takový... jako většinou to nevnímám, ale spíš protože se snažím to nevnímat, protože vim, že kdybych dávala pozor na to, když pokaždý řeknou holky a kluci nebo něco takovýho, takovýhle drobnosti, ale je jich hrozně moc a kdybych je vnímala, tak mi z toho hrábne, takže já se fakt naschvál snažím prostě to ignorovat, protože jinak bych asi se musela zabít nebo něco.

T: Jo jo. Já si říkám i jako jestli třeba v tý škole, ať už jako na základce nebo vlastně i na střední, tak jestli vlastně se ti tam jako dostalo nějaký podpory v tomhle ohledu?

R1: No od učitelů nějak ne, ale spíš jako taky, protože jsem to tam úplně nehledala, protože víš co, jsou to jako starší lidi zase, tak jsem si říkala „tak nevim, nechce se mi úplně to zkoušet a pak zjistit, že třeba tenhle učitel, kterýho mám ráda, je vlastně transfob, to jako nechci riskovat“. A u těch spolužáků jako, jak jsem říkala, nějak se nacházím mezi těma queer lidma a tam to nějak funguje, takže jakoby... teď na tý střední, já bych ty lidi úplně nepovažovala za kamarády, spíš jenom prostě se bavíme, protože jsme spolu v tý třídě z mého hlediska, ale jsou takový, že prostě když jim řeknu, hele, použivej tyhle ‚pronouns‘, když máme hodinu angličtiny, tak oni jsou v pohodě a je to prostě takový, je to v pohodě, no. Neřekla bych, že je to nějak skvělý, ale je to v pohodě.

T: Jo jo, takže nestalo se třeba někdy, že by ses vyloženě jako na někoho obrátila? Já nevim, napadá mě jako školní psycholog, psycholožka, někdo takovej v tý škole, že bys vyloženě potřebovala vlastně jako se s někým o tom jako v kontextu tý školy vlastně poradit nebo nevim.

R1: Asi ne, protože já vlastně nevim, co bych od nich chtěla, protože je to je to takový... já jsem to trochu vzdala předem asi jakoby jakoukoliv změnu nebo něco. Nevim, jak to říct, prostě jakoby takhle, já jsem takovej člověk, že se nebojim si říct, když něco chci jinak, nebo tak něco, ale vim, že kdybych řekla „hele, když budete říkat holky a kluci, tak řekněte, holky a kluci a nebinární osoby“ a jako bylo by to, ale spíš než že bych se styděla si o to říct, tak se mi to prostě nechce řešit, protože vim, že to by se řešilo.

T: Jo a ještě mě napadá... setkala ses s nějakějma jako věcma takovejma typu šikana nebo prostě nějaká fakt jako otevřená diskriminace nebo jako něco takovýho?

R1: Ne, ve škole ne a na mě mířenou určitě ne. Občas spíš mají takový běžný poznámky, když jsme se o tom z nějakýho důvodu bavili v hodině, tak mají debilní poznámky občas, ale vyloženě na mě mířený ne, ale já si myslím, že je to taky hodně, protože ze mě jako vyzařuje takový jako „neser se do mě“, protože já třeba ani... jako ťukám... ale neměla jsem nikdy problémy s tím, že by po mě někdo pokřikoval jako v sexuálním smyslu nebo tak, což vim, že jako třeba ostatní holky ve třídě se jim to všem stalo, nebo takový to, že jim někdo posílá divný zprávy na Instagram, takže já si myslím, že jakoby to není úplně o tom, že by to nebylo na těch školách, ale spíš o tom, že ze mě jde prostě takovýto „nech mě být a já ti nedám to uspokojení toho, že se rozbřečím“ nebo nevím co.

T: Jo jo. Jo a ještě si říkám, jako, že vlastně existuje spousta nějakých jako výzkumů a studií, který ukazují, že vlastně jako trans osoby, nebinární osoby jako hodně často se potýkají s nějakýma jako psychickýma obtížema, jo od depresí, úzkostí, panických atak a tak dál a je to je to právě často jakoby důsledek takhle nějakýho jako přístupu té společnosti k nim nebo i to může být ten pocit, že nezapadáš a vlastně nechceš, ale na druhou stranu je to pak těžký... no ty důvody můžou být fakt různé, tak jestli máš vlastně takovouhle nějakou zkušenost taky.

R1: Jo, no, já beru prášky na depresi a na spaní a chodím už k psychiatrice rok, měla jsem rok dva zpátky prostě velice silný deprese, sebevražedný myšlenky a tak a myslím si, že jako že to není jedinej důvod, protože já mám milion důvodů, proč prostě nejsem šťastná, ale určitě je to jeden z nich. Určitě to tam hraje roli.

T: A jako dokázala bys říct co nebo nějak to vlastně zkusit jako zúžit nebo konkretizovat, co z toho tam vlastně hraje roli?

R1: To, že co jsem říkala předtím, vlastně, že vim, že prostě nikdy nebudu branná automaticky jako člověk, kdo jsem, že vždycky moje existence bude nějakým způsobem politická a vlastně tadyto, že prostě nikdy nebudu moct být úplně normální v nějakým mainstreamovým nebo širším slova smyslu.

T: Jasně, jo a vlastně teda jestli se nepletu, tak ty jsi zmínila, že jsi teda nějak jako v péči psychiatricky a chodíš i na terapie třeba?

R1: Jo chodím asi jednou za měsíc.

T: Jasně, jasně.

R1: Ale tadyto s ní jako moc neřeším, protože já spíš řeším jako velkej stres ze školy, problémy s rodičema, takovýhle věci jsou takový víc v popředí než teď jako ty genderový nebo queer diskriminační věci.

T: Jo jo... že to vlastně není to hlavní teda.

R1: Asi ne. Jako jak jsem říkala, nějakou roli to tam má určitě, ale myslím si, že kdyby všechno ostatní bylo v pohodě, tak vlastně to asi není dost na to, aby mě to uvedlo do takový deprese jakějma trpím.

T: Hm, jo. Tak jo, hele a ještě vlastně si říkám, že my jsme se nějak bavily jako prostě obecně, o tý jako genderový identitě, genderu, o tom, jak to máš vlastně ty a jako je jasný, že je to teda nějaký proces, jo, že se to prostě jako uděje za nějakou dobu a já vlastně přemejšlim, jestli máš nějakou představu o tom, jak by to mohlo vypadat v nějaký jako ideální formě ten proces.

R1: V ideální formě bych vypila nějaký lektvar a vypadala bych jako ‚Howl’s Moving Castle‘, ale tohleto se asi úplně nestane, takže já nevím, je to nelineární že jo jako všechny věci, který se odehrávají v hlavě, je to nelineární, je to fluidní, je to vždycky se měnící, takže myslím, že to úplně nejde říct.

T: Jasně, ale prostě úplně hypoteticky, kdyby prostě to byla, nevím, kdybys měla prostě kouzelný prsten Arabely, tak bys otočila a bylo by to nebo jak?

R1: Jo, no asi jo a hlavně by to v něčem bylo jednoduchý, že bych si prostě mohla říct „jo, tohle je ta moje konečná forma a prostě už nemusím nikam chodit“, protože já bych se vůbec nedivila, kdybych třeba za nějakých pět let prostě ten svůj gender cejtla celkem jinak a nebylo by na tom nic špatnýho, ale zase je to v něčem únavný a náročný pořád se takhle hluboce vnímat a tu svojí jako mentalitu a pořád jakoby si muset uvědomovat všechny ty pocity a co to všechno znamená a takový věci.

T: Jo a to znamená, že jako si to nějak teda jako hodně intenzivně prostě uvědomuješ vlastně jako konstantně?

R1: No, já jakoby jsem se vlastně i, nevím, jestli říct, jakoby vytrénovala, ale já jakoby když jsem někdy před šesti lety začla mít ty mentální problémy, tak já jsem si o tom začla hodně zjišťovat a já hodně se snažím jako pojmenovávat věci a já třeba si dokážu zdůvodnit hrozně moc z toho, co se mě děje v hlavě a kvůli čemu se cejtím tak špatně a já si myslím, že jsem člověk, kterej velice nad vším přemýšlí až moc, já jsem hroznej

„overthinker“, takže já třeba uvažuji hodně i nad věcmi, nad kterými asi jinak lidi nepřemejšlejí normálně, ale ten gender je určitě jedna z nich, jakoby z těch věcí, který prostě konstantně na ně myslím, pořád si je uvědomuju, pořád to nějak zvažuju.

T: Jo, to zní právě, že to jakoby... teď přemejšlim, jak to říct, ale jakože je to pořád nějak jako živý, nebo jak bych to řekla, že prostě pojem fluidní je asi na to možná nejlepší, že to jako nesedí na místě a furt se to hejbe.

R1: Jo, takový zvířátko.

T: Jo a vlastně, když teda si nějak došla k tomu, že jsi nebinární, když už teda jako dejme tomu pominul ten proces, i když ono se zdá, že on pořád ještě probíhá, asi probíhat bude, tak jako dokážeš nějak říct, v čem to jako ovlivnilo tvůj život?

R1: Myslim si, že mě to vedlo k mému politickému přesvědčení, kde já jsem jakoby velice levicovej člověk, ale já jakoby a je to takový, je to velká část jakoby mojí identity moje politický názory a myslim si, no nevim, jestli kdybych třeba byla cishet žena, jestli bych jakoby smýšlela stejně a tadyto je zrovna jedna z mála věcí, kterou na sobě mám ráda, takže v tom třeba fakt jakoby si hodně uvědomuju díky tomu nebo jako skrz to ty problémy tý společnosti možná, což mě prostě vede k tadytomu levicovému smýšlení a jinak mě asi nic nenapadá, ale tohle je jakoby velký pro mě celkem a určitě mě to k tomu vedlo ta moje identita.

T: Hele a myslíš, že to nějak jako... nebo asi to ovlivnilo jako vytváření vztahů, ale spíš jako si říkám, jak. Jakej to mělo vlastně dopad na ty vztahy a třeba na vytváření právě novějš jako vztahů a teď myslim jako obecně, jo, nemluvim jako jenom třeba o partnerskejch vztazích, ale jako celkově.

R1: Je to vždycky takový, že si říkám „je, ten člověk vypadá bezva“ a teď mu řeknu, že jsem nebinární a zjistím, že je to třeba úplnej, nechci mluvit sprostě, ale víš jak to myslím, že prostě vždycky tam je ten strach. No a já tomu člověku řeknu tadytu věc o mně, která je pro mě hrozně důležitá a ten člověk mě třeba nebude respektovat a přijdu o potenciální přátelství a takhle já jakoby bych stejně s tím člověkem nechtěla se bavit asi, pokud má tyhle názory, ale je to takový osobnější a vždycky to jako zamrzí nebo zabolí.

T: A to se teda už stalo někdy?

R1: Děje se to průběžně.

T: Aha, jo že vlastně jako se rozhoduješ s někým třeba nebavit, protože vlastně pochopíš, že by to jako nešlo, že prostě ten člověk má jiný uvažování.

R1: Takhle, já jakoby mám velké problémy s vytvářením přátelství s navazováním vztahů, takže vlastně jakoby já se hodně bavím se spolupracovnicemi mých rodičů, který jakoby jsou hrozně fajn lidi někdy, ale někdy jsou zase takový, že vim, že kdybych jim tohle řekla, tak by z toho byla kauza a je to takový, že si říkám, hele jakoby já ty lidi mám ráda a vim, že kdybych o tomhle s nimi mluvila tak je už možná nebudu mít ráda a jakoby pořád žiju s těma rodičema, oni jsou oblastní herci, takže já jakoby hodně chodím k nim do práce, protože chodím do toho divadla a prostě asi jsem teď ve chvíli v situaci v prostředí, kdy si nechci ty vztahy v uvozovkách kazit tím, že bych řešila tuhle identitu a já vim, že bych měla, já vim, že bych se prostě s těma lidma neměla bavit, když vim, že by mě nerespektovali, ale prostě jsem v nějakým bodě ve svém životě, kdy to nedokážu ještě.

T: Jo jo a stalo se ti někdy třeba, že jako nějaký třeba kamarádství nebo i jiný vztah se vlastně jakoby vyvinul teda ještě třeba předtím, než jsi zjistila, že jsi nebinární, a pak se kvůli tomu třeba jako rozpad?

R1: Vyloženě kvůli tomu ne, ale jak jsem říkala, že... totiž moje máma a její kamarádka nejlepší v té době měly jakoby děti ve stejnou chvíli, já a ten kluk jakoby jsme vyrostli skoro jak sourozenci, a pak prostě někdy ta 8./9. třída, on začal náckovatět a já prostě jakoby chvíli jsem byla jako útočná helikoptéra ha ha, a pak jsem vlastně zjistila, „ne“. Takže jakoby takhle jsme nějak od sebe odešli, ale bylo to i přesto, že on je rasista, on je tohle, on je tamto, on je hrozně moc věcí, takže to je třeba jeden příklad, kdy prostě vlastně kvůli tomu smýšlení a asi částečně i kvůli té identitě, kdy prostě to není jako ty třeba kamarádi rodičů, který by mi řekli „no já to úplně nechápu, nebo já na to úplně nevěřím“, ale on vyloženě by se mi nejspíš vysmál nebo něco, takže to asi, ale jinak si asi žádný jako příklad takhle neuvědomuju, protože jak jsem říkala jakoby ty queer lidi k sobě táhnou a ty queer lidi se akceptují většinou, takže...

T: Jo, jasně. Fajn, a ještě úplně, to už jsme teda fakt v závěru, poslední otázka, tak jak se vlastně teď teda aktuálně jako po tom procesu, jak se to teda teďko usadilo? Jak se vlastně aktuálně cítíš jako ve vztahu k té svojí genderové identitě? Když bys třeba i to srovnala s jako nějakýma dřívějšíma zkušenostma nebo zážitkama? Tak jak to vnímáš?

R1: No jakoby, měla jsem období, kdy jsem to fakt neměla ráda a teď si uvědomuju, že vlastně já tu svojí genderovou identitu mám ráda. Nevládám na ní být jako hrdá, nebo jí

jako milovat v týhle společnosti v tomhle světě tý binarity. To je jedna věc a jinak jakoby nevím. Já jsem si třeba napsala seznam prostě postav, který jsou gender pro mě nebo i jako věci jako předmětů, takže prostě já si to беру fakt takhle jako abstraktně a je to vlastně v něčem hrozně fajn to nebrat tak vážně na druhou stranu.

T: A daří se to?

R1: Jo celkem jo, když jakoby zapomenu na tu diskriminaci že jo, ale je to je to takový fajn, protože jakoby fakt ty genderové role nebo genderový pravidla, který má ta binární společnost, jsou takový vážný a takový zbytečný a já mám hrozně ráda, že můj gender je tenhle ‚funny little guy‘, kterej prostě... je to úplně jedno a je to v něčem hrozně fajn. Nevím, jestli to vysvětluji dobře, ale je to prostě takový... mám v tom svobodu v něčem.

T: Jo jo, jakoby, jasně no, když jako o tom takhle mluvíš, tak na mě to tak právě působí, že i když je tam jakoby spousta nějakých jako těžkostí s tím jako spojených, tak na druhou stranu jako oproti prostě tomu jako striktně binárnímu rozdělení je vlastně ta nebinarita taková o dost jako svobodnější, víc, vlastně jakoby ‚free‘. Kam by se to vlastně mělo nějak dál ubírat podle tebe?

R1: No tak takhle, jakoby ideálně by skončila kapitalistická společnost a s ní všechny binarity a všechny tadyty věci jo, ale to se asi úplně v nejbližší budoucnosti nestane, takže jenom prostě doufám, že se to nebude vracet, protože jakoby asi sleduješ, jak je teď v Americe jakoby transobní zákony a v Británii taky a jakoby tam nejde jenom o ty trans věci, tam jde třeba o potraty, o islamofobii, tadyty věci a fakt jakoby se to vrací, tak ještě se to prostě bude zlepšovat, no.

T: Hmm, jo jo a když to ještě vemeš jako ve vztahu vlastně k sobě a k tý tvý genderový identitě, tak jako dovedeš si představit, že by to jako do budoucna se ještě nějak jako proměňovalo nebo jako vidíš tam ještě nějaký jako potenciální proměny prostě v tom genderu?

R1: To určitě. Jakoby jak jsem říkala, je to nelineární, je to fluidní, takže jakoby není to tak, že bych to očekávala, není to tak, že bych si myslela, že se někdy brzo vzbudím a řeknu si ‚hele, vlastně možná tam část toho muže je‘, to si nemyslím, ale jakoby nemyslím si, že je to nemožný, takhle to asi řeknu.

T: Jasně. Tak já moc děkuju. Za mě je to takhle asi všechno.

R1: Doufám, že to bylo aspoň k něčemu dobrý.

T: Určitě, stoprocentně a díky za trpělivost. Bylo to náročný.

R1: V pohodě. Já jsem ráda pomohla.

T: Tak jo. Máš na mě nějaké otázky?

R1: Asi ne. Možná jestli když to napíšeš, tak jestli to někam dáš nebo tak, abych si to mohla přečíst.

T: Jo, no budu to muset obhájit nejdřív teda, ale jinak jako zpravidla je to tak, že potom se ty práce normálně zveřejňují, takže pak by to mělo bejt normálně dohledatelný. A já teda mám i vlastně jako v plánu, že vlastně až to bude hotový, tak to i právě jako všem vlastně lidem, co se mnou takhle mluvili, tak jim to naposílám. Takhle jsem to jako udělala vlastně i u bakalářky a přijde mi to takový jako právě fajn, že když na tom participujete, tak jako byste vlastně asi třeba byli rádi, jako kdybyste viděli ten výsledek.

R1: Jo, to určitě.

T: Jo, no takže tak. Ještě mě i napadá, jestli bys třeba nějak jako chtěla, abych ti posílala tu nahrávku toho rozhovoru, jestli by se ti to k něčemu třeba hodilo nebo...

R1: V jednu chvíli mě napadlo, že bych to pustila mámě, ale asi by to k ničemu nebylo ve výsledku. Ale děkuji za nabídku.

T: OK. No tak kdybys kdyby sis to nějak rozmyslela, tak je to určitě možný a zároveň je i možný poslat třeba jenom přepis toho rozhovoru až ho budu mít hotovej jo, tak kdybys chtěla, tak klidně dej vědět a já ti to můžu poslat.

R1: Jasně, tak děkuju moc.

T: Tak jo. Tak moc díky a měj se hezky.

R1: Ráda jsem pomohla. Ahoj.

T: Jo, díky. Čau čau.

T: Co z tvého pohledu znamená obecně gender a genderová identita?

R2: Pro mě to znamená... ono je to vlastně sociální vyjádření bych tomu tak řekla. Ono si hodně lidí plete pohlaví a gender, že to zaměňují nebo že si myslí, že to je to úplně to stejné, i když ne. A vlastně je to prostě, jak se jedinec vyjadřuje ve společnosti pro mě.

T: Jasně, chápu. A jak si vlastně, jak podle tebe vnímá vlastně celkově ta společnost gender a genderovou identitu?

R2: A co jsem si tak možná všimla, že lidi si často myslí, že to je nová věc jako že by se člověk vyjadřoval trochu jinak, i když to taky není pravda, protože bohužel žijeme v takové té společnosti, kde tyhle věci byly utlačovány jako většina křesťanských náboženství takhle, to tak bylo prostě. Teď, když se najednou začalo o tom mluvit, tak si lidi myslí, že to je nová věc, že si to lidi vymysleli, i když jsme tu byli... my jsme tu od pradávna i na některých ostrovních komunitách. Tam třeba gender nikdy nebyl utlačovaný třeba takhle, že jenom takhle v těch v uvozovkách westernových společnostech, tak byly tyto věci utlačovány ve prospěch nějaké ideji.

T: Jo a to teďko vlastně myslíš jako obecně jako vyjádření toho genderu, to znamená jako prostě ženského, mužského i jako dejme tomu třeba nebinárního, nebo prostě nějaký jakoby queer identity. Jak to myslíš?

R2: Myslím to tak obecně, že i jakože ženské genderové identitě se často přiřazovaly nějaké vlastnosti, jako že by žena měla být dlouhé vlasy, že by měla mít nějakou určitou postavu, že by nějak měla vypadat a že by měla něco dělat... a pomalu se od tady těch jako heteronormativních věcí začínáme odkloňovat a toho si taky lidé všimají, a to zase úplně neshazují na gender, ale na to, že jsou všichni... že kam ten svět spěje a tak.

T: Víš, jak třeba vnímá jako ten gender a genderovou identitu, nebo identity jako tvoje nějaký blízký okolí, třeba jako rodina nebo přátelé a tak dál?

R2: Ono to tak bývá, že moje rodina je s tím v pohodě. Tatka je takovej na hraně, protože já si myslím, že on to úplně nedokáže přijmout, že prostě nemá doma dceru. Mamka je s tím v pohodě, ale nemluví o tom, což mě jako třeba mrzí, protože když chci, aby mi nějak říkala, tak ona spíš jako než, aby přemýšlela nad tím, jak je to mě komfortní, tak jak je to její komfortní vysvětlovat lidem v okolí. Což si myslím, že by se úplně nemělo dít jako... Nemusí to vysvětlovat, prostě stačí říct: „no doma máme M. K.“ a je to prostě, tak to je. Není třeba to nějak vysvětlovat podle mě. U kamarádů to zase bývá takový „vrána k vráně

sedá“. My jsme byli taková skupina pěti dětí. Všichni jsme byli takový ty chytrí, ale zároveň jsme všichni v té skupině byli nějakým způsobem LGBT, a to se přeneslo i tady, kde v prváku hned stojím za někým v řadě na oběd: „a hele, tady něco cítím“. Prostě nějaká určitá spojitost, prostě toho, že jsme nějak tak trošičku jiní. To prostě jako kdybysme se neúmyslně vyhledávali.

T: Aha, jo to je zajímavý, jako že se to stane tak nějak jako samo jo, že se tak sčuchnete jako.

R2: No.

T: Jo a čím myslíš vlastně že to je? Jak se to vlastně takhle uděje?

R2: Nemám ponětí, ale na té základce to bylo víceméně tím, že jsme byli většina z nás aspoň trošku takový ‚chronically online‘, že jsme byli ovlivňováni i jinými věcmi ze zahraničí třeba, který jsme třeba v Česku neměli. Samozřejmě je ještě člověk malej, tak úplně nezná takovou tu gay komunitu... obzvlášť tady v Česku mi připadá, ale právě díky tomu internetu jsme si proto jsme si jako našli takový věci, se kterými jsme se dokázali ztotožnit.

T: Jo, takže vlastně teď aktuálně k jako máš kolem sebe spíš jakoby přátelé, který nějak dejme tomu jako spadaj do té LGBT komunity a nebo třeba i jako cis lidi?

R2: Ve třídě je nás rozhodně víc cis, ale většina lidí mám pocit, že tam jsou aspoň trošku jako ‚limp wrist‘... je to tam trošičku, je to tam gayový trošičku, nevim. Možná jsem to jenom já, já se teda ve třídě moc s lidmi nebavím, ale ve škole mám kamaráda, který je jako trans chlap.

T: Jasně. A jak teda myslíš vlastně, že třeba ty cis spolužáci vnímaj... nebo jestli tušíš vlastně jakej oni maj pohled na to, co je gender a to, co je genderová identita obecně.

R2: Jo o tom se nějak úplně nebavíme, ale mám pocit, že většině je to tam aspoň trochu jedno. Někteří samozřejmě se o to víc zajímají, že jsou v tom trošičku víc zaangažovaný, ale ty co jako nejsou úplně o tom takový nadšenci nedělají problémy o tom aspoň.

T: Jasně, jasně. Že to prostě nějak jako moc neřešej. Jasně, a když teda půjdeme jako takhle z toho obecního hlediska gender, genderová identita spíš k té nebinární identitě, tak a co to vlastně teda pro tebe osobně znamená bejt nebinární?

R2: Pro mě to znamená... ono se to tak těžce popisuje, ale přiřadila bych k tomu asi nejvíce slovo rebelie, tak trošičku jako anarchie, ne jako že bych něco tamhle podpálila, ale jakože a je mi jedno, kdo si co myslí, ale samozřejmě zase nebudu úplně někoho kvůli tomu tyranizovat. Prostě nebudu se konformovat společenským standardům.

T: Jo a jako myslíš, že v tom teda spočívá jakoby ta rebelie, jak říkáš?

R2: No, samozřejmě každý člověk to má jinak, já to cítím prostě tak, že já absolutně nesnáším, když mi někdo říká jako co mám dělat a jak mám vypadat, takže... ono to taky to trošku spočívá.

T: Jo jasně, takže jakoby v tom nebinárním genderu pro tebe je vlastně i část tohohle, že se nějak jako vymaňuješ jako z té společnosti? Jo, rozumím tomu správně? Jo jo. Jasně a říkám si, jestli si vybavuješ vlastně nějakou jako konkrétní moment, nebo a když ne moment, tak třeba nějaký období, kdy sis jako začala uvědomovat, že nejsi binární, že vlastně nezapadáš do těch dvou škatulek.

R2: To uvědomění přišlo spíš nějak tak v průběhu střední školy, ale už na základce si lidi všímali, že jsem jiná. No, třeba jako úplně mě nebavilo si hrát s takovýma stereotypickými holčičíma hračkama. To byly jako vlastně takový ty možná první náznaky, že nebudu úplně taková ta holčičí holčička, kterou by všichni byli rádi, abych byla, že jo a že tam bude možná náznak něčeho jiného a samozřejmě na základce mě všichni považovali za gaye. A na střední, teda během lockdownu, tak to už bylo takový to trošičku to hloubání a ty deprese už z toho... mi nějak tak došlo, že i jako tím, jak se vyjadřuji, tak se absolutně odlišuji od toho, co vlastně společnost ode mě chce a co chce i jako jak od žen tak od mužů a že vlastně já radši existuju mimo to. Najednou úplný prostoupení.

T: Jo, že myslíš, že jako to byl takovej moment, kdy ti to jako došlo a najednou sis... takovej jako aha moment jo?

R2: No. Takovej „ahá“. No a bylo to taky ovlivněný... přišla jsem na to, že jsem nebinární taky protože jeden z mých nejlepších kamarádů, tak on se v tady v tom víc prozkoumává a on vlastně našel tento termín jako ‚nonbinary‘ první a já jsem se nad tím pozastavila a řekla jsem si: „to mi někoho připomíná“. Takže vlastně takhle jsem na to přišla vůbec.

T: Aha, jo, takže nejdřív docházelo prostě na nějaký situace, kdy sis jako uvědomovala, že ti úplně nesedí takový ty jakoby stereotypní ženský role nebo činnosti a nějak ti to jako začalo docházet, že to teda jako nějak není asi úplně pro tebe, ani prostě ta ženská identita,

ani ta jako maskulinní nebo mužská. A vlastně... jako to, že seš nebinární sis vlastně teda jako uvědomila až s tím termínem. Dalo by se to tak říct?

R2: Ano.

T: Jo jo jasně, hm, a ještě předtím vlastně než si znala jako ten pojem nonbinary nebo nebinární, tak jako bylo nějaký jiný takovýhle označení, nebo, respektive jako nějaký label, kterej si měla předtím, nebo si o něm uvažovala?

R2: Úplně jsem nad tím neuvažovala, ale vlastně úplně takový ty první známky toho, že jako s mou sexualitou vůbec bylo něco špatně je v tom, že jsem absolutně neměla žádnou... prostě nějakou dobu jsem si myslela, že jsem asexuální, protože jsem vůbec necítila žádnou jako přitažlivost k někomu. Vlastně v tu dobu jsem nějak nebyla ještě v těch trans kruzích, takže jsem si to vlastně ani nemohla najít tyhle různé termíny pro trans lidi, protože jsem prostě nevěděla, jako věděla jsem, že trans muž, trans žena, ale nikdy mě nenapadlo, že by jako mohl být něco mimo to nebo mezi tím.

T: Jo, takže vlastně jako pomohlo to, že si našla jako potom postupně nějaký jako informace, vlastně přístup jakoby k těm informacím.

R2: Ano.

T: Vzpomínáš vlastně jakoby na ten jako proces toho uvědomování si té identity spíš jako v pozitivním a nebo jako negativním světle? Dalo by se to takhle nějak jako pojmenovat?

R2: Ono to je víc takový neutrální pro mě, protože není to úplně jako: „vznáším se“, ale zase to taky není, takový: „jsem v depresích, ježišmarja, co teď budu dělat“. Depresí mám dost, nebudu se tím zabývat, ale zase prostě je to, pro mě to byla taková: „super mám termín, jdu dál“ a jestli někdo bude něco o tom potřebovat, jestli bude o to úplně jako stát, tak jako to asi trošku vysvětlím, ale jako není to úplně moje práce někoho o tom ponaučovat. Takže jsem to prostě takhle brala, no.

T: Jo jo, jasný. Nedá se to vymezit tak, že by ten proces pro tebe byl vyloženě úplně nějak jako bolestivej jo a zase ani že bys prostě skákala radostí.

R2: Prostě to bylo takový, že člověk lusknul prstem a prostě to tak bylo.

T: Ještě ale i přesto teda mě napadá, jestli jako tam, jestli si vybavuješ třeba jako nějaký moment spojený právě jako s vývojem té identity tvojí, kterej byl jako fakt náročněj.

R2: Bylo to takový „stát si za svým“ spíš. U rodičů a na předávání vysvědčení ze základky, tak všichni prostě očekávali, že si vezmu nějaký šaty nebo nějakou sukni a když jsem řekla mamce, že si chci vzít prostě společenský kalhoty a nějakou halenku, tak ještě další dva měsíce se mi snažila vnutit prostě něco, co by se jako líbilo rodině. No a já jsem řekla, že ne, že to je moje věc, co si vezmu a taky potom z toho vzešlo to, že jedna z mých babiček se zeptala: „Proč jsi neměla šaty? Všem ostatním to slušelo.“ a já jsem se jí prostě zeptala do očí: „A mě to neslušelo?“ Tak jako to se omluvila, že to takhle nemyslela, ale prostě občas je obtížný si za tímhle vlastně jako stát a nebát se názorů ostatních.

T: Jo jasně. A já vlastně i jako přemýšlím, jestli, protože je teda jasný, že je to jako nějaký proces to vytváření té identity genderový, ať už jako jakýkoliv vlastně a jestli jako nějak máš pocit, že už je to hotový?

R2: Já bych řekla, že ono to víceméně je furt takový nedopečený, protože vkus se mění celkem dost často ještě a to co se mi líbí teď se mi nemusí líbit potom že jo. Ono to nakonec asi bude stagnovat někdy možná později, ale ještě teď to pro mě neskončilo asi.

T: Jo jasně, takže ještě pořád se to nějak tvaruje?

R2: Myslím si, že to je takový jako 95%. Já jsem s tím komfortní, je mi v tom dobře. Jako úplně nenalézám nějaký věci, který by mě nějak donutili o tom myslet jinak, že by tam mohlo být ještě něco trošičku jako, co bych tam mohla něco změnit, ale prostě řekla bych, že jo. Jako už že už tam skoro jsem asi. Ale to asi zjistím, až na něco takovýho narazím.

T: Jo jasně a já si myslím, že vlastně jako ta nebinární identita je asi sama o sobě právě hodně taková jakoby fluidní nebo taková jako fakt proměnlivá. Tak mi to prostě připadá, jo podle toho, co jsem si o tom jako nějak třeba zjišťovala, nebo už jsem i s někým mluvila a tak. A takže jako vlastně mi to tak nějak dává jako smysl, co říkáš, že prostě to není ještě ukončený. Vlastně si umím představit, že by to klidně mohlo bejt takový fakt dost proměnlivý i během toho budoucího života a tím nemyslím, že úplně zase se to jako změní do nějakýho úplnýho opaku, ale že prostě pořád se to bude někam trošku posouvat. Ale nevim, jestli ty to taky takhle vnímáš?

R2: Já to já to беру tak, že tady to je opravdu trošičku individualizovaná zkušenost pro každého, ale pro mě je to prostě, že já jsem si to nějak našla, já už v něčem vlastně jsem. On už je prostě i takovej vtíp mezi nebinárními lidmi, že my strašně milujeme objekty, předměty a často se po nich pojmenováváme. U mě to dopadlo s měsícem, ale prostě

člověk může najít i nebinárního člověka, kterej se jmenuje kámen třeba. Jako v angličtině to zní samozřejmě jako trošku líp že jo.

T: Ale jo, to by mohlo bejt docela dobrý.

T: Tak jo. Jakej vlastně jakoby pro tebe, nebo jakej vlastně byl přístup vůči jako tobě a tý identitě nebinární jako ze strany tvejch blížkej, když jsi jim to třeba řekla? Nebo jak to máš třeba teď, když bys o tom měla nějak zauvažovat? Jak to vnímáš?

R2: Rodiče už to tak berou, že prostě si dělám svoje. Asi si do toho nebudu nechat mluvit, takže do mě do toho radši nemluví a jako zbytek jako jsou prarodiče, tak to si můžou myslet, co chtějí, ale neovlivňuje je to. Tak úplně když to nikoho neovlivňuje, tak by se neměli úplně o to starat, mám pocit.

T: Jo, to chápu jo, že k tomu máš takovejhle přístup a zároveň právě jako uvažuju o tom, jestli se třeba někdy stalo, že by někdo takhle z té rodiny měl nějaký třeba nepříjemný komentáře k tomu, nebo že by se s tím dokonce nedokázal vůbec nějak vyrovnat? Někdy to tak bejvá prostě v těch rodinách, tak jestli se něco takovýho objevilo u tebe?

R2: Ne tadyto ne, to mají spíš lidi jenom připomínky, co si chci vzít zrovna na sebe a prostě praprababička řekne: „to bude vypadat hrozně v tom overalu“ a „měla si vzít šaty, já teda ani nechci vidět, to bude hnusný“. No, ale my už si v rodině stejně myslíme, že má trošičku nástup na demenci už, takže to nebereme úplně vážně.

T: Takže třeba jako mamka a táta ty to nějak jako berou?

R2: Ted'ka možná ten možná tak trošičku jako trošililinku... ne jakože se s tím nedokáže úplně smířit, že nebude mít úplně takovou tu normální dcerku nebo jako nenormální dcerku, ale že bude mít úplně něco jinýho. Mamce, mám pocit, že jí to je tak jako jedno, že se mi snaží vyjít vstříc. Když se mi líbí nějaký kus oblečení, tak: „Klidně si ho kup,“ že to je zrovna prostě... najdu si něco, co se mi líbí a co si myslím, že vyzdvihuje nějak moje jako postavení zrovna. Asi tak no.

T: No jasně. A máš nějak jako pocit, že by se jako měnil ten přístup?

R2: Já si myslím, že mamka to přijímá víc teď.

T: Jo, jasně.

R2: Prostě mám takový ten pocit, že ona už taky zažila to, že jsem se mentálně zhroutila taky během lockdownu, takže ona už prostě ví, že mám v sobě tyhle věci a je rozhodně mnohem lepší, jako mě nechat si jako prozkoumávat něco, co se mi líbí, než aby mě jako nutila od toho.

T: Jo jasně, takže myslíš, že tam i hrálo roli vlastně to, že jsi měla třeba nějaký ů potíže?

R2: Jo, ano.

T: Myslíš, že jako ten tvůj vlastně gender nebo jeho prožívání jako ovlivnilo prostředí, v kterým ses pohybovala nebo pohybuješ?

R2: Jo, to rozhodně jo. A taky možná jeden takovej poznatek, ale celkem dost nebinárních lidí... to jsou nějakým způsobem umělci. Prostě znám mnoho lidí, co nějak kreslí a jsou nějakým způsobem trans.

T: Jo a to myslíš, že nějak mělo jako vliv?

R2: Rozhodně to mělo vliv a taky to teď i má, protože já se od těch lidí třeba učím, jak vlastně mít k tomu s tím přístup jako k životu okolo ostatních lidí a že to prostě není něco, za co bych se jako měla stydět, protože to tak rozhodně není.

T: No jasně.

T: Je nějaká oblast nebo prostředí, kde vnímáš silnou genderovou dichotomizaci? Kde vnímáš, že jde o hodně binární prostředí?

R2: Respondentka odpovídala, že jako takové prostředí vnímá hlavně základní školu.

Zde došlo k výpadku nahrávání.

R2: Že mezi základní a střední školou, tak tam je prostě takový, podle mě výrazný rozdíl jako v mentální vyspělosti. Že prostě na tý střední škole, když je někdo aspoň trochu divnej, tak je to prostě: „jo aha, dobrý“. V pohodě, jsme kámoši. Ale že to není takový jako na tý základce, že ten člověk je divnej, tak se ho budeme stranit.

T: Jo, takže vnímáš, že prostě jako na tý střední už je to rozdílný oproti tý základce možná i jako kvůli tomu věku?

R2: Jo, rozhodně.

T: Jo, jasně. Říkám si, ty jsi vlastně jako teda popisovala, že na tý základní škole i jako docházelo k nějaký šikaně, jestli se nepletu?

R2: Ano, ale to bylo, to vůbec nesouviselo s tím, že bych byla nějak trans ani jakože si lidi mysleli, že jsem gay, to mě prostě šikanovali jenom kvůli tomu, že jsem měla zájem o vlky... Čistě jenom kvůli tomu. Děti dokážou bejt krutý takhle.

T: Jasně, takže v podstatě nějaký jako projev jinakosti a vlastně na to byly takovýhle reakce.

R2: No, prostě děti.

T: Jo a říkám si vlastně, že jsi popisovala to, že teda nějak oni si jako mysleli, že ty jsi gay?

R2: To jim až zas tak moc nevidělo, protože co jsem pozorovala, tak třeba kámoška, ta byla celkem dost otevřená o tom, že je pansexuál a to nikomu nevadilo. Jo, absolutně nikomu nevadilo, ale prostě lidem vadilo, že jsem něco měla ráda něco, co pro ně bylo divný. Protože jsem měla úplně takovej ten trošičku jako autistickéj hyperfokus na ty vlky, takže si lidi o tom mysleli kde co a šikanovali mě kvůli tomu.

T: Jasně a říkám si vlastně, jestli si někdy, jestli se ti jako někdy dostalo v tomhle ohledu na tý škole nějaký jako podpory od někoho?

R2: To jsem si samozřejmě musela říct o to sama, že když jsem zjistila, že máme školního psychologa, že tam můžu za ním, že tam můžu chodit. I tak tam to vlastně procházelo způsobem, že já jsem se musela naučit kontrolovat radši sama sebe, než abych řekla někomu, že to, co dělá, je špatně.

T: Jo, jasně, takže tam jako nebyla moc práce vlastně s těma jako aktérama tý šikany nebo nějaký diskriminace, spíš naopak jako vůči tobě to bylo zaměřený.

R2: Nebyla no.

T: Hm a vyhledávala jsi někdy nějakou jako takovouhle podporu typu školní psycholog i třeba potom na té střední škole?

R2: Na střední škole jsem začala chodit, no vlastně já jsem chodila vždycky jenom k psychologům, potom kvůli mentálním problémům, co se mi vlastně vyvinuli po tom, co mě kvůli tomu, jak mě šikanovali, takže jsem potom vždycky chodila k psychologovi dokonce

i do krizovýho centra kvůli tomu. Ale nikdy jsem za psychologem nebyla kvůli tomu, že bych byla nebinární.

T: A nebylas, protože to nebylo nutný a nebo z nějakého jiného důvodu?

R2: Nemám to nutný, prostě jako jestli jsem zrovna měla nějaký problém o tom, tak samozřejmě jsem si o tom mohla popovídat, protože zrovna ta moje psycholožka na to měla školení a tak, takže byla dostatečně kvalifikovaná, abych jsem si s ní o tom mohla popovídat že jo, ale nebylo to vlastně ten hlavní účel, proč jsem tam chodila.

T: A i jako přesto vlastně uvažuju nad tím, jestli vnímáš, že by k tobě zaujímali třeba učitelé a učitelky. nějakěj jako jinej přístup třeba jako k těm ostatním žákům, studentům.

R2: Já si myslím, že učitelé ke mně neprojevují žádný favoritismus kvůli tomu, že bych byla trans student. To je spíš, že mě možná mají jenom o trošičku rádi, protože mám často dobrý známky a nevyrušuju při hodinách.

T: Jasně, jasně, jo a ani jsem nemyslela jakoby favoritismus, ale i třeba jako naopak víc.

R2: No to taky si nemyslím, že by nějak bylo.

T: Jo a vlastně ty už si trošku zmínila nějaký jako psychický obtíže, s kterejma se potýkáš a vlastně ono ve spoustě výzkumů a studií jsou prostě dohledatelný informace o tom, že nebinární osoby často mají právě různý psychický a psychické obtíže od prostě jako depresí, po nějaký jako i poruchy třeba příjmu potravy a tak dál. Tak jestli vlastně teda máš takovouhle zkušenost?

R2: To velice rozhodně mám. Je celkem škoda, že nemám zrovna tu kameru, protože jsem vám tady dala jako palec nahoru na to, protože to je prostě... Já bych to už mohla pokládat za obecný fakt prostě. Já mám sociální úzkosti, který často jako vyústíjí prostě v to, že jako ne že bych měla jakože panický záchvaty, ale prostě mám ty útoky úzkosti, kde se to tak prostě jako pomaličku nabaluje a potom to vyhoří úplně v něco hroznýho pro mě. Samozřejmě, taky jsem měla deprese že jo, to byla většina základky. Tak trošičku podezřívám, že jako možná mám i ADHD, protože to je, to je taky prostě, že vrána k vráně sedá. Nejlepší kámoš má ADHD ta toho diagnostikovali už od dětství, což se celkem jako divím, protože on je biologicky žena, tak taky se obecně ví, že malé holčičky se často s ADHD jako nediodnostikují a on sám teď podezřívá, že je možná i autista, protože má určité rysy a prostě je to taková pravda no. Jmenovala si ještě poruchy příjmu potravy. To já jsem se s tím úplně nesečkala, myslím. Jestli mám nějaký tip, tak o tom nevím, protože

jsem se o poruchy příjmu potravy úplně nějak tak jako nezajímám, takže neznám úplně všechny. To je asi tak všechno, co k tomu můžu říct no.

T: No jasný, takže vlastně podle toho, co říkáš, tak ty máš vlastně tu zkušenost jako jak teda osobní, tak i ze svého vlastního okolí. Máš nějakou teorii? Jako čím to vlastně může být?

R2: No, mám náhodou. Ono to je takový, že já se domnívám, že jak nám od dětství tak trošičku vštěpují, že nějakým způsobem musíme být, a když najednou, když najednou zjistíme, ať už jako podvědomě, že jsme jiní, tak jsme potom smutný a je nám z toho blbě, že to ani jako člověk si nemusí uvědomit, ale že už to prostě náš mozek dělá za nás.

T: Jo, jasně. A že vlastně jakoby ten nesoulad potom může plodit vlastně nějaký teda dejme tomu třeba i ty úzkosti nebo jiný věci. Takhle to myslíš?

R2: Ano.

T: Jo. A vnímala jste jako v dětství hodně jako právě tohleto, právě ten tlak na to, že máš být nějaká nebo taková?

R2: Byl rozhodně tlak na to, jak se mám chovat a nebyl úplně tlak, jako jaká mám být, ale bylo to prostě, že se, že mám radši schovávat jaká jsem. Že to bylo jakože: „ty seš takováhle, tak to úplně nechceme, tak to radši schovávej“, co vzešlo úplně v takový až možná i jako extrémní maskování, což dělá celkem dost autistických lidí i lidí jako s ADHD, že prostě maskujeme, tak abysme nějak zapadli do té společnosti.

T: A maskovat, to znamená jako jak se oblíkneš, nebo i třeba to, že prostě používáš ženskej rod nebo jak si to mám představit?

R2: Rozhodně je to tak, že vlastně maskujeme tím, jak se vyjadřujeme, jak se oblíkáme a taky hodně i chováním, gestikulací, prostě všechno tadyto se naučíme mít vlastně nějak pod kontrolou.

T: Jo, abyste vlastně jako zapadli?

R2: Ano.

T: To je zajímavý. Takže jako na jednu stranu vlastně jakoby snaha zapadnout, ale na druhou stranu to vlastní prožívání je jako jiný, jo... takže vlastně taková ambivalence jako mezi těma dvěma směrama.

R2: No, ono to potom hodně... pro někoho to může být opravdu velká věc, když už vlastně nechce být tou maskou, že už jí prostě odmítá. Já si myslím, že to se tak trošičku stalo mě, že když už si jako všimnu, že něco dělám, tak to nechám být... že nebudu nějak utlačovat sama sebe, abych vlastně vypadala, abych vlastně jako nějak zapadala.

T: A jak ti v tom je teda vlastně, když takhle jako přestáváš používat tu masku a seš jako prostě sama sebou tak, jak ty chceš. Jaký to je?

R2: To je úplně ta nejlepší věc. Já jsem se jednou vyjádřila, že jsem chtěla být němá, protože prostě mluvit je pro mě strašně nepříjemný a teď hlavně, jak se připravujeme na maturitu, tak je to ještě horší, protože vím, že to tak ten učitel nemyslí, ale prostě i ta zkouška na tu ústní, jakože trénování, tak je pro mě... můj mozek to bere jako zbytečně konfliktní a prostě ode mě se očekává, že budu mluvit v pohodě, což já samozřejmě nemůžu, protože já mám strašný míchání slovníku s angličtinou, což je ještě horší. Takže, když jsem doma sama, tak prostě je to často, jenom že vsadím jsem potichu. Dělán si svoje věci, nikdo mě nevyrušuje a jestli někdo něco potřebuje, tak prostě buďto za mnou přijde, nebo mi napíše. A když vidím, že to je něco urgentního, tak napíšu hned v ten moment a není to prostě jakože musím hned.

T: Jo, ještě vlastně taková otázka zase na ten jako vývoj té identity tvojí. Je to je to jako nějaký prostě určitý proces, kterej trvá. Bavily jsme se o tom vlastně, že jo, že to ještě taky máš pocit, že u tebe to ještě není úplně takový jako hotový a je jako evidentní, že to je plný nějakých náročnejch situací, trvá to, a prostě souvisí s tím spoustu jiných jako těžkostí, a já si říkám, jak by podle tebe ten proces jako vypadal v nějaký ideální formě?

R2: Ideální forma tady toho procesu by asi byla: „nechte mě si od operovat vaječníky, nepotřebuju je stejně беру antikoncepci bez přestávky“... prostě... potom samozřejmě se vyrojí úplně takový: „ale co hormony“, já kašlu na hormony. Prostě je to furt hodně takový: „ale co tvoje tělo“, když já se snažím dosáhnout mého ideálního těla.

T: A jaký by mělo bejt teda?

R2: Asi bez vaječnicků a asi i bez dělohy. Je to úplně taková zbytečná věc pro mě. Když to prostě řeknu, tak kozy si ráda nechám, protože jsou výborné stresové míčky a celkově se o ně dobře opírá, když si chci lehnout na stůl.

T: Jo. Takže jako když prostě přemejšlíš jako o uvědomování si té genderový identity jako o procesu, tak vlastně tě napadne, že bys jako chtěla...

R2: Něco vyndat, něco vyndat, no.

T: Vlastně změnu tělesnou... jasně.

R2: Já trošičku na svoje tělo pohlížím trošičku jako moc jakože funkcionálně, že za vším vidím, že by něco mělo mít nějakou svoji funkci a prostě když vidím, že je pro mě něco absolutně zbytečného, tak prostě k čemu mi to je, že?

T: Takže kdybys neměla vlastně jako třeba dejme tomu vaječníky a dělohu, tak by ses cejtla psychicky třeba líp?

R2: Já si myslím, že jo. Já hlavně kdybych tam ztratila trošičku toho estrogenu, to by mi i pomohlo i jako v jiných věcech. Samozřejmě, když jako hormonální terapie, že jo, tak tuk se přesunuje a obličej se může měnit. Je to prostě taková jako malá věc, která vlastně může ovlivnit celkem dost věcí. Ale já si myslím, že psychickej vývoj jako mojí identity, je prostě hotový. V tadytom smyslu jediný, co bych opravdu na sobě změnila, že bych prostě si něco vyoperovala.

T: Jo jasně, jasně. Jo, že tím by sis vlastně ještě přiblížila tomu svému ideálu, jo?

R2: Ano.

T: Hm, jo... jako vlastně mě totiž k tomu i napadá, že když jsem o tom mluvila už třeba i s někým jiným, jo, tak jsem jako slyšela takový odpovědi jako typu, že úplně ideální by bylo kdyby to třeba netrvalo tak dlouho nebo kdybych prostě mohla, nevím, vypít nějakou jako lektvar a už by to jako bylo všechno hotový, jo... takovýhle různý věci. Tak právě jsem byla zvědavá, co, co co řekneš ty.

R2: No mně na tom čase to je tak trošičku jedno, protože nakonec já jsem si stejně zjistila, že jsem nebinární tak, že jsem potřebovala jenom znát ten termín a potom jsem věděla.

T: Jo jasně, že u tebe to vlastně bylo v tomhle docela jako rychlý.

T: Když si teda došla k tomu, že jsi nebinární, tak jak to z tvého pohledu vlastně ovlivnilo jako tvůj následující život?

R2: Hodně lidí a já si myslím, že já jsem to i takhle měla, že se možná tak trošičku bojíme o naše práva, ale jako o práci a jako o milostný život. Ale to mám teda jako nějak vyřešený, protože přítelovi je to jedno. On se mě snaží pochopit a o právech... to je prostě takový, že to je taková věc, která není úpkně na nás, ale na starých lidech ve vládě.

T: Jo a když myslíš jako práva, tak tak máš jako na mysli něco konkrétního.

R2: Řekla bych, že prostě je to obecný fakt. LGBT lidé nemají stejná práva jako cis lidé. Můžeme mít registrované partnerství, ale to není rovnocenné jako manželství. Samozřejmě jako mně se tady to samozřejmě jako vyhýbá trošku, protože jsem biologicky žena, takže na všech papírech jsem jako žena. Takže já vlastně můžu mít manželství, ale některé páry to takhle nemůžou mít. Nemůžou mít oba rodičovství, například když si adoptují, nebo když už jeden dítě má... no a prostě tyhle, vlastně nebinární věci, co jsou jim zařízeny už od narození, tak my ještě vlastně nemáme. Zároveň taky nemáme prostě takovou tu ochranu před takovým tím hate crime. Protože to se stalo na Slovensku, nevím, kolik měsíců, kdy přece v klubu prostě zastřelili několik, dva gay muže, myslím. A to prostě tady taky to tady nemáme.

T: Ještě si i říkám, jestli vlastně to nějak jako ovlivnilo celkově tvoje vztahy.

R2: Vztahy to určitě ovlivňuje u mě, protože já si vždycky, když do nějakýho vztahu jdu, tak já si vždycky tak trošičku jako ověřuju, jestli je ten člověk jakože v pohodě s tím, že jsem trans a nedělá jenom takovou tu výjimku jenom kvůli tomu mně, že mě má rád. Ale že jako vlastně, že to nebude takový: „jo mám tě rád“ a v pohodě a potom kdybysme se rozešli, tak že by to bylo: „seš hrozný, nesnáším tě kvůli tomu, že seš transka“ a tak prostě jako že to nebude tohle.

T: Stalo se ti někdy třeba, že by vlastně nějaký jako vztah a jako jakéjkoliv, jo, skončil prostě proto, že sis uvědomila, že si nebinární a by to třeba člověk, kterej už se s tebou znal prostě z předtím a pak nějak třeba nezkousnul tu změnu.

R2: To se mi nestalo naštěstí.

T: Je to tak, že jako máš prostě i teda vztahy s lidma, který jsou cis?

R2: Můj přítel je cis náhodou no.

T: Aha, to jsem nevěděla, jasně. Ty jsi zároveň teda vlastně říkala, tak je jako asi velmi jako akceptující a vlastně i z toho důvodu vlastně pro něj chceš ten záznam, jestli to správně chápu.

R2: No to chce hlavně jako, aby... my úplně nemluvíme o mojí identitě. Ne, že by to bylo nějaký tabu mezi náma, ale je to prostě, že o tom prostě nemluvíme. Jako když na to přijde

řeč, tak si o tom klidně popovídáme, ale prostě konverzace na to nikdy nedojde, jo, takže on to chce prostě za účelem, aby mi lépe porozuměl.

T: Fajn, tak už se blížíme teda k závěru. A říkám si, jak se teď teda vlastně jako aktuálně cejtíš ve vztahu k té své genderový identitě a jestli jako je to, jestli bys to dokázala třeba porovnat s nějakým jako předchozím zkušenostma a nebo zážitkama jako ve vztahu k té identitě genderový?

R2: To je těžká otázka. Jako já k sobě to mám samozřejmě tak, že prostě tak jsem. Je to v pohodě pro mě. Když tam bude nějaká změna, tak bude, nějak se s tím vyrovnám, nebudu to teď řešit, protože to není teď.

T: No a myslíš právě, že v tom je třeba nějaká jako proměna, jako když to srovnáš s nějakým jako minulým obdobím a teďko tu současnost?

R2: Ono to bylo víceméně takový vždycky stejný. Takže tam se se k tomu nemám jak vyjádřit prostě.

T: Jasně, jo, no a kam by se to mělo dál nějak ubírat? Máš nějakou představu, kam by to podle tebe mělo jít dál?

R2: No já si myslím, že to může zůstat nějak tak stejný, akorát přidám trošičku doživotních dekorací jako jsou třeba tetování, protože jak už jsem řekla, že máme strašný zvyk, se pojmenovávat po věcech a já mám zrovna měsíc, tak už mám naplánovaný druhý tetování jako s měsíčním tématem, takže... s tématem měsíce, to je asi lepší.

T: Jo, takže nějaký další vlastně jakoby spíš tělesný, teda zkrášlování jo, nebo nějaký změny.

R2: No takový prostě taková věc pro mě. A vlastně takhle získat... jako vlastně takhle získat zpět nějakou určitou část sebe. Sice jsem nic neztratila, ale jaksi něco získám zpět.

T: Jo jasně a na to jsem se přesně chtěla zeptat, no, jestli jako je něco, co vlastně potřebuješ získávat zpátky a nebo jak to vlastně je?

R2: To prostě, já jsem, já jsem nic ve skutečnosti neztratila, mám pocit, ale když vím, že mám na sobě vyobrazení různé prostě měsíce, což je, prostě já, to vnímám tu symboliku tak, že měsíc dává, ale i bere. A je to taková trošičku nepochopená entita. Tak a vlastně takhle získávám nějakou jako ne úplně identitu, ale soucítím.

T: Tak jsme na konci. Já moc děkuju, že jsi měla teda zájem si se mnou takhle popovídat a říkám si, jestli ty máš ještě teďko na závěr nějakou otázku?

R2: Já si myslím, že nemám.

T: Dobře, tak jo. Kdyby bylo cokoliv, vždycky je možný se spojit přes ten mail, tak jak jsme předtím už spolu komunikovaly a na ten záznam jsme teda domluvený. Já ti to klidně rovnou pošlu a to je všechno.

R2: Tak jo.

T: Tak jo, tak moc díky, měj se hezky a ať se ti daří.

R2: Ty taky.

T: Ahoj ahoj.

T: První otázka teda úplně tak obecně, co z vašeho pohledu znamená gender a genderová identita?

R3: No, to jste mi dala jednoduchou otázku teda. No tak samozřejmě to není jako biologický pohlaví, takže já to beru jako něco, co je dost ovlivněný vlastně tou společností, kde žijeme. To znamená třeba, já nevím, já když se řekne gender, tak si hodně často, první věc, co si představuju třeba nějaký genderový role nebo to, že tradičně je třeba růžová pro holky a modrá pro kluky, což ne vždycky takhle bejvalo, že jo... nebo různý postavení ve společnosti, třeba i různá jakoby moc, například že ženy mají v některých povoláních menší příjem než muži za tu stejnou práci a tady ty věci a v podstatě to, jak se třeba chováme a vlastně a to jak se cítíme zevnitř... že vlastně je úplně jedno v jakým těle se narodíme, s jakými orgány, ale to jak se cítíte uvnitř, to vám vlastně ty orgány jako, na to nemaj žádný vliv, jestli se cítíte takhle nebo takhle... takže je to takový hodně abstraktní.

T: A jak podle vás vnímá společnost gender a genderovou identitu?

R3: Česká společnost konkrétně?

T: Dejme tomu, prostě společnost, ve který žijeme.

R3: Já žiju dlouhodobě v Británii, takže pro mě je to už takový trošičku jiný než v Čechách, i když se tam vracím prostě běžně každé rok aspoň na měsíc, pokud to jde. Co se týče český společnosti, já myslím, že to slovo gender je takový hodně stigmatizovaný, protože hlavně to slyšíte třeba... nebo třeba i ze Slovenska, že kolikrát některý politici říkaj, že tady je nějaký genderovej fašismus a tady ty různý věci, že je to jako hrozba tradičního uspořádání společnosti, což vlastně není pravda, je to v podstatě to, že lidi, který už se tak narodili, můžou svobodně se takhle vyjadřovat a žít aniž by prostě měli nějaký omezení nebo aniž by na ně ostatní lidi koukali mezi prsty, ale právě, že některý ty tradičněji konzervativně smýšlející lidi a neříkám, že všichni, s tím maj z nějakýho důvodu problém a já úplně nedokážu říct proč, mimo toho konkrétního postavení... prostě má to bejt takhle, má to bejt muž a žena, většinou ještě pak se tam do toho zařazuje sexualita že jo, prostě má to bejt takhle takhle takhle a cokoliv mimo to je špatně nebo je to divný, protože to nějakým způsobem ohrožuje tu naši jistotu pevně danou, která podle mě není zas tak pevně daná, ta je daleko křehčí než si myslíme. Ale vlastně v poslední době, přijde mi v posledních pěti, deseti letech se to podle mě díky internetu trošku otvírá, že je víc informací o tom, co to vlastně znamená a jak to působí na různý lidi a tak dále, takže víc

lidí si o tom může číst a komunikovat s ostatními a říct si: „no tak třeba tak, jak jsem doteďka smýšlel o tom genderu nebo o nějaký konkrétní situaci, tak to bych měl o tom přemýšlet vlastně znova, a to jak o tom čtu na internetu nebo někde“, teď nechci říkat jenom internet, „tak vlastně třeba to dává větší smysl, než jak jsme to žili doteďka“... a podle mě to je to dost i s tou mladší generací, že ta mladší generace je víc taková otevřenější ohledně tady těch věcí, ale zase nechci říkat, že všichni ze starších generací jsou zatvrdlí někde v době kamenný, to taky není pravda, to vidím z vlastního života... takže jako gender je prostě hrozně abstraktní a komplikovaná věc a není na to jeden úhel pohled, jak asi sama víte.

T: A vlastně ta další otázka taky pořád jako směřuje na tyhle dva pojmy a vlastně teď nějak jsme se bavili o tom, jak podle vás to jako vnímá ta společnost obecně, jo, jako jaké k tomu bejvá přístup a když byste měl říct vlastně, jak to mají jako lidi ve vašem nějakým blízkým okolí třeba včetně rodiny a blízkých, přátel a podobně, tak jak myslíte, že to vnímají oni?

R3: Myslíte mojí identitu nebo?

T: Myslím obecně zase jakoby gender a genderová identita, co to pro ně znamená.

R3: Co se týče mojí rodiny, tak tam je to takový pořad tradičnější, že třeba moje mamka ta říká, ona si je vědoma toho, že vlastně už to dneska nemusí bejt tak, že žena musí bejt taková, muž musí bejt takovej, mají vlastně striktní role, ale i tak mi přijde, že ona není v tom sama. Podle mě si jako spousta lidí řekne jakože oficiálně jo, chápu to, že to není tak striktní, ale pořád se sama sebe třeba řadí do nějaký víc femininní... nechci říct to slovo ženský, protože už to mi přijde jako nesprávný pojem, ale víc femininní role, jakože si přijde, že je hezký, když se může starat o svého muže, a když ten muž je zručnější a takovýchle věci, který jsou trošku tradičnější a aniž by vlastně jako musela, takže podle mě to je něco, co jí ta společnost už tak podvědomě nějak ovlivnila... jako každého ovlivňuje že jo... a tím právě se vlastně ta role její, kterou ona žije jakožto žena, jak ona se identifikuje sama sebe, tak to vlastně má na to určitej vliv a potom to i ovlivňuje ostatní lidi kolem, takže to je třeba moje mamka. Potom nemám jako nikoho kolem sebe, kdo vlastně není muž nebo žena a ani vůbec nevím ani o nikom, kdo by byl transgender, takže já to mám takový jako osamocený, ale zase třeba co se týče mejch přátel, tak ty jsou strašně super na tady to, absolutně jsou pro jakýkoli jako mazání těch hranic mezi jako mužem a ženou a plus přidání se lidí jako já, který jsou prostě něco mezi, takže oni s tím

nemají absolutně problém podpořit takový lidi, nebo stát za nima, ale zase je to takový pak na druhý straně, že oni sami se necítí... Jsou pro to mazání hranic, ale třeba oni sami se necítí jakoby měli potřebu bejt na pomezí těch hranic, jestli to jako vysvětluju správně, ale mám jako stoprocentní podporu od nich, což je ohromný štěstí, protože od svý rodiny podporu nemám žádnou mimo mojí sestry, takže tam mi vlastně říkají, moje rodina mi říká mým starým jménem, což mi je absolutně nepříjemný a my jsme měli několik konverzací s mojí mamkou a pořád to nemá cenu, ale naopak moji kamarádi, kde jsou všichni do jednoho... prostě správný zájmena, moje nový jméno, jsou prostě absolutně pro jakýkoliv moje vyjadřování toho, jak já se chci vyjadřovat, co se týče genderu.

T: Hm, tak víc už se k tomu vlastně dostáváme... co teda pro vás znamená být nebinární?

R3: No, já se takhle prostě jako narodil. Tohle není nic, co jsem si najednou řekl „jo, tak to zní hustě, jo, tak jako půjdu do toho,“ to ne, spíš to bylo tak, že už od malička si pamatuju, že jsem prostě cejtil, že něčím nesedím. To je samozřejmě ohledně jako více věcí, ale konkrétně ten gender vždycky, už i jako dítě jsem se prostě cejtil, že něco tam prostě nesedí, že se třeba chci nějak vyjadřovat nebo mít určitou větší svobodu v tom, jak se třeba oblíkám nebo jako, jak se vyjadřuju a tak dále a vždycky mi tam prostě hlavně rodina nebo společnost řekli, natlačili zpátky do té krabice, řekli „no takhle se to úplně nemá, protože seš holka.“ Nebo se pamatuju jako malý dítě, jsme byly s mamkou v obchodě a tam byl nějaký pán a řekl jim, „vy máte ale hezkýho synka“ a mamka tak jako našťvaně „to není syn, to je dcera, vždyť má náušnice“ a já si pamatuju specificky, jak jsem už jako to dítě říkal, jaký maj náušnice jako co mají společného s tím, jestli jsem holka nebo kluk, takže jakoby to bylo odjakživa a až jako v 16 jsem díky prostě jedný osobě z Youtubu, tak jsem zjistil vlastně, co to znamená bejt jako nebinární. Když jakoby jsem se dívala na to video, tak mi to docvaklo a to bylo jako ohňostroj, prostě ohromná úleva, že vlastně nejsem divnej, že prostě najednou pro to mám konkrétní slova a ta identita najednou mi dávala větší smysl, takže to bylo skvělý a dneska to nebinární, jako bejt nebinární, mít nebinární identitu je pro mě pořád dost... je tam taková samota velká, protože fakt neznám nikoho jinýho, nemůžu s nikým, nemůžu si s někým sednout a třeba říct, mluvit s někým a ten člověk řekne něco a já mu řeknu „úplně naprosto tě chápu, cítím se úplně stejně“ a ty zkušenosti si můžeme předávat, to tam nikoho takovýho nemám, takže tam je dost taková samota, že i když mám kamarády, který mě podporujou, tak oni nemají tu zkušenost jako já a nevnímají ten svět jako já, což není nic špatnýho, prostě každej jsme jinej, ale potom určitý ty věci, který třeba oni tolik nevnímaj a já jo, tak je tam takovej větší tlak, protože

nemám vlastně... Můžu to někomu vysvětlit, ale už to vysvětluju někomu, kdo to nemá tak jako já, takže tam je dost taková samota a pořád musím bojovat s tím, že když já třeba chci se nějak jako vyjádřit určitým způsobem, kterej není jako tak ani tak, tak má pořád ta společnost tendenci mě tlačit zpátky a říkat „no, ale tohle jako bys úplně jako neměl dělat, protože tohle se tak třeba nesluší“ a tak dále. Takže je to takový... prostě pořád si připadám jako člověk, kterej sice má podporu, ale je sám a musí jít pořád proti tomu proudu a on jako jestli na to pak zvyknete po těch, že mě dost ve, tak po těch čtyřech letech jako jste na to nějak zvyklá, ale to unavující. Je to unavující, takže jako je to ohromná část mojí identity, ale není to jediná část, že jo. Samozřejmě, že jsou další stránky, takže asi tak. Já se omlouvám, já se špatně soustředím, takže mi prostě myšlenky někam plujou a úplně nevím, na co jste se mě vlastně ptala.

T: Jo, to je úplně v pohodě. Já naopak budu jako ráda za jakýkoliv váš vhled, takže v pořádku. Hmm, jo a vy jste teda vlastně říkal, že už vlastně od malička jste nějak cítil, že jako nějak něco tam nesedí, jo... tak mě teda vlastně ale napadá, jestli si jako vybavujete teda nějaký moment, nebo i třeba jako období, kdy už to začlo bejt takový jako vědomější, že jako jste si začal jako uvědomovat, že právě jako nespadáte do těch dvou škatulek, do tý jako feminní a maskulinní.

R3: Já si myslím, že to tam bylo vždycky, ale možná to bylo vlastně trošku už větší uvědomění si s tím, že to nebylo takový jako v těch 16, tak to bylo podle mě, když mi bylo takovejch 13 a vejš... že vlastně jsem si uvědomil... Já nevím, proč z nějakýho důvodu, já když jsem třeba v Čechách, většina mejch kamarádů jsou kamarádky, jakože holky a tady v Británii většinou jsou to kluci, nechápu jak se mi to podařilo, nedělám to naschvál, ale vlastně já když jsem se skupinou holek, tak mám tendenci chovat se víc maskulinně, tak když jsem se skupinou kluků, tak mám tendenci chovat se víc femininně. Nedělám to naschvál. Je to věc, kterou jsem si uvědomil až jako po nějaký době, takže vlastně jak jsem byl hlavně v té době hlavně s holkama, tak jsem byl maskulinnější, jakože prostě víc než s těma klukama a říkal jsem si jako já třeba nejsem tolik na ty holčičí věci, někdy třeba nosím make-up, někdy jsem zase prostě, že mám ‚binder‘, kterej mi jako zplošťuje hrud' a prostě klučičí oblečení a nechci říkat, klučičí, holčičí... Jaká byla otázka?

T: Jo, jestli je vlastně nějaký moment nebo období, kdy jste si to jako začal víc nějak jako uvědomovat, že teda, no že, že prostě ta identita není buď teda femininní nebo maskulinní.

R3: Já si myslím, že to byly dost moji spolužáci, který občas upozorňovali na to, že se chovám spíš jako kluk, ale nemysleli to jako špatně, ale pamatuju si jednou, to mi bylo asi 13, 14 a měli jsme občanku s naší učitelkou a ona nám vyprávěla o transgender lidech, ale to podle mě bylo zaprvý, protože ta učitelka byla otevřenější ohledně tohohle, protože sama měla dřív spolužáka transgender spolužáka, takže ona vyprávěla o tom, jaký ona z toho měla dojmy a tak dále. No a když vyprávěla o transgender lidech, já jsem vždycky seděl vzadu, tak jako sedím a ostatní v těch lavicích přede mnou, tak se za mnou otáčeli lidi a vždycky se na mě koukali jako „to zní trochu jako ty“ a já vždycky „ne, ne, jako možná.“ Takže to bylo takový, co mě podle mě dost nahlodalo, ale pořád jsem si říkal jako, nebyl pro to žádný jazyk, žádný slova, žádný vysvětlení a vůbec žádný člověk. Dneska máte, nevím, třeba celebrity nevím, třeba Sam Smith a ty lidi jsou nebinární, takže máte třeba někoho, díky komu si to můžete uvědomit, ale v tu dobu jsem neznal absolutně nikoho, vůbec nikoho, nebylo to nikde a bylo to takový náročný, takže to ve mně hlodalo fakt jako roky a najednou díky tomu člověku z Youtubu, kterej měl videa, kde vysvětloval různé tadyty věci, tak najednou prostě si říkám „to dává smysl, wow, už to chápu, už to konečně chápu.“ To byla ohromná úleva, i když to samozřejmě znamenalo další nabalení novejš výzev, ale potom jsem si vlastně ne legálně změnil jméno, takže oficiálně mám pořád to svoje jméno, který nesnáším, ale změna jména v Čechách je naprosto příšerná věc, nevím jestli se mi to jednou podaří, ale každopádně je moji kamarádi začali používat moje nové jméno, což bylo fajn, ale potom zase bylo to znamenalo, že sice se cítím víc pohodlně v tom, kdo jsem, ale mám o to víc věcí, co musím vysvětlovat ostatním. Takže to byla taková velká úleva, ale teďka zase začíná něco jinýho, a to se doteď vlastně moc nezměnilo, protože pořád někomu musím něco vysvětlovat, i když je pravda, že tady v Británii to je daleko jednodušší. Podle mě to je i tím jazykem, protože čeština prostě... já sám sebe musím jako ‚misgenderovat‘, když mluvím česky, pokud nemluvím s kamarádama, který jako vědí, takže co já dělám, když mluvím třeba s rodinou, tak mám tendenci ty koncovky... máte třeba větu „mám rád nebo mám ráda zmrzlinu,“ tak já nechci říkat „mám rád,“ protože mi hnedka řeknou, proč mluvíš v mužském rodě, ale nechci říkat „mám ráda,“ protože to nezní není jako já, tak mám tendenci to prostě mumlat ty koncovky, takže to vždycky zamumlám a pak jdu dál, ale jiná možnost tam není, no. Takže ale určitě ta puberta, ale rozhodně to tam bylo předtím.

T: Hm, jasně. Jo jo, vy jste vlastně teda popisoval, že potom, jako jak právě nejdřív nějak nebyly ty termíny, nebyly ty pojmy, ten jazyk vlastně, takže tím to jakoby bylo ještě asi o

něco těžší nebo náročnější nějak jako to rozklíčovat, co to vlastně jako je. Takže kde jste vlastně teda hledal ty informace?

R3: No já nevím, kde jsem na to narazil, ale byl to prostě jeden kanál na YouTube a tam prostě byl člověk, kterej se v tu dobu se identifikoval jinak, ale dneska prostě je to nebinární člověk a oni vysvětlovali vlastně, co jsou různé termíny, jako když máte nejenom nebinární, ale co jsou různé labely v podstatě, takže to vysvětlovali a vůbec nevím, jak jsem na to narazil, absolutně si to nepamatuju, ale prostě vím, že díky YouTube jsem na to narazil a potom už jsem hledal vlastně informace, ale na anglickejch, nebo prostě na stránkách v angličtině, v těch v češtině, hlavně dneska, už je to něco trošičku jiného, ale v té době to moc jako nebylo no.

T: Jo a když vlastně se teda takhle ohlédnete jako zpátky na ten proces, jako toho teda zvědomování té identity a tak, tak jako myslíte na to spíš nějakým jako pozitivním nebo negativním světle?

R3: Já to beru tak jako neutrálně, že je mi líto je mi líto, že vlastně jsem se tím musel trápit tak strašně dlouho, že podle mě, kdybych já nevim, jako asi kdybych byl o 10 let mladší, tak o tom vím už trochu dřív, ale tím, že... teď znám jako by mi bylo sto, to ne... ale vlastně tím, že prostě nikde nic nebylo, tak pro mě to bylo náročný s tím, že to nebyla věc, u kterých bych se asi trápil stoprocentně intenzivně každě den, že bych kvůli tomu brečel, to ne, ale vždycky to tam byl takovej ten mrak kolem mě. Vždycky to tam jako někde bylo, ten pocit a já jsem nevěděl, že něco hledám ani. To byla taky věc, já jsem jako nevěděl, že hledám pro to nějaký pojmy. Prostě tam bylo něco, co mi nedávalo úplně smysl, a byl jsem tak jako zmatenej, ale nevěděl jsem, že něco hledám.

T: Jo a dokázal byste vlastně říct, co bylo jako nejnáročnější během toho?

R3: Během toho hledání nebo potom?

T: Můžete říct klidně obojí.

R3: O čem jsem vyprávěl, že nikam nesedím. Každě byl tak jako... byl kluk v týdletý roli, kterej se oblíkal takhle a měl rád tohle a většinou to byly prostě typicky klučičí věci a nebo to byly typicky holčičí věci pro holky a já jsem tak jako seděl jako někde mezi a vůbec jsem nevěděl. Někdy jsem zapadal trošku víc tam, někdy jsem zapadal trošku víc tam a nějak jsem nikde... nikdy pro mě nebyla žádná krabice, do který bych si řekl „jo, to je přesně ono, to zní jako já, to prostě, tohle jsem přesně já.“ Takže tam byla taková samota a

nepochopení a člověk hlavně v tom období života hledá prostě, kdo vlastně je, takže to je vůbec mimo to všechno, že člověk hledá identitu a je to už tak strašně náročný, že dospíváte a chápete svět najednou trošku jinak a všechno možný, tak ještě na tuhle celou hromadu se jako nasype další hromada a je to další tlak navíc. No a potom si myslím po tom, co jsem našel sám sebe, tak chvíli jsem chvíli hledal, několik měsíců, co vlastně z těch různých genderovejch identit, co vlastně přesně jsem já, co nejvíc mi sedí a po několika měsících jsem to prostě vzdal s tím, že vlastně je mi to jedno, že mi to absolutně jedno, kterej label přesně sedí na mě, že jako nemám ani potřebu už to nějak hledat, takže teďka říkám prostě, že jsem nebinární, protože to je prostě nejširší pojem, kterej můžu jako použít a hlavně si to nejsnáž vysvětluje. Co je náročný, tak vlastně hlavně prostě vysvětlování tohle mojí mamce a já jsem jí to dlouho neřekl, protože já nejsem prostě takovej ten typ, co jako přijde a řekne „mami, musím ti něco říct“ nebo obecně nikomu, protože jako já pokud mám něco takovýho, tak prostě čekám, jak se to vyvine, jestli si toho všimnou a tak dále. Moje mamka je strašně skvělá, úžasná, ale vlastně celá rodina je skvělá, ale nikdo mě tam nikdy moc neposlouchal, co se týče tadytěch věcí, vždycky jsem tam pro všechny byl prostě jako ten divnej, teď to nemyslím úplně špatně, ale vždycky ten jinej člověk a nikdy mě nikdo moc jako neposlouchal a když už, tak to nebylo poslouchání, jakože vážně nasloucháte a snažíte se nesoudit a vždycky se tam sypaly automaticky „no a co tohle a co to bylo a co tohle?“ No, takže vysvětlovat tohle mamce bylo dost zajímavý a přišla na to tím, že našla v prádle můj ‚binder‘ a teď přišla zděšená, co to je a ona měla dobrej úmysl. Když jsem jí vysvětlil, že to je na to, aby to splošťovalo hrud' někdy, když jako se cejtím, že to prostě potřebuju, abych se cítil líp, tak ona se bála, aby to bylo jako zdravý a tak dále. No a pak jsem jí to jako vysvětlil a postupně jsme se nějak dostali malinko dál v tom vysvětlování, ale dotěd'ka používá moje starý jméno a pořád jako říká „no a ty seš moje holka a ty ses takhle narodila a já jsem na to takhle prostě zvyklá, tak prostě se nedá nic dělat“ a říkám jako, já nechci bejt jako sobec „ale tohle není o tobě, to je o mně.“ Já si myslím, že kdybych byl jako transgender kluk, tak si myslím, že by s tím neměla problém i když na to byla zvyklá jako od malička, ale tím, že nemám žádný operace ani nechci žádný operace nebo nějaký hormony je prostě jako osobně, takže ona protože nevidí žádnou změnu asi fyzicky, tak prostě tam ta podpora je jiná no. Ona mi říkala, že pro ní to je prostě sci-fi a že to nechápe, ale problém je, že ona se to ani nesnaží pochopit, takže fakt jako... ví to ona, moje ségra, myslím, že babička a teta a fakt jedinej, kdo mě fakt podporuje, je moje ségra, jinak jako nic moc no. Pak tam ty výzvy jsou taky v tom, že vlastně když někdo neví, nezná mojí genderovou identitu, tak samozřejmě, což

naprosto chápu, si myslí, že jsem holka, to naprosto chápu. Já nebudu naštvanej na někoho, že si myslí, že jsem holka, když jako pak vypadám a tak dál, ale taky tam je takový to, že taková ta presumpce toho, kdo má jakou identitu trošičku a vlastně, když vám říkají starým jménem a používají ona a ne on, tak je to takový, že to naprosto chápu, ale zároveň to není takováta svoboda, jakou bych měla, kdybych třeba se narodil prostě jako holka, cejtíl bych se jako holka nebo kluk, takže to je taková výzva no, ale vlastně jak říkám, tady mám skvělý kamarády, úžasný kamarády, hlavně tady v Británii, to je daleko prostě otevřenější ta společnost i třeba lidí, u kterejch se říká, že jsou prostě tradičně strašně jako pozadu. Já mám dva kamarády a oba jsou muslimové, jednomu je přes 40, druhýmu je přes 20 a oni s tím nemají problém absolutně. Vlastně mám prostě lidi různýho věku z různých kultur, různých zkušeností a drtivá většina z nich mě prostě absolutně podporuje jo a dělaj chyby, ale snažej se a o to jde, že se snažej. Já chodím do kostela a tam taky prostě všichni, kdo to o mně ví, tak tam prostě stoprocentně ta podpora je a je to úplně jiný než jako v Čechách, ale to je podle mě taky trošku tím jazykem, že v Čechách, jak je to strašně genderovaný ten jazyk, tak je těžký mluvit nějak jako neutrálně. Vždycky tam je ona/on.

T: No jasně. No máme to i v gramatice že jo, všude prostě no. Jo, jo, u nás je těžký bejt i feminista třeba nebo feministka že jo, takže jako...

R3: Jo, přesně tak.

T: Jo jo jasně a tak nějak ten vlastně jakoby přístup vašich blízkých, to znamená třeba tý rodiny, o tom vlastně už i mluvíte a já si vlastně říkám, jestli teda vnímáte jako nějaký posun, nějakou jako změnu vlastně v tom přístupu k vám.

R3: Já si myslím, že třeba moje ségra, ta to prvních několik let absolutně nechápala a vůbec to ani nechtěla chápat a měla prostě svoje názory a pak vlastně, když mě bylo 17, tak vlastně, protože já jsem chvilku dobrovolničil pro Pride a přišel mě nějaký jako vlastně novinář nebo někdo a udělal se mnou rozhovor, se kterým jsem nikdy nebyl spokojenej, ale bylo to jenom proto, že on mi ten pán poslal jakoby tu verzi, ještě než to publikoval a řekl jako jestli jsem s tím spokojenej a já v tu dobu jsem ho nechtěl urazit a řekl jsem „jo jo, všechno v pohodě“ a přitom ten článek prostě doted'ka nesnáším. Dneska už by to bylo trošičku jiný, dneska už bych se trošku dupnul, ale on to myslel dobře, ale prostě jak to tam dával trošičku mimo kontext některý ty věty, tak to nevyznělo úplně nejlíp. No a moje ségra prostě úplnou náhodou, nevím, jak na toho přišla, ale úplnou náhodou narazila na ten článek a byla tam i moje fotka, takže ona věděla, že se jedná o mě. Já jsem jí tam taky

zmiňoval v tom článku, ale jak to bylo mimo kontext, tak to vyznělo, že jí něco hrozně vyčítám, což jako nebyla úplně pravda, no a ona si to přečetla, byla taková jako dotčená, ale během prostě asi roku sama od sebe si najednou začala trošičku číst víc o těchle věcech s tím, že už používá český informace, ona neumí anglicky nebo nezná jiný jazyk, takže bylo velký štěstí, že už v tu dobu bylo víc článků v češtině, který tohle vysvětlovaly, takže dneska už to jako chápe a fakt říkám jedinej člověk, kterej mě fakt podporuje, akorát prostě zase jsme zpátky kvůli jazyku, gramatice, že mi nemůže říkat nijak mezi. Takže ona mi říká a ona říká mi brácho, což mě absolutně nevadí, jakože necítím se jako kluk nebo muž nebo cokoliv, ale prostě nepoužívá ona nebo neříká mi ségra nebo něco takovýho, takže v tom najednou mám jako maximální podporu, takže u ní byl ohromnej ten posun. Jinak si myslím, že třeba moje babička, moje teta, ty jsou takový, že vlastně oni taky tak nějak... nikdy jsme se spolu o tom jako nebavili nějak víc, ale protože třeba vadí, že na Facebooku mám M. a ne moje starý jméno, tak vlastně oni ho nepoužívaj, ale připadá mi, že jako mám u nich takovou malinkou podporu, že možná kdyby tam bylo víc impulsů, tak možná by tam ta podpora byla větší, ale pro mě je to hodně potenciální energie, který bych do toho musel vložit s tím, že bych nevěděl, jak to vůbec dopadne, takže to nevím no a jinak zbytek rodiny to prostě neví... předpokládám, že to neví, což mě je jedno. Já jsem vždycky radši, když se to o mně ví aniž bych to musel vysvětlovat. Já nemám problém to vysvětlovat, ale ne ve způsobu, že když vím, že toho člověka to zajímá, tak moc rád vysvětlím, jako co to třeba pro mě znamená, ale když ten člověk je takovej jakože „no to nevím,“ tak je to už takový těžký, protože už jsem měl několik lidí, který se mě ptali na otázky ne proto, že by chtěli vědět víc, ale aby si ze mě pak dělali srandu trošičku, takže to nebylo úplně příjemný. Taky vlastně proto říkám, já jsem absolutně otevřený člověk, co se týká mého genderu, vůbec nemám problém o tom mluvit, ale na druhou stranu zase spousta lidí to o mně neví, protože nevím, jaká by byla u nich jako jejich reakce a jestli by mě vážně respektovali, jestli by to vážně začali používat, protože by to bylo vlastně investice energie i z jejich strany, protože je to věc, na kterou si musejí zvyknout, což jako já je do toho nenutím že jo, ale... není to jednoduchý.

T: Myslíte si, že vlastně jako váš gender a to prožívání toho genderu nějak jako ovlivnilo prostředí, ve kterým jste se pohyboval nebo i pohybujete?

R3: Jako já si myslím, že třeba když se vezme dětství, tak ačkoli moje rodina je relativně tradiční, tak zas většinou mě tak jako tlačili do určitejch jako rolí a tak dále, tak zas nebyli v tom tak extrémní a ne jenom vůči mně, ale třeba i vůči mým bratrancům, vlastně mojí

bratránkové, my jsme si spolu hráli třeba s panenkama nebo oni pletli takový ty náramky přátelství nebo naopak já jsem si vždycky hrál strašně rád s bráchou s autíčkama. Pamatuju taky, že jednou jsem si hrál se ségrou s panenkama a měl jsem jednu takovou... my jsem neměli Barbie, na tu jsmě neměli, ale měli jsme takovýty plastový levný panenky, tak jsem, to mi bylo tak 6, 7, jedný jsem prostě promáčkl prsa, ostříhal vlasy a nabarvil jako na barevno, takže to byla vlastně moje trans panenka, aniž bych věděl, co to vůbec znamená a nikdo s tím neměl problém. Takže vlastně co se týče prostředí, kde jsem vyrůstal, tak asi tím, že jsem vyrůstal se ségrou a s bráchou, tak tam byly dvě různý jako role k čemu se tak jako víc přiklonit a jinak jako co se týče s jakýma hračkama jsem si hrál, to bylo absolutně na mně i moji prarodiče prostě z obou stran viděli, že když si rád hraju už s vojáčkama, tak mi koupili vojáčky, nebo když si rád hraju jen s panenkama, tak panenky a tak dále, že co se týče hraček, tak tam absolutně nedělaly žádný rozdíly. Potom už když jsem byl větší, tak si myslím, že asi tím, že jsem věděl, že jako moji kamarádi jsou dost tak otevřený, tak nebyl pro mě problém jim to říct a vysvětlit a tím, že tam ta podpora je, tak pro mě není prostě takovej problém už jako stát si za svým, stát na pevný zemi a vědět vlastně jako o čem mluvím a tak dále. A dneska už je to vůbec jiný tím, že vlastně se o tom ví víc ať už tady v Británii nebo v Čechách, internet a sociální média a všechno možný, takže dneska už je to vůbec takový jiný než před těma skoro deseti rokama, takže doufám, že jako je víc lidí, který když už se cejtí tak, že jsou jako jiný, tak že už pro to dokážou najít nějaký jazyk a vysvětlení, protože to jako není úplně nejjednodušší.

T: Ještě mě napadá vlastně k tomu prostředí, jestli vás napadá, kde třeba jste cítil, nebo i teďko jako v současnosti klidně, cítíte nějakou jako silnou tu genderovou dichotomizaci, vlastně ten faktor toho rozdělení prostě muži, ženy, škatulky a klidně jako s ohlédnutím do toho dospívání, jo, nebo do dětství a nebo třeba i teď.

R3: V jakým ohledu to myslíte to prostředí?

T: No myslím tím třeba školní prostředí tam, jako si myslím, že ta dichotomie je celkem výrazná nebo...

R3: Jo, třeba holky maj tělák společně a kluci mají tělák společně jo?

T: Jo může, může to bejt i tohle jo a vlastně jakoby tou dichotomizací myslím, že to prostředí jako takový je vlastně nějakým způsobem uspořádaný na to, co je jakoby považovaný za ženský a na to, co je jakoby to maskulinní jo, nebo mužský, tak jestli vás něco takovýho vlastně jako napadá, kde to pro vás bylo hodně jako znatelný vlastně?

R3: No určitě ta škola, protože tam jako jak jsem říkal ten tělák, jo, ten byl vždycky jako kluci zvlášť, holky zvlášť, i když pak potom v devítce jsme měli prostě, kdo chtěl, tak si tak dělal nějak matiku a tadyty věci a potom tam bylo zvlášť nějaký sportovní hry, a to bylo pro kluky i pro holky, což bylo naprosto skvělý, protože jsem mohl všem klukům natřít zadky v baseballu, ale jinak vlastně třeba taneční, co se týče tanečních, tak tam to bylo takový hodně tradiční, že kluci jsou na týchle straně, holky jsou na týchle straně, mají tadyto oblečení, tohle oblečení a pak třeba jsme měli jednou nějakou disco akci a já jsem tam chtěl jako ze srandy prostě tancovat s nějakou mojí kamarádkou, přišla ke mně jedna z těch paní, co to tam vedla a řekla mi „holky spolu netančej.“ Jako, jsme v 21. století, myslím, že jako kdokoliv spolu může tančit, i když to je pravda, to mi bylo 15 a to už taky devět let zpátky. Takže tyhle věci potom, když máte klasický záchodky, tak jako prostě dneska vlastně když třeba jsem s klukama, s kamarádama, co jsou kluci, tak někdy prostě jdeme spolu, na klučičí záchodky s tím, že oni mi třeba řeknou, pojď se mnou, abych jako já se tam mohl cejtit jako bezpečně, kdyby náhodou tam byl někdo, kdo by s tím měl problém, ale pamatuju si, že jsem jednou šel na dámský záchodky a byly tam nějaký dvě paní a ty se na mě koukaly jakože „ty teda nejseš holka“, což jako mě na jednu stranu strašně potěšilo, ale na druhou stranu jsem si říkal, jako proč se na mě někdo dívá, jako bych byla nějaký monstrum, prostě jako já jim nic neudělám. Potom, jsme zpátky zase u toho jazyku, to je prostě ohromnej problém a dneska už je to prostě jednodušší, protože třeba já, když jsem v práci, taky jsem se zeptal, když jsem tam začal před měsícem, jestli tam máme nějaký jako neutrální záchodky. To jsou věci, který třeba člověka, kterej není nebinární, tak ho to třeba běžně nenapadne, takže oni hnedka začnou přemýšlet a vlastně jo, vlastně tady máme ten záchodek, bude to tam a tam a tam a tam, jako bude někde, není to hnedka za rohem, ale takže tohle vlastně pak jako mi přijde, že ty lidi vlastně to nutí víc přemýšlet. Vlastně kolegyně, teď jsme se v pátek jsme strávili celý den spolu a ona se mě ptala vlastně na můj gender a říkala, že vlastně jak jsme vlastně spolu trávili ten čas dýl a dýl ten den, tak víc a víc věci si všímala, jak je to strašně genderově rozdělený některý věci, protože my jsme byli v jedný škole a tam měli vánoční trhy a tam byly prostě balíčky, dárky pro kluky a balíčky, dárky pro holky a ona říkala, že si toho nikdy nevšimla, že to je hrozný a teďka, čím jsme šli dál ten den, tak ona říkala „a tohle je rozdělený a tohle a to mi nikdy nedošlo.“ Vlastně člověka to nenapadne, dokad' nemá někoho jako já poblíž nebo pokud nemá on nebo oni, ona tu genderovou identitu, takže prostě ten rozdíl tam je no. Určitě, co se týče prostě takovejch těch klasickejch řečí, jako nevím ženský neuměj řídit a tadyty věci, který se pořád objevujou v Čechách, takže mi přijde, že i když prostě člověk je

jako feministka, tak to tam vidíte rozdělení někdy, protože co se týče módy, tak jako proč by tohle mělo být mužský oddělení a tohle dámský oddělení? Já nakupuji v obou, moje mamka někdy nakupuje sama pro sebe v dětském oddělení, protože je droboučká, takže jako to fakt jako nemá cenu to rozdělovat mi přijde. Jako nenapadá mě ani momentálně nějaký rozdělení, ve kterém by to vyloženě bylo lepší, kdyby to zůstalo jako muž, žena, kdyby se tam ty role nemohly nějak provázat.

T: No mě vždycky v tomhle teda ohledu přijde i hrozný, že třeba když jdete do obchodu s hračkama, tak tam je vyloženě prostě oddělení hračky pro kluky, hračky pro holky. Tak to je z mého pohledu úplně jako celý špatně prostě.

R3: Taky mi teďka kamarádka říkala, že byla v obchodě a teď tam byl nějaký klučina malej a on říkal, on chce takovýto růžový Kinder vajíčko a ten táta říká „nebudu ti kupovat růžový, to je pro holky, jseš holka, nejseš“ a pak si říkám, a proč vlastně jsou ty rodiče tak strašně zděšený některý z toho, čím mě přijde, že to je potom, když už jako často oni to berou tak, že když ten člověk se neдрží svoji genderový identity, že už to pak sklouzává k sexualitě a prostě, když jako k orientaci a pokud je klučina, kterej chce růžový Kinder vajíčko, tak růžová, takže to spojený s homosexuálama, takže jako je můj syn jako homosexuál a to jako to nechci úplně aby byl homosexuál, protože to znamená, že je zženštělej, to znamená, že je slabší a tak dále. Neříkám, že takhle myslej všichni, ale mě přijde, že jako spousta lidí takhle pořád myslí, bohužel. Vlastně mi to přijde zajímavý, že je docela hodně lidí a teď to nemyslím jako špatně, ale že to úplně pořád nechápou, že je rozdíl mezi genderem a sexualitou, to jsou dvě různý věci, který jako vlastně se ani nemusí nutně nějak ovlivňovat, že když třeba jsem někomu řekl, že jsem nebinární, tak oni řeknou, kdo tě teda přitahuje a říkám, hele, teď jsi mě, teď se mě jako ptáš na něco úplně jinýho, já se cejtím takhle a takhle a jestli jsem na holky, na kluky, nebo na všechny nebo na někoho tu vlastně můj gender s tím nemá absolutně co dělat že jo.

T: No jasně, přesně tak. S tím se taky jako hodně setkávám, že spousta lidí vlastně to fakt má tendenci hodně zaměňovat no, že to jako spojujou do jedný nádoby, ale přitom to jsou dvě jako naprosto odlišný věci.

R3: Jako já neobviňuju, protože těch informací jako není moc. Obzvlášť pokud si to člověk sám nehledá, takže prostě pro třeba mojí mamku, která si to aktivně nehledá, tak ty informace se jí moc jako nikde neukazujou.

T: Jo, jasně. Když vlastně si vzpomenete na to školní prostředí, na vzdělávání třeba na základní škole nebo i na střední, tak jak jste se tam vlastně jako cítil ve vztahu vlastně k vaší genderové identitě?

R3: Myslíte v tom kolektivu nebo, co se týče informací, který mi ta škola poskytovala nebo respektive neposkytovala?

T: No klidně obojí. Já se kdyžtak pak ještě na něco doptám. Co vás teďko napadá?

R3: Já si myslím, že je trošičku rozdíl, protože moje základka... já jsem totiž vlastně z města, kde žije 3000 lidí, což je prostě malý městečko, takže tam byla moje základka a potom na střední jsem chodil do Prahy, což už jako je úplně... ta škola a ta úroveň té školy byla taková, že jsme si tam museli nosit vlastní toaleták jo, takže každej vždycky říkal „ó, ty studuješ v Praze, hmm“ a pak si říkám, jako my jsme si tam museli brát vlastní toaleták, takže jako to teda fakt není žádná úroveň. Takže to bylo jiný v tom, že je to malý město a jiný časový období a potom od roku 2015 v Praze, vlastně když už těch informací bylo víc, tak já si myslím, co se týče informací, tak my jsme tam neměli jako skoro nic až teda na tu, jak jsem vám říkal, že ta naše jedna učitelka nám vyprávěla o svojí zkušenosti se svým transgender spolužákem, ale kdyby toho spolužáka neznala, tak si myslím, že se o tom nebavíme asi vůbec, ale co se týče třeba mých spolužáků, tak vlastně tím, že něco tušili dřív než já trošku víc, ať už teda mířili na gender nebo na mojí orientaci, tak si myslím, že byli strašně, že to neřešili, že pro ně jsem prostě byl jako já odjakživa a jim to bylo absolutně jedno, jestli jako mám rád holky, nemám rád kluky. Třeba kluci se mezi sebou jako pošťuchovali „jo, ty seš teplej,“ tak doufám, že se to trošku změnilo od té doby, ale jinak jako když potom přišlo fakt jako na skutečného člověka, tak podle mě s tím byli úplně v pohodě a doteďka s tím jsou v pohodě. Co se týče střední, tam to bylo docela už hodně lidí, který nebyli cisgender a nebo, který nebyly hetero, takže tam to bylo už takový jako víc, jako tam se to asi neřešilo, protože každej byl nějaký a když člověk řekl „já jsem takovej,“ tak jako „jo, tak jo, fajn, super,“ tak jako neřešilo se to tam, ale respektovalo se to tam. Vlastně nějaký informace ohledně homosexuality... asi se to tam občas někdy zmiňovalo v nějakých oficiálních hodinách, ale hlavně na základech společenských věd, tam asi určitě bylo, ale fakt jako okrajově, ale vím, že tam vím, že tam jako byli lidi, který prostě ještě v jiných třídách, který byli trans nebo nevím, jestli byli nutně jenom trans kluk, trans holka, nebo jestli byl nějak jako mix, ale tam vím, že ty učitelé a ne všichni učitelé, ale že mě v tom jako podporovali. Já vím, že jsem dělala nějaký jiný rozhovor s trans

klučinou a toho jsem našel jenom díky mojí učitelce, která mi na něj dala kontakt a pamatuju si vlastně jak se sbíraly podpisy pro manželství pro všechny, což jako se doteďka se řeší a už je to fakt takových let, já jsem právě sbíral za mojí školu, takže jsem chodil vlastně po mojí třídě a po různých učitelích a byli učitelé, co to jako nepodepsali s tím, že byli slušný, že to jako, ale drtivá většina i učitele, u kterého bych to fakt nečekal, tak neměli problém s tím, jakoby to podepsat, že vlastně s tím, aby to manželství fakt jako bylo rovnoprávný. Takže si myslím, že to tam bylo trošku otevřenější, než by člověk vůbec čekal s tím, že se tam o tom zas tak strašně nemluvílo, ale vlastně většina lidí tam byla tak jako pro.

T: Já mám totiž i zkušenost s tím, že někdo občas jako vypráví mnohem jako horší zážitky vlastně jako z období takhle jako z té základky a té střední včetně prostě nějaký jako diskriminace a šikany a tak jo, jako na základě vlastně nějakýho projevu té genderový identity a nějaký jako jinakosti vlastně dělat, tak to ale vlastně zní jako docela dobře.

R3: No, to já si myslím, že pro mě to bylo trošku jednodušší s tím, že kdybych se narodil jako v mužském těle a pak bych se snažil bejt trošku třeba, plácnu nosit sukně, makeup, tak nevím jaký by to bylo, že by to možná bylo trošku horší. Tím, že jsem se narodil do holčičího těla a tak je to trošičku jiný. Podle mě tam ta diskriminace potenciální není tak riziková jako prostě u lidí, který si naroděj s mužskejma částma. Není to porpové, co nad tím přemějšlim, ale vždycky mě tak jako překvapilo, jak strašně v pohodě tam ty lidi byli s tím, že si jako nepamatuju jedinkrát, že by se mi někdy někdo ve třídě se mi smál nebo mi vyčítal něco. Asi proto, že to vždycky bylo jako tak jako co se týče trošičku chování nebo oblečení a tadytěch věcí, že to nebylo nic jako extra plácnu radikálního jo. Tím, že jako jsem se nenarodila jako kluk, myslím tím jako biologicky, tak to je prostě jednodušší pro mě.

T: Hmm, dobrá, jo. Teďko odejdeme zase od té školy a teď ještě bych se chtěla zeptat, ono vlastně jako je docela hodně výzkumů a studií, který jako potvrzují, že nebinární osoby se potýkají s psychickými potížemi od úzkostí po deprese, panické ataky a tak dál, tak máte vy s tím vlastně takovou zkušenost?

R3: Rozhodně rozhodně, jo, ale já vlastně nevím, nedokážu říct vlastně, jak moc ten můj gender je jeden z těch faktorů, který vlastně tohle určují, tadyty mentální problémy, protože já teďka čekám vlastně na vyšetření ADHD s tím, že pokud mám to ADHD, takže to neléčený ADHD taky způsobuje často deprese a úzkosti, takže rozhodně mám s

depresema spoustu spoustu zkušeností, ale nevím, jestli to je víc gender nebo víc to potenciálně ADHD a vlastně moje nehezky určitý vzpomínky v dětství, protože tam bylo sexuální zneužívání a tak dále a vlastně já vím, že moje, když se mi poprvý projevil jako deprese, tak to mi bylo skoro 13 a od té doby to je takový, že vlastně každé s kým mluvím jako profesionál, tak mi řekne něco trošičku jiného, že tam dlouhý roky, nebo takhle nejdřív nikdo nevěděl, proč tu depresi mám, tuhle první velkou a pak vlastně to nějak přešlo. Potom vlastně se to vracelo každé rok v určitém období, že to je jakoby sezónní deprese, ale potom se to začalo trošičku zase měnit, že to nebylo to samý období, takže to bylo různě a teďka už je to fakt, že prostě nevíte, kdy to přijde a nevíte, jak to bude dlouho trvat, nevíte, jaká to bude intenzita a ty úzkosti tam jako jsou taky takový poměrně běžný. Rozhodně u mě to tam je, ale fakt nedokážu říct, jestli jako to je gender nebo to potenciálně ADHD nebo něco jiného. S tím, že to moje dětství bylo taky docela specifický, takže kombinace prostě všeho, ale rozhodně jako s tím mám hodně zkušeností a i teďka beru antidepressiva s tím, že mi přijde, že to stejně moc nepomáhá a to už mám druhý antidepressiva, už asi dva roky a nikdy mi to moc nepomáhalo. Není tam žádný jako účinek, takže vůbec nevím, nedokážu říct no, ale s tím, že je to od začátku puberty, tak tam asi něco bude s tím genderem takovýho, nákej mišmaš.

T: Jo, no ono to jako bejvá spojovaný vlastně s tím, že třeba jako člověk, kterej je nebinární, tak třeba si jako nepříjde tou společností prostě přijatej a ani tam nemusí jako docházet třeba přímo k nějaký šikaně nebo nějaký jako explicitní diskriminaci, ale možná to, že ten člověk prostě cítí, že není v uvozovkách v té správný škatulce, takže to permanentně nějaký dopad asi jako má i na to psychický zdraví.

R3: Určitě, jako když jako mám spojit svůj gender a moje mentální zdraví, tak je tam takováta každodenní zkušenost, že třeba nad tím ani nemusíte přemýšlet, ale vždycky to tam jako běží v pozadí, že vlastně nikdy, nikdy nejste v situaci, kdy nad tím absolutně nemusíte přemýšlet a víte, že jste prostě jako branná, taková, jaká jste a nemusíte nikomu nic vysvětlovat a nemusíte nikomu říkat specificky, tohle je moje jméno, tohle jsou moje zájmena, prosím, respektuj mě, prosím, používej to, protože prostě každé člověk vás vnímá, že jste taková a u mě to tam vždycky v tom pozadí je, že vlastně pořád to musím někomu vysvětlovat, pořád nad tím jako víceméně jako přemýšlím, někdy víc, někdy míň, že jo a někdy si taky říkám „tyjo, fakt jsem nebinární, fakt to takhle mám, fakt nejsem jenom holka nebo kluk s nákejma sklonama?“ Někdy si říkám, že to je takovej ‚gaslighting‘ té společnosti, že ta společnost mi někdy říká „no jako to není pravda, takhle

se jako necejtíš nebo nemáš se takhle cejtít“ nebo „to si jenom vymýšlíš.“ Naštěstí mám kolem sebe strašně moc lidí, který jsou fakt jako v pohodě a podporují mě, takže kdyby takový ty lidi neměli, tak jsem jako daleko větším hnoji. Taky si třeba říkám, co se týče mého jako vyjadřování genderovýho, že někdy prostě nosím makeup nebo nosím šaty, jindy zase jako nosím trošičku něco jiného a teďka to vidím, že některý lidi mi třeba řeknou „jo, tobě to víc sluší, ale takhle“ nebo, co se týče mejch vlasů, já jsem měl dřív jako dlouhý vlasy, pak jsem si je oholil a asi rok a půl jsem je měl úplně totálně oholený a teď si je zase nechám narůst s tím, že prostě nevím, ale vidím, že když jsem to měl oholený, tak mi přijde, že mě lidi trošičku víc brali víc nebinárně, ale teď když mám delší vlasy, tak mi přijde, že se lidem víc líbím a teď to nemyslím romanticky, ale teďkon myslím třeba jako rodina, nebo takhle, že mi někteří řeknou „tobě to víc sluší s těma vlasama.“ Moje ségra naopak, moje ségra „ty jo, to je škoda, že nemáš ty oholený vlasy, teďka už nevypadáš tak hustě“ a ty lidi to nemyslej jako špatně, ale já si pak říkám, že už fakt jako nevím, že třeba chci mít určitej účes, ale pak vím, že budu vypadat víc femininně a nebo že chci mít třeba jiný, ale pak třeba se lidem nebudu tolik líbit a teď to fakt nemyslím jako romanticky, myslim kamarády a všechny. Takže pořád tam je něco jako, chci bejt sám sebou a vždycky jsem byl jako sám sebou docela dost tvrdohlavě, ale zároveň mi přijde, že někdy nebo docela dost často je to takovýto, že naschvál působím hodně tvrdohlavě ohledně mého genderu, ale ve skutečnosti uvnitř jsem tak jako hodně úzkostlivej člověk, protože prostě chci přesvědčit ty lidi, že to myslím vážně a že jsou lidi jako já, který to myslí vážně, i když jsem v ohromný úzkosti, že co když budu vnímanej takhle, co když takhle, takže možná to tam je ta úzkost. Je rozdíl mezi tím, jak já se vnímám sám sebe, jak chci působit a jak mě vnímají ostatní, potom každej mě vnímá jinak, je něco jinýho, jak mě vnímá moje ségra nebo úplně cizinci na ulici nebo lidi v kostele, prostě absolutně různě. Vždycky to tam jako je, že trošičku překračuju roli a nebo a tím, že se někdy cítím víc pohodlně takhle a někdy takhle, tak si pořád vždycky říkám, kde je ta jako pravda, nebo když už se cejtím takhle, tak ty ostatní to neviděj nebo mě viděj jako třeba holku, která nosí trošičku jako klučičí věci, což taky není taky nejsem já, i když není nic špatnýho na tom bejt holka. Takže ta úzkost a takovýto, ta neakceptovatelnost a to, že vlastně nejste vidět a teď to nemyslím jako fyzicky, ale že ta vaše genderová identita vlastně jako není vidět, pokud se neoblíknete do duhy, což jako úplně není moje věc.

T: A když bysme se teda dívali prostě na vývoj tý nebinární identity nebo obecně jakoby genderový identity, ale teď se bavíme o tý vaší, jo, tak jako na nějaký proces, tak jak by to podle vás vypadal v nějaký ideální formě?

R3: Jo, no já si myslím, že vlastně bylo by pro mě daleko jednodušší bejt trans kluk nebo trans holka, protože je to pořád jakoby ta jedna role, i když jako se to může prolínat samozřejmě, ale i pro ostatní lidi je snazší vidět kluka nebo holku, takže vlastně to by pro mě bylo snazší, ale na druhou stranu vlastně jako já jsem já a podle mě jsem se narodil takhle z nějakýho důvodu že jo a přijde mi, že vlastně jako nejenom co se týče genderu, ale co týče jako docela dost věcí, tak ve svém okolí, ať už je to moje rodina nebo moji kamarádi, já jsem vždycky ten jeden člověk, kterej je takovejten takovejhle a takovjhle, takže například jedinej člověk, kterej je křesťan, jedinej vegan, jedinej člověk, kterej prostě pracuje s uprchlíkama tady v Británii, takže musím pořád někomu vysvětlovat, proč to dělám a proč si myslím, že to je dobrý a pořád odmalinka pořád někomu něco vysvětluju, takže pro mě ať už jako jsem nebinární nebo nejsem, stejně tam bude miliarda jiných věcí, proč pořád musím někomu vysvětlovat něco, což pro mě je strašně náročný, protože tam by toho dáváte ohromnou energii a musíte bejt jako trpělivá a všechno a je to unavující s tím, že sice mám kolem podporu, ale nemám nikoho vedle sebe, kterej by byl jako stejnej, u kterýho bych si řekl „ty mě ty mě naprosto chápeš, nemusím ti nic vysvětlovat, protože ty přesně víš, o čem mluvím,“ nemám nikdy nikoho takovýho, ale zas na druhou stranu jako pak když se ohlídnu za sebe, tak třeba za mnou přišla jedna spolužačka a řekla mi „kdybys nebyl takovejhle, tak bych si neuvědomila, že mám tuhle orientaci.“ Takže jako si připadám jak takovejten jako revolucionář v podstatě, kterej vždycky prosazoval něco novýho a pořád někomu něco vysvětluje a proráží takovoutu cestu tím sněhem, a pak vidim, že to třeba někomu pomůže. Nebo někdy ani nevim, jestli to někomu pomohlo, třeba mi to ten člověk nikdy ani neřekne, ale vidim, že jako tam ta změna je a třeba to nemusí bejt ani ohledně něčí konkrétní identity, ale třeba někdo uvidí, jo, tak M. je nebinární a teď si o tom třeba něco zjistiť nebo se na to zeptaj, třeba se jim to může hodit někde jinde nebo třeba oni mají v rodině někoho takovýho, a pak se to může hodit zase tam že jo. No, je to taková věčně osamělá cesta s tím, že doufám, že z toho jako vznikne něco dobrýho a zároveň já jsem moc moc moc tvrdohlavej člověk na to, abych se vzdal a abych řekl prostě „já na to kašlu, já přestanu bejt tohle a tohle,“ což jako u některých věcí mám na výběr. Třeba jestli jsem křesťan nebo ne, tak tam mám na výběr, ale u toho genderu prostě mi to takhle bylo dáno, takže to nemůžu prostě zahodit, protože kdybych se

najednou rozhod, že prostě se posadím jenom do té jedné role, tak vím, že bych si lhal sám sobě a že vlastně by to nemělo dobrý výsledky.

T: A když vlastně jste nějak jako došel k tomu, že jste nebinární, tak jak to vlastně z vašeho pohledu pak nějak dál ovlivnilo ten následující život?

R3: Následující život. No, jako vlastně to jsou, to byly všechny ty věci, který jako jsem říkal, že můj život potom od té doby byl takovej, že pořád konstantně někomu něco vysvětluju, ale zároveň je tam daleko větší svoboda a jako podle mě to... nevím, jestli to nějak zásadně ovlivnilo prostě moje mentální zdraví jinak než předtím s tím, že akorát si uvědomuju víc, co způsobuje moje mentální problémy ohledně genderu. Předtím to asi taky tam bylo, ale nevěděl jsem proč. A co se týče jako meč jako přátelských vztahů a všeho, tak tam asi to nemá zas takovej extra extra extra jako vliv, protože mi přijde, že když ty lidi používají správný zájmena, tak mi přijde, že o to víc stvrzují to, že mě respektují, což jako by dávalo větší smysl a teď to myslím jako ty lidi, který vědí o mý genderový identitě. Samozřejmě je spousta lidí, který to neví, takže nepoužívají ty správný zájmena a tak dále, ale já se snažím to tolik neřešit, protože vím, že to není jejich vina, pokud já je vyloženě o to nepožádám. Nevím, jestli to má vyloženě jinak nějaký vliv. Akorát prostě vím, že jsem v určitý komunitě, i když jako jak říkám, já neznám nikoho jinýho, kdo by byl nebinární osobně. Takže nejsem... jako myslím tu komunitu, jako že vím, že jsem nějak abstraktně součástí týhle skupiny lidí, který existují, i když jako s někým jako nemám žádný kontakt, ale nemyslím si, že by to jinak nějak zásadně ovlivnilo můj život teď... mimo teda toho jak se cejtím, že si připadám někdy, že nebudu asi nikdy úplně branej tak, že jsem stoprocentně respektovanéj a akceptovanéj tak, jak bych chtěl bejt všema, což prostě jako to asi ještě nějakou dobu potrvá... jestli vůbec.

T: No tak doufejme, že tam dojdeme do toho bodu. Máte pocit, že to vlastně nějak ovlivnilo i jako vaše vztahy... jako ty, co už existovaly nebo existují, ale i jako vytváření nových vztahů?

R3: Jako určitě třeba, co se týče mojí ségry, dejme tomu. Tak to mi přijde, že tam vlastně se nám ten vztah jako zlepšil v tom ohledu, že najednou vidím, že ona je fakt jedinej člověk v mý rodině, kterej mi dokáže aspoň trošičku naslouchat. Vlastně tím jsme si najednou trošku bližší, protože ona i třeba před mojí mamkou dává najevo, že mě respektuje v tady tom, že před ní jako mi říká brácho a M. a všechno možný, takže v tady tom jsme si jako dost blízky najednou, ale jinak ty vztahy... asi taky navíc tím, že vlastně

se, protože jako se bavíme, že s mejma kamarádama tam třeba jak já se cejtím ohledně genderu a jak oni to berou a tak dále, tak je tam taková ta větší hloubka konverzací a tím, že vlastně vidím, že jsme třeba stejně naladěný názorově na některý věci, takže tam ty pouta jsou asi taky pevnější, ale jinak jako asi mě nic moc nenapadá. Prostě akorát, že vidím, kdo mě respektuje víc a kdo mě tolik nerespektuje, což se taky někdy hodí vědět, protože pak už pokud mě někdo absolutně nerespektuje ohledně genderu, tak pak mě nebude asi tolik respektovat ohledně jinejch věcí, že jo. Co se týče mojí mamky třeba, tak jako... nevim no... moje mamka, jak říkám, je úžasnej člověk, ale fakt jako nedokáže naslouchat nikomu, protože si automaticky už dopředu jako vytváří protiargumenty a svoje názory, i když si myslí, že se snaží jako naslouchat, tak to úplně nejde a co se týče navazování novejch přátelství, novejch vztahů, tak vždycky tam je takováta nervozita u mě, že jako nevim, kdy přesně tomu člověku říct... třeba dneska, když někomu řeknu, že jsem M. tady v Británii, tak tím, že ten jazyk je jako jinej nebo že je neutrální, tak prostě řeknu, že jsem M. a kolikrát si lidi ještě pořád myslej: „Dobře, jmenuje se M., ale je to holka.“ Takže vlastně je tam vždycky taková ta nervozita, že když potkám někoho, kdo vypadá jako jo, ten vypadá jako člověk, se kterým si jako můžu rozumět, že třeba m podobný názory nebo smysl pro humor a takhle, a pak si říkám: „Mám to říct, nebo nemám to říct? Mám je jako poprosit, jestli mi řeknou, jestli budou jako používat ty správný zájmena nebo ne?“, protože se bojím, že ten člověk vypadá jako skvělej člověk a najednou, když se ho na to zeptám a on mě nebude respektovat, tak se to tak jako zboří všechno a že už tomu člověku nemůžu moc důvěřovat, což jako vlastně na jednu stranu je dobrej ukazatel prostě toho, jestli vlastně s tím člověkem trávit čas, nebo ne, ale vždycky tam je taková ta nervozita: „Mám se na to zeptat nebo nemám?“ Takže vlastně ale... spoustukrát mě lidi hrozně mile překvapili, že kolikrát jsem byl nervózní jestli vůbec jako to mám říkat nebo ne a oni absolutně neměli s tím jakejkoliv problém, i když třeba někdy udělaj chybu, já to беру, protože se snažej, takže kolikrát se mi lidi hrozně omlouvali: „Prosím tě promiň, já jsem ti nechtěla říct jako ona, odpusť mi prosím.“ a já říkám: „Věř mi, že naprosto chápu, že je těžký si na to zvyknout, pro mě důležitý se vůbec snažíš,“ protože tolik lidí, hlavně moje rodina, který se absolutně nesnažej a ani se jako nikdy nesnažili. Takže jako pro mě je daleko lepší, když člověk dělá chyby, než aby se nesnažil.

T: A mě vlastně ještě zajímá, protože vy vlastně jako popisujete, že máte kolem sebe lidi, který vlastně jsou teda jako cis, jestli se nepletu...

R3: Jo jo. Všichni no.

T: ... a to mi přijde jako zajímavý v tom, že naopak zatím, když jsem takhle s někým mluvila, tak spíš se jako opakovalo to, že ty lidi mají tendenci spíš vytvářet právě vztahy s lidma, který to mají podobně jako oni jo, nebo prostě nemusí být ty kamarádi jejich třeba a kamarádky nebinární, ale prostě jsou nějakým způsobem queer jo a...

R3: Já nevím, kde ty lidi hledat. Prostě tady se to tak jako projevilo.

T: Jo jo, tak mě to vlastně jakoby překvapuje něčím, že... nevím, možná je to jakoby míň obvyklý.

R3: Tak jako já mám třeba mám docela dost kamarádů, který třeba nejsou heterosexuální. Nevím, jako třeba určitě mám v okolí třeba někdo, kdo je trans nebo nebinární, ale nevím o tom, že jsou nebo jako nejsme třeba nějak v kontaktu, že jo, protože přeci jenom jako u některých lidí, teď to řeknu blbě, to není tak viditelný, a pokud vyloženě nebudete mít konverzaci tady o tom, tak se to třeba ani nedozvíte. Takže ono fakt jako prostě tím, že nemám ty kamarády, nebo nikoho vlastně neznám, kdo vlastně má ten gender podobně jako já, tak to je podle mě prostě jako asi náhoda. Já to nedělám nějak naschvál, že bych si nutně hledal jenom cis kamarády. Já bych byl strašně rád za to, kdybych měl nějakýho kamaráda nebo kamarádku, kamarády, který to mají podobně, jako já hrozně rád bych byl za to, protože konečně bych si mohl sednout s někým, prostě bych věděl, že nemusím nic říct, a že ty lidi to prostě přesně vědí, že přesně vědí, o čem mluvím, ale prostě se to takhle stalo. Nedělám to naschvál a podle mě jako asi, kdybych třeba já nevím na internetu hledal nějaký lidi, se kterými bych o tom mohl mluvit, tak určitě tam je tuna lidí, ale já preferuju jako bavit se s lidmi osobně spíš než přes internet, tak asi taky možná nějaký tady ty preference komunikace s tím maj něco společného.

T: Tak jo. Už se blížíme vlastně jako k úplnému závěru... tak nějakých pár ještě posledních otázek. Ty se zase budou vztahovat víc právě takové jako k té vaší genderový identitě. Tak vlastně se zeptám, jak se teďko aktuálně cítíte ve vztahu k vlastní genderový identitě? Jestli je možný třeba to nějak jako srovnat tu současnost a dřívější pojetí nebo dřívější zážitky?

R3: Já si myslím, že když to budu brát od té doby, co už jako vím o co jde, co už se pro to mám ty termíny a všechno, tak jako asi ze začátku tam to už jsem vlastně zmiňoval, že ze začátku tam bylo víc hledání a čím, čím podle mě jako jdu dál, čím jsem starší, tím už tam tolik nemám ty tendence jako se v sobě tolik šťourat a zjišťovat vlastně, jak to přesně je, protože gender jako není jediná věc, se kterou se zaobírám. Mám spoustu různých jeho koníčků a jiných částí mé identity a všeho, do který dávám vlastně energii, takže vlastně

tohle už mi přijde takový, jako už jsem se v tom šťoural dost, už mě to nebaví, ale zároveň se v tom zároveň se v tom jako musím šťourat, jakoby pořád vlastně skoro každodenně. Takže nějaký ty šťouchance nedělám hloubkově jako dřív, ale už je to spíš takový to jako, jak se vlastně teďka cejtím, jak se cejtím dneska, jak se cejtím ohledně tady toho prostředí třeba, nevím... práce, jak se cítím ohledně tady toho člověka, nebo připadám si víc akceptovatelněj, míň akceptovatelněj, jak vlastně mě ty lidi berou dneska, protože třeba dejme tomu před rokem, když jsem měl oholenou hlavu, tak mi přijde, že ty lidi mě brali trošku jinak než teďka, když mám delší vlasy a vypadám jako víc feminině. Takže vlastně vždycky to tam jako je s tím, že se toho asi nikdy nezbavím a vždycky mi to bude vrtat hlavou a nikdy nebudu mít žádný svůj pohodlný místečko, kde si řeknu jako jo, tak přesně vim, nemusím nikomu nic vysvětlovat. I když vim, že třeba moji kamarádi mě berou tak, jak mě berou, tak stejně i tak mám pořád tendence tak jako analyzovat vlastně jak na koho působím a fakt to bere strašně moc energie a vůbec mě to nebaví, takže jako v ideálním světě bych měl daleko víc energie na jiný věci.

T: Jo, to trošku zní, že to vlastně ještě není jako úplně uzavřený.

R3: To rozhodně ne. Rozhodně ne... s tím, že vlastně podle mě to bude i takový to, že vlastně, že nemám ani žádnýho partnera momentálně a teď si říkám jako, jestli si někoho jednou najdu, tak jako bude mě akceptovat i když jsem víc jako maskulinní, když jsem nic femininní, nebo bude to brát tak jako že mi bude říkat, že mě akceptuje, ale bude mít preferenci? Podle mě tam vždycky bude jako... nebo ne vždycky, ale mám takovou tendenci ty lidi, teď to zní blbě, podezřívát, jestli fakt, jestli mě vážně akceptuju tak, jak říkají a ono vlastně u přátel je to něco jinýho než jako u partnerů, že jo, protože tam přeci jenom jako ten vnější... Takže podle mě to je taky takový jako taková moje otázka, jako, že vlastně si, až si jako někoho najdu jednou, kdo se mi bude líbit, kdo si myslím, že by byl dobrej partner tak jako... vždycky tam je taková ta otázka, co když jenom říká, že jako mě akceptuje, ale ve skutečnosti jako ne. Takhle to bylo u mýho předchozího vztahu, že vlastně ten člověk říkal, že mě akceptuje, ale přitom mi přijde, že mě bral prostě jenom jako holku.

T: Hmm... jo takže, takže pořád takový to jako hloubání, promejšlení...

R3: A fakt mě to nebaví.

T: No a kam by se to teda jako mělo dál ubírat?

R3: Dál ubírat. Já si myslím, že by bylo fajn, kdybych třeba našel někoho s kým bych si tady o tom mohl popovídat, sdílet jako svoje zkušenosti a taky, kdyby se lidi víc snažili si o tom buď něco zjišťovat, nebo prostě dávat informace dalším lidem a já vim, že, jak říkám, vlastně ohledně třeba porovnání s předchozím, nevím, plácnu pěti, deseti lety, tak ono se to posouvá někam... prostě víc lidí o tom mluví a tak dále, ale pořád jsme jako v začátcích, hlavně v Čechách jsme strašně moc v začátcích. Ta úroveň oproti třeba Británii, kde těch lidí je víc, který se otevřeně takhle jako identifikují, takže potom už to třeba víc zasahuje i do nějakýho práva a takhle, kdežto třeba když si chcete změnit jméno, tak tady to je hrozně snadný, tady prostě přijdete na úřad, nebo sepíšete si jeden dokument, dáte jim to, zaplatíte jim prostě nějaký peníze, a to je všechno. V Čechách prostě přijdete, musíte si vyplnit dokument, musíte dát, proč si chcete měnit jméno a když máte nějaký jméno, který není běžný jako třeba M., tak musíte si najít někoho, kdo to oficiálně potvrdí, že to existuje a teďka, jestli víte ministerstvo... teď nevím čeho už... tak vydalo takovej seznam vlastně... myslím, že neutrálních jmen, aby usnadnili tady tu změnu jména, tak udělali celej seznam jmen prostě různějch, aby ty lidi si mohli změnit to jméno a nejsou to český jména.

T: To jsem ani nepostřehla teda.

R3: Tak já vám to klidně pošlu. No, ale pak tam máte prostě jména, který jsou absolutně nový, který jsem v životě neslyšel, nevím, že existují, ale třeba jméno M. tam není vůbec. Je to strašně zdlouhavý a ještě k tomu navíc, že už já už žiju v zahraničí, tak vlastně tady ten proces může trvat několik měsíců a potom, když... můžou říct, ne, záleží taky na tom úředníkovi, jestli řekne jo nebo ne, a kdyby řekli jo, tak já co nejdřív musím změnit jako doklady, ale nemůžu si je změnit odsad', takže to je o to víc těžší, že jako já nemám ten čas a peníze na to prostě bejt ready kdykoliv se zvednout, koupit si letenku a odletět do Prahy na den nebo na dva a zase přiletět zpátky, takže... a ještě k tomu podle mě, když si chcete změnit i příjmení, tak je to podle mě asi zase jiný jinej proces nebo já nevím... je to strašně složitý a hrozně mi to leze na nervy, protože mě to fakt vadí. Třeba jakoby tady v Británii, vlastně tady u pohovoru jsem řek, jestli můžu říkat M. a oni s tím neměli problém a cokoli co můžou, tak tam používaj jméno M., takže co se týče mýho pracovního mailu nebo takhle, všude je M., ale potom, když mám nějakou oficiální kartičku nebo nějaký tady ty věci, tak tam musej použít to moje legální jméno, protože je prostě to z právního hlediska nemůžou s tím hnout... takže jako je to fakt otravný no. Když potom prostě vás někdo zná podle toho legálního jména, tak všem musíte vysvětlovat, ne, já jsem M., prosím, říkejte mi

M., a když jdete k doktorovi, tak tady vlastně nemáte jednoho doktora, ale tady máte kliniku a vždycky jdete k jinému doktorovi a prostě vysvětlovat pokaždý každému doktorovi zvlášť, že jsem M., to je hrozně ubíjející. Máte to na dopisech, máte to tak, když si objednáváte balíky, nebo prostě jakýkoli tyhle věci. Cokoli děláte legálního, nebo prostě něco, kde potřebujete ukázat třeba občanku občanku a tady ty věci, nebo když, když třeba lítám letadlem, že jo, mám cestovní pas, letenky, cokoliv, všechno musí jít legálním jménem, strašně mi to vadí. Tím, že mám ženskou koncovku příjmení, tak to bych ještě chtěla změnit, ale prostě jako... bylo by moc fajn, kdyby se tady to nějak usnadnilo ty procesy, protože jako myslím, že by mi to i psychicky dost pomohlo. Já mám třeba teďka kamaráda, kterej má jiný jméno, ale on to nemá kvůli genderu, ale má to prostě, že má jako traumatickou minulost, tudíž se proto si změnil jméno a ne jako legálně a teďka vlastně pracuje na tom, aby si ho legálně mohl změnit a říkal, že... protože on je z Itálie, takže tam jako pracovat s úřadama v Itálii, to je taky zajímavý, to není jako tady, takže on říkal, jestli jako mi konečně změň to jméno: „já prostě budu běhat nahatej po ulici nebo já nevím, já budu tak nadšenej z toho“... takže prostě oba chápeme, oba chceme používat jiný jméno z jiných důvodů a pracujeme s úřadama, který jsou jiný než britský, takže chápeme, že oproti Británii tady to je prostě středně těžký všude si to jméno změnit a přitom jako , jestli to jméno změnit a přitom jako to jméno je hrozně důležitá součást mojí identity a jakýkoli identity, protože to je prostě, že jo, jméno je část vás. Neznamenaloby to, že by moje rodina začala používat moje nový jméno, protože si myslím, že by stejně používali to starý, ale mohl bych jim ukázat, že vlastně, mimo všech těch důvodů, tak kdybych si to jméno mohl změnit, tak bych řekl, že já to myslím fakt vážně, já to myslím tak vážně, že jsem si jméno reálně změnil. Některým lidem by to třeba nedošlo, že třeba moje rodina, ta mě má na Facebooku a na Facebooku jsem jako M., takže oni to vědí, že mám tady tu preferenci, ale podle mě, kdybych jim řekl, že to mám legálně změněný, tak by asi pochopili trošičku víc, že to není jenom přezdívka, že podle mě to některý lidi berou jako přezdívku, což jako není pravda, ale já jim to někdy tak i vysvětluju, protože pro mě je to jednodušší prostě než, kdybych řekl: „Není jenom muž a žena, je i něco mezi.“ ...a teď prostě... chápete.

T: Hmm, jasně. Celá ta edukace prostě od základu. Jo, takže to jsou nějaký věci, co byste jako chtěl, aby si třeba v budoucnu změnil?

R3: Určitě. Jako vzdělání, ať už kvůli tomu, aby si lidi uvědomovali svoji genderovou identitu a nebo, aby respektovali ostatní a změna jména a příjmení taky. To by ohromně pomohlo, si myslím, spoustě lidem. Taky navíc tím, že musíte u té změny jména dát

důvod... Podle mě tady to je trošku lepší pro lidi, co jsou jako transgender, ale muž nebo žena s tím, že tam si prostě odškrtnou změna jména kvůli změně pohlaví, ale tím, že jsem nebinární, tak jako si neměníte v podstatě to pohlaví, protože neměníte se s ženy na muže nebo z muže na ženu, takže i tady to pochopení. A i takový ty detaily jako prostě záchodky. Já nevím, proč musej bejt prostě záchodky rozdělený na ženy a muže. Pořád se to tvrdí tím, že aby někoho někdo nezneužíval, ale podle mě, kdybysme měli třeba prostě jednotlivý kabinky, ne že jako vejdete do tý místnosti a tam máte tý malinký kabinky, ale kdybyste tam měla, jako to mají třeba vozičkář nebo prostě lidi s postižením, to je zajímavý, že tam se to neřeší, jestli ten člověk je muž nebo žena nebo cokoli. Takže proto já někdy, když můžu, když nemám na výběr, tak používám prostě záchodky pro vozičkáře. Takže říkám si, že jako u vozičkářů se to absolutně neřeší, takže tam je taková ta skulinka, kde se můžu aspoň trošičku tak cejtit líp. Takže prostě tadyty věci, který třeba člověk, co není nebinární, nebo se tomu vyloženě jako nevěnuje, tak si toho třeba ani nemusí všimnout, nemusí si to uvědomit. A ještě vlastně jazyk, nebo nějaký neutrální zájmena. My jsme měli s kamarádkou celou konverzaci o tady tom, že vlastně jsme říkali, že třeba, ne kvůli mně jenom, ale kvůli, třeba když je nějaký jako slavný člověk, dejme tomu, v cizině, kterej řekne jo, já jsem nebinární, tak jak k tomu člověku, jak o něm nebo o ní nebo o nich, jak prostě o tom člověku máme referovat, protože já říkám, tak v angličtině máte tady ten jako jednotný oni, ale v češtině to jako nefunguje úplně takhle, takže i ten jazyk dělá strašně moc a i tím, že prostě musíte o sobě mluvit jako v ženským nebo mužským rodě, není nic mezi... takže jako je tam strašně moc různých změn, který by zasahovaly do hrozně moc jako oblastí a spousta lidí by si stěžovala, že proč musíme dělat tady to, vždyť doteď to takhle fungovalo, tak proč se to musí měnit a „aha, ty nebinární lidi, zase nás tady ovlivňují“ a nebo „jich není tolik, tak proč by taková malá skupinka měla ovlivňovat celý jazyk“ ...už to slyším. A to ještě, že nežijeme na Slovensku. Jako Slováci vůbec lituju jako který, maj podobný smýšlení jako my. Tam to maj vůbec jako náročný.

T: No to ano, jako může být ještě hůř, no.

R3: Jo o hodně. To si můžeme ještě pískat ohledně těchle věcí. No a třeba oproti jiným zemím i na Slovensku si můžou pískat... jako někde to je... někde nemůžete absolutně vůbec vybočit... jako ničím. Není to jednoduchý.

T: Je to tak no. No a ono vlastně, že jo, tak tý češtině, jak jste říkal s těma zájmenama vlastně jo, tak právě, že jako vlastně spousta asi nebinárních lidí spíš sklouzne k tomu, že

prostě buď teda jako mužský zájmena, nebo ženský, protože nic mezi tím úplně jako nejsme schopný do té češtiny vpravit vlastně jo, když to tam je, tak je to něčím prostě jakoby nepřírozený, divný, prostě jako špatně se to používá, ale vím, že někdo třeba i používá právě vlastně jako zájmena pro střední rod jo, což jako chápu, že prostě je to to neutrální mezitím a na druhou stranu nevím jestli... hmm, jestli to není takový jako dehonestující nebo...?

R3: Já si myslím přesně to samý, taky jsme se o tom bavili s kamarádkou a přijde mi, že jakoby ten člověk to používá jenom proto, že nemá jinou možnost. Pokud užívá on nebo ona... oni mi přijde, že už je trošičku lepší, ale třeba moje kamarádka říká, že jí to prostě nejde, i když se snaží, jí to prostě nejde přes jazyk a prostě jenom, protože nemáme nějakou běžnou obecnou střední rod, tak prostě jakoby se ten člověk měl ponížít. Jako doslova ponížít, že najednou prostě mluvíte o tom člověku, jako kdyby byl objekt, jako kdyby to byl prostě kus nějakého nábytku jako a už tak ten člověk to nemá jednoduchý, protože se z něj určitě spousta lidí dělá srandu a je tam diskriminace a všechno možné, natož, aby ještě k tomu používal jako ono. Jako když je to něčí preference, tak jako já to respektuju, i když jsem se nikdy s nikým takovým nesešel, ale prostě pokud je to preference, respektuju to, ale přijde mi to takový, jako že to jako není to úplně nejšťastnější volba, no, ale nemáme z čeho vybírat jako, takže nevím. Podle mě, kdyby to bylo jako třeba oni, tak už je to takový trošičku jako přirozenější.

T: Jo, jasně.

R3: Mně to třeba tak nevádí, ale prostě jsou lidi, kterým, i když se snažej, tak jim to přijde strašně divný... v češtině, v angličtině ne, ale v češtině prostě to je takový... vždycky na tom něco je a nevím, jestli to třeba je tím, že jsme si na to nezvykli a kdybychom to používali, tak nám to za nějakou dobu přijde už jako přirozený, ale protože, když to funguje v angličtině, tak třeba by to fungovalo i v češtině... nebo musíme jako vymyslet něco úplně nového, a to taky nebude jednoduchý ze začátku, že jo. Podle mě to je dost o tom zvyku.

T: Určitě no. No a ono jako už i vznikaj vlastně jako nějaký novotvary že jo, ale jako přijde mi, že zatím jako se to nějak moc neuchycuje, nezabydluje.

R3: Takový jako hodně jako nucený, že takový hodně vyumělkovaný... a tím nechci vůbec urážet lidi, který to jako používaj nebo který to vymysleli, protože jako já oceňuju to, že vůbec někdo je, kdo se snaží na tohleto přijít a vím, že to není lehký. Já taky nedokážu na

nic přijít, ale nějak nevim, jestli to je, že tam ještě nejsme jako společensky a až to bude ta celá identita, nebo ty tadyty identity, až to bude třeba víc společensky akceptovatelný v Čechách, tak už tam třeba bude jako... Jo že podle mě jako třeba, až budeme trošičku, až to bude trošičku víc akceptovatelný tady ty identity nebinární, tak možná už to půjde snáz, ale tím že zároveň to není moc známý a zároveň chceme měnit jazyk tak...

T: Takže můžem začít?

R4: Jo určitě.

T: Tak jo, super. Tak začneme zeširoka, první otázka... co z tvýho pohledu vlastně znamená gender a genderová identita?

R4: Vlastně tahle otázka, vždycky, když se mě někdo zeptá, tak já jako se jich doptávám, protože oni jsou vlastně dvě možnosti, protože jedna je gender, jak ho vidí společnost a druhá, jak ho jak gender vidí jedinec, protože vlastně gender je, já věřím, že to je sociální konstrukt, že to nemá žádné podložení vlastně v ničem pořádně, co se týká fyzických rozdílů. Jako jasný, nějaké rozdíly jsou, ale není to, že pokud někdo má víc svalů, tak je muž, nebo pokud má, co já vim jako prsa, tak je žena, takhle to podle mě jako nefunguje.

Takže vlastně gender je sociální konstrukt, které jsou vlastně dva. Když se díváme na ten první bod na ten podle společnosti, když se díváme ale na ten gender jako genderovou identitu o jedinci, tak to je podle mě to, jak sám vnímá sebe jako takové to nejhlubší vědomí o sobě sama. A to je spektrum. Na to nejde říct jako přesně, kolik jich je, nebo co to je, to je prostě takováta prvotní pravda, kterou člověk o sobě ví prostě celý život, jenom třeba pro to nemá určité prostředky, jak to vyjádřit. Dokud se člověk nenaučí „jako jo, je to nějaký konstrukt a říkáme tomu takhle“, tak pořád jako je to to samé, pořád to cítí nějak stejně. To je podle mě jako takové nejobecnější, jak se to dá popsat.

T: Jo, jasně a tak jak teda myslíš vlastně, že ta společnost jako vnímá ten gender a genderovou identitu? Jakej je ten společenskej náhled na to?

R4: Ten společenský náhled vlastně je, že společnost vidí vlastně dvě. Teďka se vytváří jako postupně nový, takový jako třetí, ale jsou to všechno jako takové krabice, do kterých se všichni musíme vlézt. Takže společnost to vnímá jako systém pro zařazování lidí, jako když jdu po ulici a podívám se na někoho, tak já si ho potřebuju zařadit. Potřebuju prostě automaticky vědět, co si o tom člověku mám myslet a tím, jak jsem říkalo, že gender je jako co člověk o sobě úplně nejvíc cítí, tak se snaží pochopit to u ostatních lidí. To znamená, že to je ve zkratce to, co se člověk se snaží porozumět ostatním bez toho, aniž by se musel nějak jako jich doptávat, že fakt jdu na ulici, vidím někoho, řeknu si „aha, ty jseš chlap, aha, ty seš ženská, nebo aha, u tebe úplně nevím“, ale prostě nějakou tu úplně úplnou pravdu potřebuje nějak jako vnímat.

T: Jo, takže myslíš, že je spíš potřeba jako nějak ty lidi kategorizovat kolem sebe, abysme měli jako jasno vlastně.

R4: Jo jo jo, přesně tak.

T: Hm, jo. A říkám si, teď jsme to vzali takhle jakoby víc, teda ze široka a obecněji nějakým způsobem. A jak vlastně to mají třeba nějaký lidi jako v tvém blízkým okolí? Myslim tím třeba rodinu jo nebo nebo přátelé, jak oni nahlízej vlastně jako na tyhle dva pojmy.

R4: No vlastně tady je rozdíl mezi hlavně mojí rodinou a kamarády, protože velká většina mých kamarádů jsou taky buď trans nebo nebinární ale ti třeba co nejsou a tady se to dokáže aj jako částečně s mojí rodinou, jsou tomu jako celkem otevření. Já mám právě to obrovské štěstí, že mám kolem sebe lidi, kteří mají na to stejný pohled nebo velmi

podobný pohled jako já, což je takový, že to je prostě, že fakt gender je jenom jako něco, co společnost si vytvořila pro kategorizování lidí, ale jako jak to má... vezmu třeba příklad, který mám fakt strašně rádo, že moje mamka, ona je vystudovaná bioložka a i přesto, že se tam třeba úplně stoprocentně neshodneme na tom, že podle mě nejsou až takové velké rozdíly mezi jako lidma, mezi ženami a muži, tak nebo jako jasně, ono se to nedá úplně jako v češtině, tak jako říct, jako mezi lidmi nejsou takové rozdíly, tak... tak i tak, ona vidí a snaží se jako pochopit, že to má jako víc stupňů do sebe, a to já strašně cením. Já fakt jako mám strašnou radost, že mám ty lidi jaké mám kolem sebe, kteří fakt na to mají podobný pohled jako já.

T: Jo, takže tohleto je tak nějak ta rodina a my se k tomu ještě pak postupně dostaneme víc, a co se týče vlastně nějakých, nějakýho jako okruhu přátel, tak jak to mají oni?

R4: No vlastně říkám, jako mám takové tři hlavní lidi, se kterými se bavím. Jeden z nich je trans kluk a ten ale to má že se jako jednu dobu vnímal jako nebinární, ale potom postupem času přišel na to, že je vlastně jako trans kluk, že ta krabice mu byla příjemnější u té krabice muž než nebinární. Takže tento, ale pořád na to má jako stejný pohled jako jo gender je spektrum, protože sám si prošel takhle jako určitou částí toho spektra. Potom jako cis kamarádi, které mám, ti dva další, tak ti jsou jako tomu taky dost otevření, jenom oni úplně, co třeba u nich pozoruju, že je, že úplně nechápou stoprocentně, jak to jako funguje. Oni se snaží, oni se snaží to pochopit, když jim jako já říkám „jako jo, prostě dobrý, společnost tebe vnímá jako chlapa, ale víš, že kdyby si jako nemusel, tak nemusíš“ a oni mi jako říkají „jo, dobrý, ale jako já to neřeším“, protože oni nemusí. Takže mě přijde, že jako dokud ten člověk si tím fakt sám neprožije, tak nedokáže úplně stoprocentně říct, dokud nemá nějakou takovou jako vlastní cestu. Že i když je ten člověk nakonec cis, tak pořád by měl mít podle mě nějakou takovou jako aspoň den dva nad tím přemýšlet, „jako je tohle, jak mě vidí společnost“ a právě ti moji kamarádi to vidí takhle, že oni prostě to takhle jako nad tím občas přemýšleli, takže to vidí, že to je spektrum, že ne všichni zapadají jako někam a takhle podobně, takže zase mám obrovské štěstí, že prostě všichni kolem mě to nějakým způsobem vnímají dobře.

T: Hm, jasně. Dobrá. Tak jo, my jsme takhle jako trošku opsali ten gender a genderovou identitu vlastně nějak jako obecně a teď mě vlastně zajímá, co pro tebe teda znamená být nebinární?

R4: Pro mě to znamená jako jako jít proti těm společenským konvencím. Pro mě to znamená vlastně, že já se tak jako... protože tím, jak je to sociální konstrukt všechno, který jako už prakticky nejde změnit, tak já to vidím jako prostě možnost se vyjádřit. Já to vidím jako takovoutu úplně tu prvotní pravdu, že fakt jako vim, že když to vezmu jako přímo třeba ve školce, tak to bylo vždycky, jako když se rozdělovalo na kluky a holky, tak já si prostě pamatuju moje jedny z nejprvnějších vzpomínek, že jako „nemám ráda autíčka, nemám rádo panenky, tak co mám dělat“, takže prostě to je takové jako možnost jít svoji vlastní cestou, ale zase to není, zase nechci ať to vyzní jako že to je jenom jako rebelie, to není, to je jako prostě, co fakt já o sobě vím, a to je hrozně těžké popsat, protože to je, jako kdyby se člověk někoho fakt dalšího zeptal, co... jako kdyby se cis člověka zeptal, co pro tebe znamená být muž, co pro tebe znamená být žena? Tak taky ono je to hrozně složité popsat, ale u té nebinarity, tam je právě jako víc těch vytvořených nálepek v uvozovkách nebo jako těch štítků, který na sobě člověk může dát, ty labely a tak, že právě jako pro, jako to nebinární, jsou tam jako demigendery, jsou tam agender, bi-spirit a takovýchle, takže tam je jako mnohem větší variabilita se popsat. Takže když to jako shrnu ve zkratce, pro mě to znamená jít vlastní cestou, kterou si vlastně vytvořím samo, kterou si vytvořím svýma vlastníma názvama a svým vlastním stylem. Protože nezapadám úplně do těch dvou předem vytvořených, přesně jak společnost jako cisheteronormativní společnost, jak to fakt vidí, takže tak jako to pro mě znamená asi.

T: Jo, jasně. Hm, já dokázalo bys nějak vlastně popsat jako teďko tu cestu? Jaká teďko je?

R4: Teďka je to pro mě cesta jako typu, to je dobrá otázka, jako já přemýšlím, jako jak to mám přímo teďka je, že je to hodně spojuji s jako s tím, co mně dělá jako celého člověka, protože co vlastně, já to ještě řeším jako mentální problémy, kdy to není úplně jako jednoduché, kdy mám jako problémy s tím, kdo vlastně jsem, tak to je teďka ta nebinarita mi pomáhá dát, jako si dát prostě něco jako do mozku jako pomyslnou vlaječku a říct si jako „jo, tohle sdílíš s ostatníma lidma, pár lidma kolem světa to sdílíš, takže prostě víš, co se děje“ a já si do toho zapojuju, jakože já nevím, že kreslim, dělám modely, hraju videohry, takže a tohle všechno, že ta nebinarita je vlastně jenom takový jeden dílek toho, co dělá mě mnou a takhle mám pocit, že to mají právě jako aj ostatní lidi, se kterýma se bavím. Třeba ten trans kluk kamarád, tak on taky, on i já si pamatuju, kdy on mi to řekl „jako jo, já prostě teďka říkám, že jsem kluk, tak je mi prostě dobře“ a já to vidím úplně stejně. Já řeknu, že jsem nebinární. Co to pro mě znamená, to už je jako vlastně prakticky moje věc nebo jak já to definuju, ale to je takovéto, že prostě mě je teďka dobře, když se

dokážu takhle jako zařadit mezi ostatní, kteří prožívají to podobné, co já, tak to je pro mě takové jako hlavní. To, že je to část mě, a ta část mě zařazuje do určité komunity, protože i ten smysl pro komunitu tam je jako naprosto úžasný v tom, že přes různé, protože vlastně já jsem z O. a my tady máme jako takové akce a tam vidím prostě další jako nebinární lidi, další trans lidi, a to že prostě si dokážeme říct jako „Jo, prostě máme to stejně, nebo máme to hodně podobně“, tak to je prostě fascinující pro mě a hrozně mi to pomáhá v řešení dalších problémů, které mám z nějakého důvodu.

T: A vybavuješ si vlastně nějaký jako moment, nebo třeba i období, kdy sis vlastně jako začalo uvědomovat, že teda nejsi binární, že vlastně jako nespadáš do jedný ani tý druhý škatulky?

R4: No, jak už jsem vlastně jako říkalo, tak jako jedna z prvních vzpomínek, kterou mám, je ve školce, že se ty děti rozdělovaly a já si pamatuju takový jako pocit zmatení a to trvalo strašně dlouho. Pak jsem si jako řekla, jako „OK, dobrý, všichni si myslí, že jsem kluk, tak prostě budu se chovat jako kluk“. Co to znamenalo? Nemělo jsem největší ponětí. Potom zhruba v 7. třídě, tak naše učitelka na... co to bylo, nějaká vlastivěda nebo nějaký takovýhle předmět... tak ona začala mluvit o trans lidech a já jsem si jako začalo říkat jako „na tom něco bude, to zní povědomě“, ale zatím jsem si jako nedokázalo říct „jako jo, přesně takhle to je“, ale já jsem si potom, když jsem jako začalo mít přístup na internet, že jsem jako prostě mělo první telefon a tak, tak jsem si jako začalo hledat o jako trans lidech víc a víc věcí a říkal jsem si, „jako jo, rozhodně nejsem cis, ale nevím, co jsem“. Potom to přišlo zhruba v 15, no tak nějak v 15, takže tak 5 let zpátky. To jsem objevilo právě první jako nebinární lidi a jako začalo jsem si hledat aj hodně historii o tom a začal jsem si fakt říkat jako „jo, tohle je co cítím, já prostě nemám ten pocit jako jo jsem žena, jo jsem muž, já mám prostě něco vlastního, mám něco jako jiného“ a fakt, když jsem si jako začal číst o té historii, tak určitě jako jak byl Public Universal Friend, tak o nich vlastně, jak jsem si četla, četlo... to používám jako ono používám ne moc dlouho takže občas jako... ale vlastně o Public Universal Friend, tak jak jsem si o nich četlo, tak mi to zase přišlo takové jako „já přesně vím, o čem tohle je“, já přesně vím, že když tam o nich lidi nepsali ani v mužském, ani v ženském rodě, ale prostě používali jako ‚they‘ a tak, tak to bylo pro mě něco jako „jo ona je taková možnost a tohle je prostě, co cítím,“ takže říkám v těch 15 plus minus to bylo takové jako největší pro mě zjištění, co se vlastně děje.

T: Hm, jo, s tím, že vlastně ale nějaký jako tušení tam prostě bylo už dávno předtím.

R4: Jo, hm, rozhodně.

T: Docela hezky jako popisuješ, jaký to vlastně celý jako bylo pro tebe a napadá mě ještě vlastně, jestli třeba ses nějak jako během té doby nebo toho období někomu svěřilo.

R4: Ne, vlastně ne. To začalo až protože já jsem to jako vědělo, prostě už od těch 15, ale začal jsem to řešit až v roce 2020, kdy jsem to řeklo vlastně kamarádovi nejbližšímu. Já vlastně jako mám vystudovanou chemii a tam jsou právě pojmy cis a trans, tak já jsem jako šlo přes to, že jsem jako mu poslalo jako obrazy k trans molekule a říkal jsem: „Hele, to jsem já,“ jako že to přišlo tak najednou, že mi přišlo takové jako správný moment prostě to někomu říct. Říkám 2020, a pak jsem jako začalo to postupně jako říkat, ale ne lidem kolem mě, já jsem to říkal lidem, kteří ode mě měli určitý odstup a hlavně teda doktoři. Hlavně jedna doktorka, které jako nejvíc věřím, je moje endokrinoložka a já vlastně za ní jako docházím kvůli problémům a teď jsem to řeklo a ona mi říkala „jako jo, dobrý, já nemám ještě takovéhohle pacienta jsem ještě teda jako neměla, ale co vlastně chceš ode mě“ a já jsem jako říkala „no tak já chci estrogen, prostě brát tablety estrogenu“ a ona mi řekla „jo, dobrý, musíš si najít sexuologa“ a takhle, ale prostě to, že tam mezi mnou a jí byl určitý odstup, tak to mi dalo takový jako smysl pro takovéto jako vzdálení takové, že mě nebude soudit, protože mě neví úplně stoprocentní. Jediný fakt z mého blízkého okolí byl ten kamarád, kterému jsem to říkal a to fakt bylo, to byl nějaký druhák třetíák, střední, tak jako na přelomu, takže, takže to bylo takové jako fakt, že jsem to začal říkat, ale že to byl prostě takový spontánní, že jsem si řekl jako „jo, řeknu to, já to někomu potřebuju říct, už to prostě dva roky v sobě držím a já to potřebuju někomu říct“, protože jako já jsem člověk, já strašně špatně držím tajemství. Já nedokážu udržet tajemství, když třeba teďka, jak začínají Vánoce, já bych tak strašně rádo řeklo lidem, co pro ně mám, ale prostě nemůžu, takže aj s tímhle to bylo, že prostě, že jsem to potřebovalo někomu říct, že aby další člověk věděl, co se se mnou děje a právě tomu kamarádovi jsem tedy bylo pak postupně doktorům a tak postupně docházím až sem, kdy jsem to potom řeklo rodičům, ale těm vlastně ne, že jsem nebinární, těm jsem jenom řeklo, že jsem jako trans žena, potom postupně zhruba někdy na začátku tohotohle roku jsem začal víc řešit jako s nima, že jsem nebinární, ti kamarádi to o mně věděli už od toho roku 2020, takže vlastně takhle ten coming out jako nějakým způsobem probíhal.

T: Jo a když se takhle jako na to podíváš vlastně zpátky, tak vidíš to spíš jako v nějakým, jestli to tak vůbec dá říct, jo, ale vidíš to spíš jako v pozitivním nebo negativním světle?

R4: Já to vidím obrovsky v pozitivním světle, protože pro mě tohle znamená fakt takováta cesta poznání sebe sama, fakt to jako znamená pro mě to, že se, že se mi podařilo uvědomit, kdo jsem, a takové jako sbírání v uvozovkách té osobnosti, sbírání těch kousků, a to ta nebinarita vlastně hrála obrovské množství, obrovskou roli v tom, že fakt se mi podařilo uvědomit „jako jo, jsem takhle, dokážu se takhle popsat, je to jinak, než to má velká většina lidí, ale je to něco, o čem vim“ jako takováta prvotní pravda. Takže rozhodně v pozitivním světle, protože bez toho bych tady už nebylo. Já už, protože já už mám za sebou pár pokusů a tak, ale to, že jsem si jako uvědomilo „jako jo, nebinární, fakt prostě takhle se dokážu popsat,“ tak bez toho konec. Takže mě to vlastně zachránilo život.

T: A dokážeš teda vlastně říct, co pro tebe bylo jako nejnáročnější během toho?

R4: Asi dostat se přes tu jako internalizovanou transfobii. Protože vlastně v té 7. třídě jako jak to ta učitelka jako řekla „jo jsou lidi, kteří se identifikují jinak, než byli narození,“ tak ona to podávala v takovém jako světle jako „ukážme si na ně, oni jsou prostě, oni mají něco špatně s nima“. Ona mluvila o jedné jako trans ženě Tereze Španihelové. Ona je jako poměrně známá, že jako ona je právě tady z Moravskoslezského kraje, takže možná to povědomí je jenom jako tady v kraji, ale...

T: Je to možný, no nebo já to nemám moc pamatováka na jména obecně, takže možná že kdybych jako viděla, tak si vzpomenu no.

R4: No a já si specificky pamatuju jednu větu, kterou jako ta učitelka říkala a ona říkala „no, když se na ni podívám, já pořád vidím, že chodí jako chlap.“ To bylo právě, tohle bylo moje první představení k vůbec jako problematice trans lidí, a to ve mně prostě zakořenilo takové to jako, vždyť ale pořád budu, prostě narodila jsem se, narodilo jsem se jako muž, tak budu muž. Což jako takhle už se mi podařilo nějakým způsobem jako setřást ze sebe, ale to bylo takové jako nejtěžší dostat se přes to, jak jsem se narodilo, tak tak budu, jak mě vnímají ostatní, to je tak, jak musím existovat.

T: No, to jako, to zní hodně náročně, no. Jako setkat se vlastně s takhle jako nějakým jako v brzkým věku a ještě jako v rozpuku vlastně tý genderový identity s takovýmhle názorem, to je... Dobrý, tak jo a my jsme si už trošičku bavili vlastně o přístupu lidí v tvém blízkým okolí, a tak mě ještě vlastně napadá, jestli vnímáš, že by tam byl nějaký jakoby posun v tom přístupu právě třeba u rodičů nebo jestli máš sourozence a tak.

R4: Jo tam to fakt vidim, že prostě den co den se ty jejich názory vlastně jako mění skoro. Právě jako největší posun vidim u mamky a u babičky, protože my bydlíme vlastně v jednom domě s prarodičema a právě mamka o té už jsem jako říkalo, že jak je bioložka, tak prostě to ale už mě začala akceptovat jako nebinární. To bylo začátek tohodle roku, ale babička, která o tomhle vůbec jako neměla nejmenší ponětí a právě z toho, co si pamatuju, tak vždycky byla ta taková jako zdrženlivá o tomhle, tak teďka se mě prostě doptává na věci a jde vidět, že jí to zajímá. Ségra třeba, ona je o dva roky mladší než já, takže 18 teďka jí teďka je a ona, ale tam ten posun až takový nevidím, protože ta mě brala už od začátku. Ta prostě, já jsem za ní jako přišlo jeden den už jako prostě fakt, že jsem měl jako v kapse flashku s powerpointovou prezentací, ve které jsem jako mělo jako „jo jsem nebinární“ a teďka jako tak jsem za ní přišla a řekla jsem „hele, prostě musím ti něco říct“ a tak jsem jí to řeklo a ona mi jenom řekla „OK, přines mi džus“ nebo něco prostě na takovýhle způsob, jako že, že prostě se s tím jako nějak nezajímala, že jediné, co jí v ten moment zajímalo, bylo jako „OK, dobrý, super, řekneš to rodičům nebo ne a mám žízeň, přines mi džus,“ takže to byly tak ve dvě věci hlavní, které ve mně tak jako utkvěly. Co se týče, takže u ní jako nemůžu říct, že tam ten posun je, protože tam nebylo už podle mě třeba, kam se posunout.

T: A s tím mě k tomu napadá, vlastně myslíš, že jako tvůj gender nebo jako prožívání toho genderu ovlivnilo právě to prostředí nebo společnost, jako ve kterým, ve který se pohybuješ nebo ses pohybovalo?

R4: Jo, protože vlastně na té střední, kdy to bylo takové jako největší, když jsem to začínalo řešit a hormony změna jména takovýhle věci, tak fakt šlo vidět, že oni se vždycky v té mojí třídě se staly dvě věci, buď se se mnou člověk přestal bavit nebo se se mnou začali bavit víc. Naštěstí to bylo, že se se mnou fakt začali bavit víc, že jako jo chvílku jim trvalo zvyknout si prostě na to, že už nejsem ve ‚dead name‘, ale že jsem prostě jako N. , ale začali prostě tak jako hlavně holky v té třídě se mnou začaly jednat jako mnohem přátelštěji. Jako i předtím, než jsem se s ním, já jsem, já vždycky jsem jako mělo spíš vztah lepší jako s holkama než s klukama a tak aj tady to přetrvávalo, že jsem se bavilo spíš jako s holkama a oni potom, ale se se mnou začaly bavit jako víc a začaly říkat jako jo „když je tady N., tak prostě nám nerozbíjí takovoutu ženskou auru a bylo to takové prostě jako hrozně fajn. To bylo prostě jako fakt, ten posun tam šel vidět u nich v tom, že buď se se mnou přestaly bavit úplně, což já jsem si jako říkalo, že asi dobře, že když to odmítaj respektovat, tak asi je jenom dobře, že se s nima prostě nebavím a ta je úplně druhá strana

mince, že se se mnou začaly bavit víc. Začaly se mě víc jako doptávat. Učitelé na tom byli úplně úžasní, to bylo prostě, fakt byl jenom jeden učitel, který měl takový jako, ale z velké většiny se prostě na to dokázali adaptovat, jako tam jsem se muselo prezentovat jako trans žena před učitelem, protože to vlastně nějak... oni si totiž udělali na mě jako názor, jak jsem svoji třídní učitelce, kterou jako mám strašně rádo, ona je úžasná, tak když jsem jako jí řeklo, že jako jo, teďka si měním jméno a to a budu teďka mluvit v ženském rodě, tak ona mi řekla „aha, jo, já znám právě“ a právě jsme se bavili o té Tereze Španihelové a tak já jsem si říkalo jako „OK, dobrý, myslíš si, že jsem trans žena, nebudu to komplikovat, tak prostě takhle budu vystupovat“, takže to bylo prostě já fakt říkám já mám obrovské štěstí v tom, jak se mnou okolí jedná a já si to uvědomuju, mám obrovské privilegium v tomhle, že musím jako zaklepat, že se fakt neděje mi tolik věcí, jako by se mohlo dít jako různé hate crime a tak, tak to naštěstí nemusím řešit.

T: Ještě mě napadá, co si vlastně už předtím nějak zmiňovalo vlastně jeden nějaký jako moment v té mateřské škole, kdy jako ti začlo docházet třeba právě v kontextu toho hraní si že jo, že prostě ty jakoby takzvaně holčičí hračky a ani klučičí hračky ti nějak třeba nesedějí a tak a říkám si vlastně, jestli někdy by tě teďko napadlo, jestli je nějaký jakoby prostředí nebo místo, kde si jako hodně nějak pocítilo právě tu, takhle to rozdělení na to, co je ženský a na to, co je mužský.

R4: No ta školka to ve mně jako utvrdila, protože doma to vždycky bylo takové jako víc uvolněné, že jako když, protože takhle já jsem jako strašně ujíždím na legu, a to už je jako od úplného dětství a lego prostě se bere jako neutrální hračka. Takže mě to nikdy nemuselo v prostředí domova vlastně jako napadnout, že „tohle je prostě od moje sěgry a ta má...“, vím, že tehdy to bylo takové jako zvířátka, které se daly jako otevřít a z nich vypadlo jako tělo, vlastně jak jsou takové ty hračky, ale nikdy to tak nebylo, já jsem vždycky si jako říkalo, jako „jo dobrý, tak máme to doma, sěgře to nevádí, tak si to půjčím“, ale v té školce to fakt jako ten ‚peer pressure‘ tam prostě nějaký byl, jako když jsem tam se snažilo jako hrát si nějak s panenkami nebo to, tak to bylo, že mě to prostě mátl, proč mi ty vychovatelky říkaly jako „ne, tohle prostě kluci nedělaj“, takže to bylo takové jako prvotní a potom se to jako na základce začalo rozdělovat jako kvůli tělocviku a tak, takže to byly takové jako největší dva faktory, školka a 1. třída, faktory toho jako raného dětství, ale pořád mi tam už tehdy docházelo, že to asi úplně není tak, jak to doopravdy lidi mají někteří jako v tom smyslu, že říká se panenky jsou pro holky, autíčka jsou pro kluky, ale pořád tam byl takový ten pocit, jako když už to prostě když už to jako je ta hračka sama o

sobě, nezáleží na tom kdo si s ní hraje, ta hračka v sobě nemá kameru, že by jako pozorovala, jo teďka si se mnou hraje holka, tak dobrý teďka kluk, tak elektrošok, ale ta společnost jako ty vychovatelky... prostě to nebylo dobrý.

T: A pamatuješ si třeba, že by i na základě toho vlastně k tobě přistupovaly jinak i ty děti?

R4: Já jsem se spíš bavilo s holkama, hlavně jako s jednou kamarádkou, se kterou se bavim dodneška ní a tak se mi podařilo jako hezky obejít to, že se musím bavit s ostatníma lidma, protože já jsem vždycky byla s ní, bylo s ní a vždycky to bylo prostě, jako když za mnou přišel někdo jiný, tak já jsem se jenom tak jako „já se teďka bavím tady s ní, teď teďka jako ne“, takže nezdálo se mi, že by nebo aspoň z toho co si pamatuju se mi nezdá, že by ke mně jako se chovali nějak jinak.

T: Jo já se na to vlastně ptám i z toho důvodu, že právě jako je zajímavý, že vlastně i ty děti jak taky prostě přejímaj právě jako nějaký genderový stereotypy a ty vzorce, tak pak dokážou právě být jak vůči sobě, tak vůči tomu okolí vlastně hodně přísný, striktní, jako v tom, co právě jako mají dělat ty kluci a co maj vlastně dělat ty holky že jo a jo, tak tak mě to vlastně tak napadlo, no že jestli vlastně tam byl ještě nějaký tlak jako z té strany těch dětí a nejenom ze strany jako těch učitelek nebo vychovatelek. A jak to vlastně pak probíhalo třeba jako na základce?

R4: No já jsem, já jsem na základce jako z velké části nebylo, protože v 9 letech jsem dostalo rakovinu, takže tam vlastně asi tak 4 roky potom byly prostě jako jenom v nemocnicích. Já si tak jako hodně ze 4. až 7. třídy prakticky nic nemám, protože jsem bylo v nemocnici a tam, když už nějaký kontakt s tou jako třídou byl, tak to bylo hlavně jako přes face time nebo jako přes Skype přes něco takového, takže tam to myslím, že hodně jako bylo ovlivněné to, jak se mnou jednali právě tím, že viděli jako jo „teďka si uvědomujeme, že prostě nám tady N. může umřít, to znamená, že se radši budeme chovat hezky“, ale prostě jako, takže na té základce moc těch jako zážitků takhle nemám právě kvůli tomu, ale co je pak 8., 9. třída, na které jsem právě muselo přestoupit na jinou základku, protože právě kvůli rakovině mě celkem dost šikanovali na základce potom, co jsem se tam jako v té 7. třídě vrátilo, tak mě začali, protože jako já viditelně kulhám, vlasů nemám moc, takže mě prostě šikanovali kvůli tomu, tak jsem muselo přestoupit. A na té druhé základce, tam jsem právě nakonec skončilo s tou kamarádkou, se kterou jsem se znal už od školky, tak tam to bylo takové jako víc v pohodě, ale zase tam prostě pořád ve mně přetrvávalo to z té 7. třídy, co jsem tam ještě bylo to trans lidi prostě jako ‚scary‘,

nemluvíme o nich, neřešte to. No a potom přišla střední a tam, to už vlastně to bylo, jako že se to víc začalo řešit.

T: Hm, jakože začalo se to víc řešit jako, že...

R4: Z mojí strany, že jsem víc začal si uvědomovat ty věci, začal jsem to říkat tomu kamarádovi, doktorům a tak.

T: Jo, jasně. Jo jo ty jsi vlastně i trošku povídalo o tom, jak to vlastně jako přijímali i třeba učitelé nebo učitelky. A jo, a ještě mě vlastně k tomu i napadá, že jako je fajn, když takovýhle situaci má ten člověk pro sebe jako nějakou nějakou oporu, myslím tím jako psychickou, tak jak to bylo vlastně u tebe?

R4: Já už jsem vlastně v té době docházelo k psychologce kvůli právě jako problémům, takže tam jako od ní, protože já jsem tam vlastně chodilo, co týden, že to jako nebylo dobrý se mnou, takže v té jsem jako mělo oporu úplně jako největší, potom teda ségra, s tou vím, že se prostě můžu jako kdykoliv o čemkoliv bavit a je to naprosto úžasné a právě ten jeden kamarád, se kterým jsem se tam jako seznámilo na střední a potom ten jako ten druhý kamarád ten trans kluk, tak s tím prostě jako do dneška, takže fakt jako pár lidí tam bylo, na které jsem se jako mohlo spolehnout. Já mám vlastně takové jako štěstí, že já se dokážu bavit prakticky s kýmkoliv, takže ale zase to nejsou jako hluboké přátelství, takže jako dokážu navázat konverzaci s kýmkoliv, ale takže i tím vlastně mi vznikalo, že když jsem to potom jako začalo říkat ostatním, tak možná byly fakt jenom dva lidi, kteří jako vyloženě šli proti mně, ale zbytek jako tam prostě přišla opora aj z míst, kde jsem to fakt jako nečekalo. To bylo v třídním chatu na messengeru, tam jsem to vlastně jako řeklo jako „hej teďka mám prostě, jsem na úřadě, měním si jméno a беру hormony, prostě teďka se jmenuju N.“ tak fakt byli jenom dva lidi, kteří mi napsali vyloženě jako do osobních zpráv, jako „to si jako děláš srandu,“ jeden mi napsal, to ani nebudu hledat, protože to je jako, ale on mi napsal něco ve stylu „dead name, teda myslim N.“ a ptal se mě jako jestli pořád, jako jak je to s operacemi, celkem fakt tvrdě se zeptal, ale potom když jsem jako druhý den prostě přišlo do školy, tak jsem jako pár těm svým kamarádům ukázalo jako „hej, tohle prostě mi jako napsal a tohle není v pohodě,“ ale já jsem teďka viděl, jak oni se tak všechny otočili, protože to byly jako ty holky hlavně, co tak jako otočily a prostě jako šlo vidět, že se jim to taky nelíbilo, jak se mnou vlastně ten člověk jednal jo, takže ta opora tam byla právě i z míst, kde jsem fakt jako úplně nečekala, nečekalo, že bude.

T: Jo, jasně, ale i přesto se prostě našel někdo, kdo nějak to nebyl asi schopnej úplně zkousnout. A ty teda máš i vlastně zkušenost jako s nějakou šikanou?

R4: Jo jo, ale to nebylo kvůli tomu, že jako jsem trans, že jsem nebinární, to bylo spíš fakt kvůli tomu, že prostě kulhám, mám málo vlasů a jako technicky vzato, když nad tím tak přemýšlím, tak to možná i to mohlo být, že jsem se fakt jako bavilo spíš s holkama než s klukama, protože jako říkali mi jako věci typu jako buzerant a takovéhle věci i v té 7. třídě, ale tam právě to bylo, jako už došlo do takových fakt věcí, jako že už mě prostě shazovali jak fyzicky, tak slovně, už to docházelo k tomu, že když jsme měli pracovky, tak prostě vyloženě si mě vypíchlí, a když jsme měli jako já, nevím vytrhávat něco, tak oni prostě šli a brali mi to přímo pod rukou, takže fakt takovéhle prostě jako zákeřné věci, ale co na tom bylo jako nejhorší, bylo, že oni potom šli a říkali „no ale my jsme vlastně kamarádi, vždyť my jsme ti, jako když jsi byla v nemocnici, tak jsme ti přeci psali“ a takovéhle, ale potom se to den na to zase obrátilo.

T: Jo a ty máš teda spíš pocit, že to bylo jako, pro mě je to teda nepochopitelný, ale že to bylo kvůli té nemoci?

R4: Jo tak jako jeden z nich mi to jako vyloženě řekl jako „jo, to bych taky chtěl si prostě lehnout na dva roky a nechodit do školy,“ takže tam máme jako celkem i potvrzené, že to bylo právě tím.

T: Ještě mě napadá, jestli teda máš i nějaký jakoby nějakou zkušenost nebo zážitek, kdy jako si pocit'ovalo třeba nějakou jako diskriminaci na základě vlastně tvýho genderu?

R4: To právě říkám, že mám obrovské štěstí, že jsi tak jako neuvědomuju, že by to bylo, že fakt jako nic mě tak jako nenapadá.

T: Hm, jasně. Ted'ko budeme trošku zase od té školy a ještě se chci zeptat teda. Nebinární osoby často i jako podle nějakých studií a výzkumů vykazují jako různé psychický obtíže od úzkostí, depresí po nějaký panický ataky a tak dál. Tak jenom se chci zeptat vlastně, jestli ty teda něco z toho vlastně nějak jako znáš, jestli se s něčím takovým potýkáš?

R4: Já mám právě jako diagnostikovanou depresi, hraniční poruchu osobnosti a poruchu příjmu potravy. To mám vlastně jako diagnózu, že právě díky tomu mám i jako uznanou invaliditu a že fakt jako ty problémy mám, ale jako ty hlavní věci jsou to BPD a tu poruchu příjmu potravy, takže mám právě takhle problémy. Právě kvůli tomu aj chodím za, mám

zase a tady mám obrovské štěstí, že mám úžasného psychiatra a psychologa, takže taky prostě fakt mám jako obrovské štěstí v hodně věcech, které se mi tak jako dějou.

T: Říkám si, jestli vlastně jsi někdy jako přemýšlelo nad tím, jestli je to teda vlastně nějak s tou nebinární identitou jako je spojený nebo jako jestli na tohle vlastně máš nějaký svůj názor?

R4: Jo, na to mám a to je právě, že to určitě spojené je, protože minimálně ty deprese, protože s tím, jak vidím, co se děje ve světě jako na jednu stranu, internet je úžasný nástroj k tomu sebepoznání, na druhou stranu je strašné vidět, co se děje v Americe, co se děje jenom pár statů vedle, co se děje ve světě, tak to k tomu rozhodně dopomáhá. Co se týče poruchy příjmu potravy, tak tam to mám právě taky s tím spojené, ale ne až tak moc, tam to mám spojené hlavně v tom, že já mám prostě problémy s tím, jak vypadám, prostě takovou tu dysforii jako cítím a cítím ji celkem silně, když se na sebe prostě jako dívám a mám prostě pocit, že to tím jídlem dokážu nějak jako zkorigovat, to, že mám kontrolu nad tím jak vypadám. Co se týče té hraniční poruchy, tak tam to jako úplně tu spojitost nevidím, tam to spíš vidím jenom jako v tom, že prostě, že tam není spojitost, že to prostě jako jsem nebinární a mám hraniční poruchu.

T: Hm, jasně. Jo, já se na to takhle ptám jako z toho důvodu, že právě dost často jako v těch výzkumech je jako nějak naznačený, že vlastně mezi tím jako bývá nějaká korelace jo, že jako prostě právě jako spousta lidí, který prostě se necítí jako nebo se neidentifikují jako ženy nebo muži, tak že prostě velmi často trpí právě třeba úzkostma, depresema a tak dál a právě třeba na základě jako nějaký jako diskriminace, která třeba jako nemusí bejt úplně explicitní, ale nějak jako přece jenom jí vlastně jako pocít'ujou, protože se hodně jako vymaňují z toho, co je úplně nejběžnější, takže vlastně i jako z tohohle pohledu mě to právě jako zajímá no... právě jestli ty vnímáš nějakou spojitost nebo ne. Ty si to nějak vysvětloval, takže chápu. Ještě mě vlastně napadá, my docela jako podrobně povídáme o tom, jak to jako probíhalo vlastně jako vývoj tý tvojí identity nebinární a já vlastně nevím, jestli jako je to tak, že už to máš úplně uzavřený a nebo jestli myslíš, že to třeba ještě bude dál někam jako postupovat.

R4: Já si myslím, že to rozhodně postupovat bude, že budu nacházet postupně nové věci, které o sobě, které jako nevím, protože já o tomhle přímo jako jsem se bavilo s psychologkou, teďko nedávno a já jsem jí jako řeklo vlastně příklad, že já se neustále vyvíjím a neustále se měním, takže pár let zpátky mě nenapadlo, že se budu prostě hlásit na

uměleckou školu nebo jako že budu přestupovat na uměleckou školu, takže kdo ví, co ještě se změní, takže určitě. Podle mě se to bude měnit. Bude se to víc tak jako usměrňovat, protože teďka jako já nemám žádnou jako specifickou tu jako ‚micro label‘, jako já nevím, bigender a tak já to prostě nemám, já jako jsem nebinární a queer to je jak se jako popisuju, ale já si myslím, že prostě tím, jak se víc budu bavit s lidma, jak budu víc přemýšlet nad tím, co se děje, tak se to víc jako ‚streamlinuje‘.

T: A vlastně když se takhle teda ohlídněš zpátky na to, jak to jako doteď probíhalo ten proces, tak myslíš jakože existuje vlastně nějaká jako ideální varianta, nebo jako ideální forma toho, jak by to jako mělo probíhat?

R4: Tady si myslím, že právě neexistuje, že nejde jako říct jeden specifický scénář, který jako bych jako dokázalo říct, že pokud by se měli doktoři... jsou dobré scénáře, nejsou ideální scénáře, ale to nejsou nikdy. Takže jako ten jako nejlepší možný, který si dokážu nějak jako představit, je, že vlastně je víc profesionálů doktorů a psychiatrů, kteří berou nebinární lidi jako to, co jako to, kdo opravdu jsme, protože já teďka, jedna jako sexuoložka, já úplně nevím, jestli jako můžu přímo říct, kdo to je, ale...

T: To je na tobě.

R4: Je to paní doktorka F.. Tak ta právě proti těm nebinárním lidem celkem brojí a celkem hodně. Ona a profesor W. Ti dva jsou jako takoví hlavně proti nebinárním a ideální podle mě by bylo, kdyby dokázali poslouchat nás lidi, protože já docházím za F., protože to byla jediná sexuoložka, která měla místo, ale u ní musím předstírat, že jsem transžena, protože já jsem jednou jí muselo zmínit, že jsem, nebo že jsem jí zmínilo, že jsem nebinární, to se rozvinulo vlastně v to, že jsme se začali hádat a pak nejmíň dvě další sezení mi to vlastně jako předhazovala jako: ‚Jo, ale tehdy jsi na mě byla celkem agresivní,‘ takže ideální by bylo, kdyby prostě oni poslouchali a věřili nám nebinárním lidem v tom, co říkáme. Fakt jako pokud já vím, že mě prostě testosteron nevyhovuje, že mi vyhovují změny, které jsou na estrogeneru, tak by mi měli věřit a ne podstupovat ponižující testy u profesora W., kde on se ptá na odporné otázky vyloženě jako dětí přímo ještě nedospělých lidí. Takže to by bylo takové jako mnohem lepší, kdyby nám ti lidi prostě věřili.

T: Jo a aby vám lidi věřili, to myslíš takhle přímo jakoby ty odborníky, ty lékaře a nebo i jako někoho jinýho?

R4: Jako já myslím celkově společnost, protože pořád mi přijde, že byť já samo to nepocituju, tak vim, že jsou lidi i třeba pár mojích jako známých, kteří ty problémy mají, že jako že ve školách se k nim chovají jinak, rodiče se k nim chovají jinak než k sourozencům, takže aby prostě fakt lidi nám věřili v tom, že když řekneme, jako „jo hele, přemýšlím o tom už pár let, je to takhle.“ Zase ono jako tohle je takový jako, teďka mi vypadlo, jestli je to v češtině, ale jako oboustranný meč, že jako na jednu stranu, že jako by se nám mělo věřit, ale na druhou stranu, jak se potom rozliší ti, kteří si to vymýšlejí. Ale zase já si říkám, že to jako jde poznat prostě rozhovorem a ne u W. tím, že se zeptá se, kolikrát a jak často člověk masturbuje, protože to jsou fakt jako nechutné otázky, takže aby prostě nám věřili a víc na nás dali, aby nejeli podle tabulek, ale aby jeli podle lidí.

T: No a takže kdyby sis třeba jako mohlo vybrat nějaký jako ideální scénář, kterej jako pro tebe osobně by byl ideální? Tak jakěj by to měl bejt? Napadá tě něco?

R4: Pro mě by bylo ideální, a to je jako, aby mě lidi přestali vnímat, aby prostě nade mnou nepřemýšleli. Prostě, aby mě viděli jako normálního člena společnosti, že aby mě neviděli jako „krátké barevné vlasy, kulhá“ a kdo ví, co všechno, ale aby se prostě podívali a řekli si jako jo, OK a šli dál. Takže aby se to znormalizovalo do takové míry, že prostě na mě ti lidi nebudou nade mnou ti lidi přemýšlet. U tohohle jako důležité je, že fakt já to nedělám pro pozornost. Já to dělám proto, že to je, kdo jsem.

T: Vlastně když teda si nějak postupně došlo k tomu, že si nebinární, tak jak to vlastně z tvýho pohledu ovlivnilo tvůj následující život?

R4: No ovlivnilo to tak, že jsem, rozhodně mi to pomohlo najít přátele a další jako lidi, kteří jsou podobně jako já, takže můj sociální život to ovlivnilo hodně taky v tom, že mě to dojalo hrozně moc jako sebejistoty, že najednou jsem jako vědělo, jo, tohle jsem, takže už to nebylo jako takové jako nejisté, ale fakt mi to dodalo takový jako prostě ‚boost‘, jako že vim, co se mi plus mínus, co se mi děje v hlavě, takže a víc jsem začalo prostě chodit tak, jak se mi líbí. Jako jo, vim, že asi není úplně jako běžné, jako jít prostě normální den jako vyloženě v saku, ale mě to prostě se mi to líbí, baví mě to a říkám si, jako jo vím, vim, co dělám. Já si fakt myslím, že vim co dělám. Takže obrovský jako ‚boost‘ do sebevědomí mi to dalo. Prostě takový ten pocit jako „vyhrálo jsem samo nad sebou“. Protože jako můj mozek se vlastně strašně dlouho snažil jako hodně věci skrývat přede mnou, nebo aspoň tak já si to myslím jako v tom smyslu, že já jsem fakt jako dlouho nevědělo, co se se mnou děje, protože během rakoviny to bylo, že to věděli doktoři, věděli to rodiče, ale mě nikdo

nic pořádně neřekl. Kromě toho, když je jako za mnou jeden doktor přišel s tím, že asi možná umřu. Potom než v té 7. třídě jsem jako se dozvěděl, že trans lidi existují, tak něco se se mnou dělo a já jsem nevědělo co, ale potom najednou takový „jo, jsem nebinární, vím, co se se mnou děje, vím, co dělám,“ takže v tom mi to právě obrovsky pomohlo si uvědomit, kdo jsem.

T: A ovlivnilo to vlastně i nějak jako tvoje vztahy? Myslim, jak jako obecně už třeba i ty vztahy, který jsi mělo, ale i třeba jako utváření nových vztahů.

R4: Jo, ovlivnilo, protože právě jak jsem říkalo, tak na té střední, tam se se mnou buď ti lidi začali bavit, nebo se se mnou bavit přestali. A utváření nových vztahů mi to pomohlo v tom, že když se mě někdo jako zeptal: „A co teda jako děláš?“ Tak jsem jako mohlo říct jako „jo, prostě zapojuju se tady do akcí ohledně jako queer mladých lidí a chodím takhle na akce a zapojují se“ tak a oni se mě pak ptali: „Jo, a jak se tě to týká?“ Tak jsem mohlo už konečně dát odpověď. Prostě ta queer identita je pro mě hrozně důležitá v tom, že to je právě ten smysl komunity a ten pocit, že někam jako patřím. A to že fakt takhle mám společné téma s hromadou dalších lidí a taky něco, co mi pomohlo, se jako víc nasměrovat na to, co vlastně chci v životě, tak právě to sebevědomí bylo takové jako největší, co se se mi mohlo stát tím, že jsem si uvědomilo, že jsem nebinární.

T: Jo a mělo to teda vlastně i pozitivní dopad na ty vztahy.

R4: Protože jako co se týče romantických vztahů, tak ty já úplně jako, mělo jsem jich pár, ale tenhle rok, já jsem zase šlo jako víc do hloubky, přišlo jsem na to, že já jsem vlastně jako aromantik, že já to prostě tu lásku nějakým způsobem jako necítím. To bylo právě tehdy, někdy to mohlo být v únoru, jsem jako chodilo s jednou holkou, ale pak jsem ji vlastně jako řeklo, jako „hej, já to fakt nedávám, já prostě nic necítím, nikdy jsem nic necítilo, není to tvoje vina, ale je to prostě přímo ve mně.“ Zase tohle bych nedokázalo říct, kdybych nevědělo, že jsem nebinární. Protože já jsem si to dokázal takhle jako spojit ty věci takovou jako myšlenkovou mapu, jak to všechno spolu souvisí. Takže v tomhle mi to pomohlo, co se týče i romantických vztahů lomeno aromantických vztahů.

T: No a jak se vlastně teďko aktuálně cejtíš jako ve svý genderové identitě nebo ve vztahu k ní?

R4: Já říkám, že jsem prostě, že jsem nebinární a nebo že jsem queer. Já totiž nepotřebuju nějaké jako další přesně škatulky nebo nálepky a prostě říkám jsem queer, „vemte si z

toho, co chcete.“ Tak takovýhle mám prostě teďka k tomu jako náhled na to, že je to vlastně jenom jako moje věc, jak se identifikuju a pokud s tím někdo má problém, super, já je nenutím, aby někdo byl nebinární. Já prostě existuju a chci existovat jako tak jak sem. Takže já jsem tak jako v míru samo se sebou prakticky. Nepotřebuju to nikomu vysvětlovat, nepotřebuju to nikomu říkat, ale mít to tak jako pro sebe, takovou tu ultimátní pravdu, co o sobě fakt vím.

T: Já vlastně jako přemejšlím, když tohleto říkáš, že když jsem třeba mluvila i právě s dalšíma lidma takhle jako k tý diplomce, tak někdo mi naopak vlastně i popisoval jako něco v tom smyslu, že naopak je jako rád, když to jeho okolí to vlastně jako ví a že má jako právě potřebu nějak to sdílet, ale že teda ano, že jakoby to vysvětlování potom, který následuje, je vlastně hrozně jakoby únavný jo, nebo nějakým způsobem vyčerpávající. Tak si říkám, jestli vlastně i to není nějakým způsobem jako pro tebe vlastně problematický. To, že si to tak jako držíš jako v sobě nebo já nevím, jak bych to řekla teďko, ale nevím, jestli to srozumitelný.

R4: Je, je, ale říkám, já to mám právě tím, že jak jsem jako mělo tu rakovinu, tak tam to všechno bylo, všichni o mně věděli všechno, každý prostě centimetr mě byl někde zapsaný na papíře, který ti doktoři prostě jako přesně věděli, co se děje. Takže teďka, když mám něco, co je vlastně jako jenom moje, tak je to jako že mám fakt takový pocit bezpečí díky tomu.

T: A když by jako nastala situace, kdy za tebou prostě někdo přijde a nějak se jako zeptá a bude se jako vyptávat víc, co to vlastně jako znamená teda bejt nebinární a jak se to jako stalo, že si nebinární a tak, tak jako je to jako situace, která je pro tebe nějak přijatelná?

R4: Jo, já říkám, já nemám problém o tom mluvit. Protože to je takové to, že já už jsem tak moc smířený, smířené samo se sebou, že, já prostě vím, co dělám, když to někomu popisuju. To se mi právě stalo tak měsíc zpátky zrovna na univerzitě, tak já mám vlastně jako ‚major‘ chemii, ‚minor‘ angličtinu a na té angličtině, tak tam se mě právě jako jedna, co sedí jako vedle mě, ale nebavili jsme se ani slovo, tak jeden den před jeho přednáškou se ke mně otočila a jako: „Hey, what are your pronouns by the way?“ a já jsem jako ‚they, them‘ a takhle jsme se o tom začali bavit, takže jako mě to nevadí, když se na to někdo zeptá, ale pod tou podmínkou, že ten člověk je prostě slušný a neptá se na invazivní otázky, což je právě jako tady oceňuju hrozně, že fakt se neptáš na jako nic jako špatného, že to jsou fakt všechno dobré otázky, že jako fakt děkuju, že to může probíhat tak, jak to probíhá.

T: Tak to jsem ráda, že ti to není nějak nepříjemný. Tak jako po info, co jsou ty špatný otázky vlastně? Co by ti bylo nepříjemný?

R4: Tak, jak to mám s operacemi, ptát se jako na aktuální stav, jako, jak to mám jako s tělem, jak to vnímám, jaké mám změny po estrogenu a úplně ta nejhorší a to se mi právě stalo s jedním lékařem, ke kterému už naštěstí nechodím, a to bylo, že on ty změny chtěl vidět. To bylo jako, že jsem tam jako byla u něho, bylo u něho ordinaci a on mi jako řekl „a máte prsa?“ a já jsem říkala „no jo,“ a on „ukážte“ a to bylo prostě takové... jako tohle jsou blbé otázky. Blbé otázky fakt typu, co se změnilo jako těch osobních částech. To se jako říká ‚they call private parts but only for cispeople, for transpeople they‘re no longer private‘. To prostě jsou právě špatné otázky, ale jako otázky jako fakt na to, jak to prožívám, co to pro mě znamená, jaké mám ‚pronouns‘, tak to jsou dobré otázky.

T: No a na to vlastně jako ta diplomka směřuje, no. Jako na nějaký vlastně jako socio-kognitivní rámec tý identity jo, takže tím pádem vlastně jakoby pro mě nějaký jako otázky tohoto typu vůbec nedávaj smysl, jo. To tam vlastně jakoby nemá vůbec co dělat a je to i tím, že prostě tak jsme jako na poli psychologie že jo, takže jako tam já vlastně vůbec nevidim důvod, proč bych tam otevírala něco takhle jakoby intimního. Jako z mého pohledu to tam vlastně vůbec jako nepatří, takže... Zároveň zase víš co, jako když i se mi stalo v nějakým tom rozhovoru, že někdo to sám otevřel tak úplně jako v pohodě, jo, ale že jako já nemám vlastně potřebu se na to ptát.

R4: Já o tom prostě fakt jako nerado mluvím, takže to nezmiňuju vůbec, když není potřeba.

T: Jo jo, jasně a právě já sama si jako neumím představit, že se mě jako random někdo prostě ptal, jestli jako mám nebo nemám prsa, nebo co jako... ježiš.

T: No jo. Tak my se postupně blížíme k závěru a ještě se zeptám teda. Jak, protože my jsme se vlastně bavili o tom, jak se teďko cejtíš ve vztahu k té své genderový identitě, a tak ještě si říkám, jestli jako vnímáš nějaký jako fakt rozdíl vlastně mezi tím, jak to teda bylo někdy v minulosti a kde je to jako teď, jestli se to dá nějak porovnat?

R4: Porovnat jo. Je to vlastně ten hlavní rozdíl v tom, že teďka už pro to mám názor, že teďka už vim, že to, co prožívám, se říká prostě nebinární, a tak to je, že mám tu schopnost to teďka nějak jako líp popsat a tím, jak postupně čas plyne dál, takže už jsem říkalo, tak já postupně budu víc si to jako ujišťovat a víc dostávat ten jazyk a ty prostředky na to, aby víc popsalo, co se děje.

T: A dokážeš nějak vlastně říct, kam by se to mělo celý nějak dál ubírat?

R4: Ne, to ne. Já prostě jdu s tím, jak to samo se vyvíjí, ale nemám jako jeden stoprocentně cíl, kterého chci dosáhnout. Říkám jako jo, bylo by ideální, kdyby fakt prostě lidi nade mnou nepřemýšleli, ale to realisticky vlastně nepůjde. Já si myslím, že tak jak je to teď, je to v rámci možností v pořádku. Nic dalšího už se jako dít vlastně nemusí.

T: Hm, jasně. No tak jo, tak já jsem se svýma otázkama tady asi na konci.

R4: Tak jo, super.

T: A říkám si, jestli ty bys ještě mi chtělo něco říct, co třeba bys ještě chtělo, aby tady jako nějak zaznělo, nebo jestli tě něco takhle napadá navíc?

R4: Mě právě jako už vůbec nic nenapadá. Já si myslím, že všechno bylo jako probrané, že ty otázky byly jako dobré, takže já jako maximálně tak chci poděkovat, že fakt jako někdo se zajímá, že jako o celkově jako nebinární lidi v Česku. To je prostě úplně fascinující pro mě a úžasné, že někdo a ještě takhle jako ‚respectfully‘. Takže jako že to je fajn, takže maximálně jako takhle, že je to fakt jako super.

T: Jasně, jo a já díky za tvůj zájem, protože já jsem vlastně jako měla docela potíže s tím jako sháněním respondentstva, takže to bylo fakt, tak prostě jsem ráda jako za kohokoliv, kdo se takhle ozve a má sám od sebe zájem, to je super a i jako prostě právě zájem jako sdílet takhle jako osobní věci, víš. Jako že si dovedu představit, že to není jednoduchý mluvit o těchto věcech, takže... no, takže jsem moc ráda.

R4: Tak jo, kdyby ještě cokoliv, tak klidně na mail, že já budu odpovídat, jak budu moct.

T: Tak jasně, tak jo a ještě mě jenom napadá... z tohoto z toho našeho rozvodu, jak jsem říkala, tak z toho teda bude ten záznam a už v minulosti po mně jako někdo chtěl poslat vlastně i ten přepis toho rozhovoru, tak nevím, jestli pro nějaký jakoby soukromý jako účely, tak nevím, jestli ty třeba něco takového potřebuješ a nebo jestli je ti to jedno.

R4: Já si myslím, že počkám a pak si jako přečtu tu diplomku, že jako já asi nepotřebuju nějak jako.

T: Tak fajn, dobře, tak jo, tak moc díky ještě jednou a měj se hezky, ať se daří.

R4: Děkuju. Ty taky ahoj, zatím.

T: Ahoj.

T: Jako ten meeting, tak potom to vlastně přijde ten záznam do toho chatu, takže vlastně to pak máš k dispozici i ty, jo, tak jenom takhle pro info. Tak jo, takže já jsem zapla to nahrávání. Jinak ještě k těm otázkám jako mým, co já budu mít, kdyby jako cokoliv se ti nechtělo nějak víc jako rozvádět, něco by pro tebe prostě, no prostě bys něco na něco nechtělo odpovídat, tak je to úplně v pohodě. Takže fakt záleží jako na tobě, kam až budeš jako chtít jít, co všechno budeš chtít říct jako myslím si, že teda asi není úplně čeho se bát, jo, ale kdyby něco bylo nějaký nepříjemný, tak prostě držet si svoje hranice, to je úplně v poho, jo. Dobrá, tak jo. Tak první otázka. Co z tvýho pohledu znamená gender a genderová identita?

R5: Začínáme silně ty jo. Gender a genderová identita znamená jakoby hlavně asi nějaký místo ve společnosti a nějakou roli ve společnosti, a pak záleží kterou z rolí vlastně jako chci zaujmout a to je jakoby vyjádření té genderové identity. Jestli to dává smysl? Přemýšlím ještě, jak to přeformulovat, protože... ty jo.

T: No, já myslím, že my se k tomu budeme ještě postupně v průběhu tak nějak dostávat, jo, že víc se to tam bude jako ještě rozvíjet. Takže v pohodě, chápu, že to je takový jako super široký takhle na začátek a ještě v tom budeme teda chvilinku teď pokračovat, jo. Vlastně ta další otázka je podobná, akorát se netýká vlastně jako tvýho názoru, ale spíš toho, jak si jako myslíš, že vlastně ten gender a genderovou identitu vnímá a společnost?

R5: Nějaká jako širší společnost, hlavně asi u nás si myslím, že gender vnímá, že prostě to je jako to, s čím se člověk narodí, co má prostě už jako v genech nebo jinak biologicky předurčený. Tam to jako pro většinu lidí hasne, no.

T: Jasně, OK. Jo a jak tohle vlastně mají třeba nějaký tvoji blízký? Jestli jako tušíš jak vlastně ten gender a genderovou identitu, tyhle dva pojmy, jak to vlastně vnímá třeba tvoje rodina, přátelé, kdokoliv?

R5: Myslím si, že my jsme se o tomhle hodně jako bavily s mámou, protože na to tak nějak jako přišla řeč, když jsme se bavili o mě, tak... jako vim, že pro mamku to bylo takový, že měla dřív právě ten tradičnější pohled na to, který se vlastně týká té biologie a že jako jak jsme se o tom bavily, tak to začala vnímat trochu jinak. No, ale jako popsat přesně jak, to si jako netroufnu, protože do hlavy mámě nevidím, že.

T: Jasně. Jo, no a co teda, když se zaměříme zpátky na tebe, jo, co vlastně pro tebe znamená to, že jsi nebinární? Co to podle tebe vlastně je?

R5: On je to totiž strašně širokej pojem, takže pro mě osobně to znamená, že v některých věcech je mi komfortnější zaujmout víc tu ženskou společenskou roli, v některých spíš tu mužskou a v některých to buď zkombinovat nebo udělat pro úplně něco jinýho a když přijde třeba na oblíkání společenský, tak to je takový jako typický tím, že prostě je to hodně genderovaný. Mně třeba je nejkombinovanější nakombinovat to oblečení tak, že není ani jako společensky dámský ani společensky pánský, ale je prostě samostatná kategorie a tak, jako že mi prostě není dobře ani v jedné ty vyhraněné společenské pozici spojený s genderem. To to znamená pro mě.

T: Jo, jasně. Vybavuješ si vlastně nějaký moment nebo třeba i nějaký delší období, kdy sis vlastně začalo uvědomovat, že vlastně jako nejsi binární, že to máš právě takhle jako jinak?

R5: Tohle je taky strašně těžká otázka, protože já si myslím, že jako to nějak vím odjakživa, ale strašně dlouho mi trvalo najít pro to ten termín vlastně. Jak prostě se o tom u nás nemluví nebo minimálně jako nemluvílo, když se tyhle témata probíraly, když moje generace byla prostě v tom věku. Tak prostě jako najít to slovo, kterým to popsat, mi trvalo dýl než si to uvědomit. No ale jakože odkdy se tak jako vyloženě identifikuju, tak to je třeba od nějakých 14, 15, kdy právě už se jako mezi mýma vrstevníkama o těchhle věcech začínalo mluvit no.

T: No a když se to teda začlo takhle dít v těch 14, 15, tak myslíš jako, že to bylo teda spíš spojený s tím, že už si třeba jako mělo kolem sebe lidi, který to měli třeba podobně v tvym věku a nebo jestli už to teda bylo období, kdy nějak si začalo tušit o tom, že existuje nějaký jako termín „nebinární“ nebo tak?

R5: Já si myslím, že to bylo fakt jako spojený s tím zjistit, že něco takovýho existuje, že jako vlastně to popisuje moji zkušenost daleko líp než cokoliv dalšího, protože já za sebou mám i období jako, kdy jsem bylo transgender a nikdo mi v tom nebylo úplně dobře a i když mi v tom v tom bylo prostě líp než... A to bylo právě proto, že nám nikdo neřikal, že existuje něco dalšího že jo.

T: Tak dobrý. OK, ty jsi předtím vlastně už odpovídalo na tu otázku, jestli si právě vybavuješ nějaký ten moment nebo jako to období, kdy sis to vlastně začalo uvědomovat, že nejsi binární, že jako nezapadáš tady do těchle škatulek, a pak ještě něco dalšího jsem slyšela, že říkáš, ale už vlastně jsem jako nerozuměla co, tak nevím, jestli si ještě vzpomeneš, co to bylo, že bys to ještě zopakovalo?

R5: No, jakože bylo to něco v tom smyslu, že si myslím, že to je spojený spíš s tím, že jako se začal i u nás používat ten termín a spíš než jako s tím, že by to bylo prostě nějaký nový objev pro mě jestli to dává smysl jakože?

T: Jo určitě, že vlastně jako až, když teda si narazilo vlastně na ten termín „nebinární“, tak ti vlastně nějak to secvaklo, že to je jako ono. Chápu to správně přibližně aspoň?

R5: Jo jo jo jo jo. Ano.

T: No tak jo. Ještě si říkám, kde si vlastně jako hledalo ty informace k tomuhle, jak to k tobě přišlo nakonec?

R5: Myslím si, že to ke mně nakonec přišlo přes nějaký TikTok nebo přes něco takovýho, jakože nějakou takovou úplně zcestnou aplikaci. Ale jakože to bylo, to bylo moje první setkání s tím termínem a pak tam ještě musel proběhnout nějaký prostě, nějaký jako vyhledávání na internetu a tak a zjišťování podrobnějších informací, ale jakože první setkání bylo takhle v nějakém videu někde asi nejspíš na TikToku.

T: A když si k tomu takhle teda postupně nějak jako došlo, tak byl jako někdo v tvém okolí třeba s kým ses o tom bavilo, nebo komu ses jako mohlo svěřit, nebo... Jak, jak to bylo?

R5: Naživo jako dlouho ne. Vždycky to pro mě byla strašně dlouhá věc, kterou prezentuji na internetu, ale neprezentuji nějak jako v osobním životě, a pak jako později jsme se o tom bavili s tehdejšími přáteli, kterej to vlastně jako nad tím mávl rukou a vůbec to jako nějak nevzal, vůbec to nějak nerespektoval a taky jsme se pak jako rozešli, ale to bylo až jako o dost později pro mě to byla taková první zkušenost jako to řešit s někým naživo a byla strašně negativní. Takže to pro mě ještě další docela dlouhou dobu bylo jako něco, co se prostě jako s lidma, který už mě znají, neřeší.

T: A jako na základě vlastně té zkušenosti teda s tím bývalým přítelem jo nebo?

R5: Jo.

T: Jasný. No a když se takhle jako ohlídněš teda na to na to období jako zpátky na ten teda proces, kdy takhle nějak postupně sis to jako začalo uvědomovat a když si třeba přišlo na ten termín, jo, a tak jako vzpomínáš na to spíš v nějakým jako negativním světle nebo spíš v pozitivním?

R5: Jakože já to vnímám hodně neutrálně, spíš jako něco, co se prostě nějak muselo stát než jako něco, co bylo super nebo něco, co bylo příšerný jo. Jako dřív nebo pozdějš by se to stalo stejně, takže...

T: Jasně. Jo, chápu. No, já vlastně spíš jako přemejšlim nad tím, jestli třeba něco během toho pro tebe bylo nějaký fakt jako náročný, co si teďko řekneš, jako když si na to vzpomeneš, že jako „jo, tohle bylo fakt blbý,“ jo nebo naopak něco, co jako bylo „ulevilo se mi, že už to vim,“ jo nebo já nevím, něco takovýho.

R5: Ona to je právě taková jako směska těch pozitivních a negativních věcí, jakože bylo právě super už jako vědět, že prostě se tomu nějak říká a je to nějak jako, jakože to tak má prostě víc lidí a bylo jako fajn, že jsou docela dostupný informace v angličtině a jako můžeš si o tom načíst ty věci, ale zase bylo na nic i jako právě nemít žádnou tu oporu v bezprostředním okolí a moct právě jako zjistit, co mi vyhovuje v češtině, protože pohybování se na internetu je jako primárně záležitost angličtiny v dnešní době už, takže mě strašně dlouho právě trvalo jako přijít na to, jakej rod mi vyhovuje v češtině a že vlastně jako chci třeba český jméno nebo nechci český jméno nebo jako co? A bylo to, bylo to prostě jako tady v tom ohledu to bylo strašně jako náročný a není ani jako moc nebo v mém okolí tehdy nebylo moc jako lidí, co by byli jakýmkoliv způsobem queer, takže jako třeba zjistit, jak to mají ostatní pro mě nebyla možnost, protože žádný ostatní v mém okolí nebyly. Bylo to takový jako z tohotohle hlediska to bylo zase strašně náročný.

T: No tak jo, fajn. Já přemejšlim, kde my jsme vlastně skončili včera a myslim si, že jsme nějak vlastně se bavili o tom, kdy se vlastně jako nějak stalo, že sis začalo uvědomovat, teda že jsi nebinární. Nevím, jestli ty si pamatuješ ještě něco posledního, třeba co jsi zmiňovalo a nebo... no nevím.

R5: No já si pamatuju, že jsme nějak jako rozebírali to, že pro mě to hodně jako bylo spojený s tím jako narazit na ten termín vlastně, ale už taky nevím, co přesně jsme...

T: Jasný. Jo jo a to asi nevádí. Já si ještě vybavuju, že si pak nějak zmiňovalo, že vlastně ještě to bylo i náročný v tom, že kolem tebe nebyli vlastně jako žádný queer lidi, ale nevím, jestli se to nějak nepřekrucuju.

R5: Je dost možný, že to zaznělo.

T: Jo, OK. Tak jo, tak můžeme asi na to teda nějak navázat. Tak ještě by mě vlastně k tomuhle zajímalo jakej byl vlastně přístup tvých jako blízkých, teda jako rodiny a jak se to pak dál vyvíjelo?

R5: To je jakože... já se hlavně jako rodičům ,outuju‘ docela nově, jakože od léta a mají docela jako problém se s tím naučit žít, že jako snaží se to respektovat a je fakt jako hrozně vidět ta snaha, ale prostě to úplně jako dobře nechápou a já jim to úplně dobře neumím vysvětlit a je to prostě takový složitý tady v tomhle a jinak třeba širší příbuzenstvo to jako neví. Tak nějak kamarádi s tím nikdy jako neměli problém, i když někteří se taky jako zapomínají a tak. Jinak mě asi jako nenapadá nějaká reakce, která by byla jako hodně mimo tady ten vzorec, takže...

T: A když říkáš, že kamarádi se zapomínají, tak co tím vlastně myslíš?

R5: No tak záleží, jak často se vidíme. Když se vidíme často, tak to je, že jim jednou za čas prostě ujede ženskej rod, moje křestní jméno nebo tak, když se vidíme jednou za čas a když se třeba moc nevidáme, tak mají jako hodně problém přejít na preferovaný zájmena, preferovaný jméno, protože se prostě nevidáme a nemají v tom tu praxi jakoby, že to ještě nemají zažitý, takže tam se to stává prostě častějce tady z těch důvodů. Právě taky u všech je hrozně moc jako vidět ta snaha a ta pro mě je ta hlavní jako, že se snaží.

T: Jo, chápu. A když se teda někdo takhle splete právě třeba v tom zájmenu, tak já si vlastně říkám jako jaký to v tu chvíli pro tebe je?

R5: Já nad tím musím chvíli popřemýšlet, protože mě jako nikdy nenapadlo nad tím přemýšlet.

T: Jo jo, rozumím.

R5: Vždycky ve mně tak jako hrkne, ale není to jako... jak právě nemám problém vlastně s žádnějma zájmenama, akorát mám některý, který preferuju víc, tak to není jako, že by to ve mně vyvolávalo spoustu negativních pocitů a tak, spíš je to takový lehce nepříjemný asi jako když někdo použije prostě zdobnělinu jména, kterou ten člověk jako nepreferuje a... jo asi tak.

T: Jo, takže vlastně i přesto, že třeba oceňuješ tu snahu těch lidí kolem tebe, tak zároveň prostě stejně ten moment je nepříjemnej nějak pro tebe.

R5: Ale zase to jako není nic hroznýho. Dá se s tím v pohodě fungovat, jo, jakože... jenom, aby to bylo v nějaký perspektivě.

T: Jo, chápu. Myslíš, že vlastně jako rozvoj tý tvojí genderový identity a i vlastně prožívání toho genderu nějak ovlivnilo jako prostředí nebo nevim, obklopení jako lidí, ve kterým ses pohybovalo nebo pohybuješ i teďko třeba?

R5: Myslím si, že nemít jako kolem sebe tak chápat lidi, kterým na mě tolik jako záleží a kteří se tolik snaží, tak se s tím asi daleko víc peru a daleko víc se snažím to jako v sobě udusit. Že takhle prostě nemám potřebu to nějak jako schovávat, protože mám kolem sebe lidi, který i když to nechápu, tak se prostě snaží to pochopit a snaží se to respektovat. Kdyby to okolí prostě nereagovalo takhle a reagovalo hůř, tak by to pro mě asi bylo příliš náročný na to, aby to bylo jako něco, co prezentuju nějak před ostatníma, jestli to dává smysl?

T: Hm, jo, to jako vlastně znamená, teda, když to trošku otočím, že kdybys vlastně nemělo kolem sebe ty lidi, který tam jsou a prostě by nebyly třeba tolik jako řekněme tolerantní nebo akceptující, tak bys třeba i mělo jako strach nějak nebo nějaký obavy z toho se vlastně jako nějak projevit nebo projevit ten gender?

R5: Myslím si, že jako určitě.

T: Hm, jasně. A když jsme vlastně takhle u těch jako prostředí a těch jako přátel, a tak, je třeba nějaká jako oblast, kde nebo i třeba právě konkrétní místo nebo tak, kde jako vnímáš, že je tam vlastně hodně takovýto škatulkování, jakože tohle je ženský, tohle je mužský, kde prostě je hodně jako silně cejtit pro tebe třeba vlastně to jakoby rozdělení těch genderů?

R5: Myslím si, že jako já tohle hodně vnímám na různých jako společenských akcích, kde se jako vyžaduje společenský oblečení. Právě proto, že jako pravidla pro dámský společenský oblečení jsou úplně jiný než pro pánský společenský oblečení a je to prostě takový jakože, máš oblek, seš chlap, máš šaty, seš ženská. Je to úplně jako předpotopní prostě. Jinak jakože, ne že by to tak vyloženě bylo, tak to si nemyslím, ale že lidi se hodně jako snaží ostatní i sebe zatlačit do tady těch škatulek, tak to vnímám obecně jako u nás, na škole na veřejce, protože prostě všichni pracujou s těma úředními jménama, co jsou v informačním systému že jo. Tomu se jako člověk moc nevyhne ve chvíli, kdy jako se dělá prezenčka nebo cokoliv a je to takový jakože tam se člověk moc prezentovat nemůže,

pokud prostě nechce obcházet všechny učitele s tím, že jako „já to mám takhle a bylo by to pro mě asi takhle jako lepší, jestli s tím nemáte problém.“ A když těch učitelů je za semestr hrozně moc, tak jako komu by se to chtělo že jo.

T: Máš jako takovouhle podobnou zkušenost, třeba i jako ze střední nebo třeba ze základky, že tam bys to taky nějak víc vlastně jako pociťovalo?

R5: Myslím si, že ve chvíli kdy jako někdo něco takovýho řeší takhle na základce nebo na střední, tak je to o něco jako jednodušší, protože se dá prostě přijít za třídním, pobavit se o tom s třídním a kolikrát prostě, když je ten třídní jako v pohodě, tak to dá vědět jako ostatním učitelům. Samozřejmě jako vždycky budou učitelé, kteří s tím jako budou mít problém a nebudou to akceptovat, to je jako, to je snad v každém prostředí, vždycky se někdo takovej najde, ale přijde mi, že jako na to provedení, to je jednodušší, protože člověk nemusí obcházet všechny učitele sám.

T: Hm, jasně. No a když jsme vlastně takhle u toho jako školního prostředí, jo, tak máš jako pocit, že by tam bylo nějak znát jako ten tlak na to, že člověk má prostě zapadat buď do tý nebo do tý druhý škatulky a nebo nevím, ses s tím zas tak úplně nepotkalo?

R5: Já si myslím, že kdyby nás jako nebylo víc takhle, co jako nějakým způsobem vybočuje z těch škatulek, tak ten pocit určitě mám, ale jak je nás víc a prostě podporujeme se navzájem, protože jsme všichni na biologii a to je jako asi nejvíc queer obor na přírodovědě, takže jak je nás prostě docela hodně, tak je to takový jednodušší, že jako člověk vidí ty ostatní, jak jsou taky sami sebou a říká si „tak, když můžou oni, tak proč ne já, proč mě by to mělo jako ovlivňovat, když je to neovlivňuje.“

T: Jasně, jo, a když se ještě podíváš teda jako zpátky, když se ohlídeš ještě jako do dětství, do dospívání, tak ve vztahu, jakoby vlastně k tý škole, tak chápu, že teď už je to třeba lepší, možná i tím, že je to prostě vysoká škola, jo, že to není tak jako striktní, ale zároveň si říkám, že konkrétně základka může bejt třeba taky dost taková jako drsná v tomhle, že tam můžou vlastně nejenom dospělí, ale vlastně i ty děti jako působit jako takovej normalizační prvek jo nebo jak bych to řekla.

R5: Pro mě to na základce bylo takový, jak právě se ještě moc jako o nebinaritě u nás nemluvilo, tak to bylo takový, jakože „no tak jako jsem holka, s tím nic neudělám, ale prostě jsem jako asi nějaká divná holka, protože se mi prostě nelíbí jako stereotypně holčičí věci a radši si prostě budu hrát s klukama“ a pamatuju si, že jako učitelka na

prvním stupni základky docela se jako snažila nás zatlačit do těch škatulek, ale na mě jako nikdy takovýhle věci moc nepůsobily, protože jako když mě v tom není dobře, tak proč to dělat, že jo? No takže jako ten nátlak tam byl, ale nebyl moc úspěšnej.

T: Hm, jasně. Jo, říkám si, jestli vlastně jsi třeba i někdy mělo zkušenost jako s nějakou jako šikanou nebo diskriminací vlastně ve vztahu k nějaký jako vlastně genderový odlišnosti, když to takhle řeknu?

R5: Já si myslím, že by se to klidně jako tak vzít dalo. Ono strašně jako záleží i jestli se na šikanu díváš jako něco, co tomu člověku prostě nějak jako vnitřně ubližuje a nějak ho to jako trápí, protože si myslím, že ty pokusy tam byly, akorát prostě mě to nějak jako nebralo, protože mi přišlo strašně hloupý jakože se někdo snaží mě jako došikanovat k nějaký změně, jo, jakože... nevim, spíš mi to přišlo, jakože ostatní se chovají divně, než že by mě šikanovali.

T: Jo tak to zní, že to prostě pro tebe vlastně nebylo z tohodle pohledu nějak moc jako obtížný, jako pohybovat se vlastně jako v tom školním prostředí, i když třeba tam byli lidi, který nějak ti dávali najevo, že prostě no, že prostě to jako vnímají, že to máš nějak jinak a že třeba, nevim, si třeba mohli myslet, to teď teoretizuju, že je to nějakým způsobem jako divný jo, nebo prostě tak.

R5: Jo, no já si myslím, že to je tím, že jako v té době jsme tak nějak všichni brali to, že prostě jako jsem holka, ale divná holka a jakože mně se v tom docela dařilo žít a jako prostě to přijmout za svý, jakože mít to jako takovou tu svojí věc, že prostě... „divná holka“ jo, takže jako tady z toho důvodu mě to prostě nějak jako netrápilo.

T: Jo, jasně. A říkám si, jestli vlastně jestli v té době třeba jsi o tom přece jenom jako s někým třeba mluvilo, nebo jestli jsi vlastně vyhledávalo nějakou třeba i jako psychickou oporu, ať už teda odbornou nebo i mezi jako blízkějma lidma.

R5: To si myslím, že přišlo až pak jako a třeba na začátku střední, ale jako vůbec nemám teďka konkrétní představu, jenom takový jako matný tušení, že tam jako něco takového proběhlo.

T: Dobře, tak jo. Tak další ještě otázka. Vlastně taky ještě to půjde vlastně k nějaký jako psychice. Vlastně mě napadá, protože je docela hodně jako nějakých výzkumů a studií, který vlastně ukazují, že nebinární osoby nejenom teda jako v Český republice, ale i jinde, se často potýkají s různějma jako psychickýma obtížema od úzkostí přes deprese,

panický ataky a poruchy příjmu potravy a tak dál a vlastně jako ve vztahu právě k té nebinární identitě jo, nebo k tomu prostě jejich genderu a vlastně prožívání toho genderu, tak mě ještě napadá, jestli máš takovouhle zkušenost.

R5: Jakože s nějakýma psychickýma problémama se peru jako od relativně nízkého věku, ale pro mě je strašně jako těžký určit, jestli je to i částečně jako z tady toho důvodu, nebo jestli je to prostě třeba jenom čistě kvůli škole a kvůli jako obecně stavu, ve kterým je svět a tak. Jakože co přesně je ta příčina, takže jako nedokážu říct, jestli to s tím souvisí.

T: Hm, jo, jasně. OK. A my vlastně nějak jako jsme mluvily o té genderové identitě o tom, že je to nějaký jako rozvoj, jo, že to asi není úplně ze dne na den, je to nějaký jako proces. Tak jak by vlastně podle tebe tenhle proces měl vypadat v nějaký ideální formě?

R5: To je dobrá otázka. Tak jako v ideálním světě by podle mě to mělo prostě proběhnout tak, že když si to člověk, nebo když si o sobě něco člověk uvědomí nebo si třeba není jistý, tak může prostě začít jako objevovat a experimentovat a říct o tom prostě lidem ve svém okolí, jo. Nechat si třeba nějakou dobu říkat jiným jménem, jinejma zájmenama, zjistit, jestli to je pro něj to správný a když je, tak u toho zůstat, když není, tak zkusit něco jiného a jakože mít tu volnost to jako objevit za podpory prostě lidí kolem sebe. Moje pointa je asi to, že v ideálním světě by člověk jako nic neschovával před lidma kolem sebe.

T: Jo, že by teda vlastně bylo ideální, kdyby to bylo braný za něco, co je úplně přirozený, jo a nebyla by vlastně potřeba mít nějaký obavy z toho, jak to ta společnost vlastně přijme.

R5: Jo jo jo.

T: A když vlastně si postupně nějak došlo k tomu, že nebo sis uvědomilo, že jsi nebinární, tak jak to vlastně z tvého pohledu ovlivnilo ten následující život?

R5: Zatím moc nijak. Plánuju jako v budoucnu nějak aspoň jako zažádat o změnu úředního jména, ale vlastně ani jako nevím, jestli chci třeba nějakým způsobem brát hormony, nebo nebo cokoliv, jakože jestli chci nějakým způsobem měnit sebe a jako kolem tadytoho mám zatím strašně moc jako otazníků a prostě zatím to jako nechávám plynout.

T: Hm, jasně. Máš pocit, že to nějak třeba ovlivňuje jako tvoje vztahy? Ty třeba už co byly jako předtím a nebo i ty, který teďko jako vznikají nově.

R5: Ty, co byly předtím, si myslím, že moc ne a ty, co nově vznikají akorát a zvládám vlastně rychleji poznat, jestli ten člověk jako se se mnou vydrží dýl bavit, aby to jako

přešlo do nějakýho kamarádství, protože jako když vidím, jak reagují na to, když se představím, tak je mi jako jasný, že se se mnou nebudou chtít bavit, ale jako z mojí zkušenosti by se se mnou nevydrželi dýl bavit ani jako bez tadytěch informací, takže to je akorát prostě rychlejší.

T: No a jak se vlastně teda aktuálně nějak cejtíš ve vztahu ke svý genderový identitě? Když bys to třeba porovnal i s nějakýma jako dřívějšími zážitkama.

R5: Já jsem pořád hodně jako v takový ty experimentální fázi, akorát teďka se jakoby cítím komfortněji, co se toho experimentování týče. Je mi jako celkově v mém genderu jako líp a prostě se nebejím jako jakymkoliv způsobem projevovat, ale nějaký jako změny jiný na sobě nepozoruju.

T: A kam bys, kam podle tebe by se to vlastně mělo dál ubírat?

R5: To je hodně dobrá otázka. Jakože já doufám, že prostě časem zjistím, co mi je komfortní, co mi není komfortní a tím pádem jako prostě budu žít v tom svym genderu nějak jako bez toho diskomfortu, kterej mi způsobuje to, že třeba já samo kolikrát jako nevim, jak budu na některý věci reagovat. Jakože můj cíl je prostě cítit se dobře.

T: Hm, jasně. To dává smysl. No tak jo. No, tak za mě asi je to vlastně všechno. My jsme totiž už kus přece jenom zvládli včera, takže teď už to byla vlastně taky taková docela rychlovka. No, tak jo, tak já moc děkuju. Ty máš na mě teďko nějaký třeba dotazy? Jakýkoliv.

R5: Asi ne.

T: Dobře, tak jo. Tak kdyby tě cokoliv ještě nějak napadlo, tak je určitě možný psát zase na ten mail.

R5: Jo jo.

T: Ať by to bylo jako cokoliv. Jinak se chci ještě zeptat. Už se mi jako stalo, že někdo po mně chtěl vlastně pro nějaký svoje soukromý účely ten přepis rozhovoru a nebo ten záznam, tak nevim, jestli ty bys to třeba potřebovalo k něčemu.

R5: Já si nemyslim, že to potřeboju.

T: Dobře, dobře. Pro jistotu se takhle ptám, kdyby náhodou. Jinak samozřejmě až ta diplomka teda jako vznikne a definitivně bude prostě odevzdaná, obhájená a tak dál že jo,

tak to bude i jako přístupný veřejně na internetu, takže pak to bude prostě i dohledatelný, takže prostě pak k tomu budete mít přístup vlastně všichni, co se mnou takhle mluvíte, takže takhle pro info ještě.

R5: Jo, dobře.

T: Tak jo. Tak já moc děkuji a díky, že jsme takhle nakonec zvládli teda domluvit, aby to mohlo proběhnout.

R5: Já se omlouvám, že se mnou byly takový problémy.

T: No ne, tak to je úplně v pohodě. To se prostě může stát že jo, ale je super, že jsme to nevzdali. No tak jo, ještě jenom se chci zeptat na poslední věc. Víš třeba o někom ještě ve svym okolí, kdo by třeba měl zájem se takhle jako taky do toho zapojit? Znáš někoho takovýho?

[Odpověď se špatně nahrála.]

R5: Ale jako nevim jako.

T: Jo jo rozumím, jo a vůbec ani nechci jako tě tím nějak úkolovat, jo, jenom prostě mě to tak napadlo, že kdybys náhodou o někom jako vědělo, tak budu jako ráda za jakékoliv další kontakt. Tak jo. Tak ještě jednou moc díky a měj se hezky.

R5: Jo, ty taky.

T: Tak ahoj.

R5: Ahoj.

T: Tak jo, kdyby tě ještě v průběhu cokoliv napadlo, klidně je možný do toho jakkoliv vstoupit.

R6: Jo jo.

T: Tak jo, tak úplně první otázka taková obecná, co vlastně podle tebe znamená gender a genderová identita?

R6: Jo, to je něco, co já vlastně sama nemám úplně vyjasněný, protože je to pro mě hodně takový hodně jako nenahraditelný i pro mě samotnou. Je to nějaký vnitřní pocit. Měla jsem období, kdy jsem se cítila víc jako žena a období, kdy jsem se cítila míň jako žena a vlastně to dost nesouvisí třeba s... a jako ano jako souviselo to třeba s tím, co jsem nosila, co jsem jako nosila na sobě, ale souviselo to vždycky tak, že nejdřív jsem se nějak cítila a pak to ovlivnilo to, co jsem si na sebe brala, že ve chvíli, kdy jsem se cítila víc jako žena, tak to třeba nezměnilo to, že s tím měla na sobě zrovna maskáče. Takže je to v tomhle je pro mě ta identita něco jako hodně hodně nevyjádřitelného mého vnitřního a zároveň teda pak se to může nějak jako projevovat a nemám sama úplně jasno v tom, do toho samozřejmě vstupují nějaký jako očekávání z venku, se kterými to taky nějak jako interaguje. Ten pocit, že jakoby nejsem žena, jsem hodně vždycky pocítovala ve chvíli, kdy jsem třeba vstupovala do nějakého vztahu, protože jsem normálně jakože řekněme, že jsem heterosexuální, byť jako se teda řadím někam asi směrem do té jako nebinární identity, tak když jsem vstupovala do nějakého vztahu, kterej mi třeba úplně neseděl, tak jsem najednou hodně cítila takový ten pocit, že já jako nejsem jako žena a nevěděla jsem úplně a doteď nevím, jestli je to tím, že se mi nelíbila ta role, do kterých mě to stavělo nebo to, že ten člověk vlastně mě viděl nějak, jak se nevidím já a tak. A teď nevím jestli je to koherentní, ale nějak tak...

T: Úplně v pohodě, klidně povídej, co tě napadne.

R6: Otázka, co je jako pro mě. Hodně přemýšlím nad tím. Jsou to pro mě otázky, který sama nemám úplně zodpovězený. Vlastně proč je to pro mě důležitý, když potom stejně na tom, jak se ke mně třeba lidi chovaj, tak se nic jako nemění. Pro mě je to asi hodně o tom, že s tím genderem mám nějaký jako aktivní vztah řekněme, nějakou tu jako přemejšlím. Nějak to vnímám, že se nějak cejtím. Pro mě je nějaká ta nebinarita fakt nejvíc vidět ve chvíli, kdy se dostanu do kontaktu právě s nějakým jako třeba společenstvím, nebo nějakým jako prostředím, kde je ten gender hodně akcentovanej. Třeba když jsem byla na ultrazvuku prsou a tam to bylo hodně takový jako ženský a fakt jsem z toho neměla dobřej

pocit a jako taky jsem si pak říkala, taky to může být tím, že nejsem cílovka, protože tam ta cílovka jsou ženy 40 plus že jo, zase je to něco jinýho. Případně když prostě občas moje kamarádka na Facebooku se účastní nebo mě i zvou na nějaký prostě jako ženský kruhy, nebo byla jsem ve skupině *spirituální bazar*, kde prostě všichni začínají ty příspěvky tím, že jako „milé ženy“ a já jsem vždycky, jakože „já nejsem žena“, ale jako hodně ta nějaká jako nebinarita u mě vystupuje v tom kontrastu s tím, co jako nejsem, že vlastně jsem úplně nenašla to, co jsem, ale jako to, co nejsem mi bejvá často docela jako jasný, jestli to je jako srotumitelný.

T: Určitě jo. No, tak budeme se ještě pořád držet těchle dvou pojmů, toho genderu a genderový identity. Tys to nějak popsala vlastně teďko ze svého pohledu a jak to vlastně podle tebe vnímá naše společnost?

R6: Já se přiznám, že se vůbec necítím kvalifikovaná na tuhle otázku odpovědět. Jakože já se poslední dobou držím ve společnosti lidí, který jsou v tomhle hodně jako otevřený. Já vlastně mám spolubydlící. Jedna moje moje spolubydlící je asexuální, druhá řeší taky něco jako na týhle straně vlastně jako nějakýho asexuálního spektra a obě to jako vědí, protože já o tom vlastně jako mluvím docela dost, že jako prostě nejsem tak úplně ženská a jakože nechávám lidi, aby se s tím dělali, co chtějí s tou informací a vlastně se pohybuju mezi lidma, který jsou nějak jako v tomhle otevřený a moc třeba nesleduju média, takže, takže se můžu tak jako jenom dohadovat, že ta česká společnost je furt taková jako hodně tradicionalistická, hodně trošku, protože ten pojem bioesencialismus, myslím, co se říká, že takovej ten pocit, že teda jako muži a ženy jsou z podstaty nějak jako jiný a protikladný. Potom si právě říkám, jestli jako ta nějaká moje nebinarita není spíš to, že mi tohleto vadí, jo. Jako jestli náhodou prostě to není jenom o tom, že mě vadí tenhle přístup a chci se vůči němu nějak jako vymezit no. Já jsem, já jsem ještě předtím, jak jsi pokládala tu otázku, tak já jsem měla nějakou myšlenku, až mě to úplně uniklo... no ale nevím, co to bylo, třeba se třeba si na to vzpomenu.

T: Třeba se to ještě zase vrátí.

R6: Jo jo.

T: OK, chápu, že je docela těžký jako odpovídat na to, co nebo jak asi má přístup ta společnost, obzvlášť, když se člověk pohybuje v kruzích, který se od toho pravděpodobně jako odlišuju, jo a... tak když se podíváme do nějakýho tvýho teda bližšího okolí jako je rodina, právě přátelé a podobně, tak tam je to jak?

R6: Jako u těch bližších přátel. Já to dost často sdílím, aniž bych si o tom třeba potom s těma lidma nějak moc povídala, že to tak jako dropnu a nechám to bejt. Třeba vlastně asi moje nejbližší kamarádky jsou teďka moje spolubydlící, takže ty to jako vědí, jsou s tím v pohodě, i když jako třeba jedna z nich říkala, že jako to vlastně nedokáže úplně cejtit, že tomu jako nerozumí, ale vlastně jí to přijde zajímavý. Moje rodina a já vlastně nevím, já jsem o tom s nima nikdy moc nemluvila, na druhou stranu u nás doma se právě nikdy moc neakcentovaly ty mužský, ženský rozdíly. To je taky pro mě jako věc, jestli náhodou to prostě není jen něco, co si nesu z rodiny, protože třeba moje mamka není úplně jako moc ženská ženská řekněme, ona si jako furt ještě ani nebarví vlasy i když jako už je taková prošedivělá a makeup jsem na ní viděla asi jednou v životě a tak jakože. Takže tam by se podle mě ani vůbec nic nezměnilo v jejich chování ke mně, kdybych přišla s tím, že „hele jako prostě nejsem žena,“ že tam by to vlastně bylo asi furt stejný, ale jako nikdy jsem s nimi o tom úplně nemluvila nějak moc. Já teďka moc těch těch kontaktů nemám, takže nemůžu až tak až tak moc jako říct. Uvědomila jsem si, že je pro mě důležitý, pokud si jako v budoucnu najdu nějakýho partnera, tak je pro mě důležitý, aby i když tomu třeba nebude úplně jako rozumět, tak aby to nějak jako respektoval a nemyslel si, že to je blbost, to co jako prožívám a plus co ve mně teda ještě jako hodně rezonovalo a vlastně to ve mně spustilo to, že si to asi víc nějak připouštím, nebo že si nepřipadám tolik jako ‚imposter‘, vyšlo hudební album, který se jmenuje Výklopný světlometry od jednoho týpka, kterej právě tam, máme v rámci tý hudby, má tam takový jako momenty, má tam celej jeden song o tom, že je Marie a tak a vlastně i skrz to... Nevím, úplně jsem to jako komunikovala, ale prostě mě samotný to nějak pomohlo i jako to v rámci jako slyšet od někoho jinýho trochu řekněme takhle.

T: Jo jo jo jo.

R6: No a jo jasně, já už vím, co jsem chtěla říct primárně. Ještě je to spíš primárně k té první otázce, jako to vnímání toho genderu a tak, že vlastně úplně poprvý, když jsem si to formulovala, tak to bylo o tom, že jakože „OK, jsem žena, ale jako nechci, aby to bylo to primární“. Já jsem primárně já a až pak jsem jako žena. To byl takovej jako můj první krok a furt je to vlastně asi takový, podle mě je to furt jako nejsrozumitelnější způsob, jakým to dokážu předat někomu, kdo třeba moc ty gendry jako neřeší.

T: Jo, rozumim. Tak jo, můžeme se nějak takhle od toho posunout dál?

R6: Jo, určitě.

T: Jo, super. Tak a teď právě jako přicházíme k tomu pojmu nebinární, jo. Tak mě by vlastně zajímalo, co to teda vlastně znamená pro tebe jako být nebinární nebo cítit se nebinární?

R6: Já vlastně ještě tak k tomu pojmu nebinární, já vlastně mám asi blíž k těm různějm, beru to tak, že ten pojem nebinární zastřešuje potom jako různý jednotlivé řekněme identity nebo já to beru spíš jako zkušenosti, protože prostě říkám, je to proměnlivý. Mám období, kdy jsem si tak jako víc jistá, mám ale období, kdy jsem si míň jistá a ta nebinarita jako pojem mi to nějak zastřešuje, že teda všechno tohle do toho vlastně nějakým způsobem spadá, že jsou lidi, který jsou gender fluidní, který jsou jako vlastně bez genderu a tak, tak pro mě je nebinární asi pojem, do kterýho můžu schovat všechny tyhleto pocity a zkušenosti, který se mě nějak jako v čase měnily, aniž bych si pak nepřipadala, že si nějak vymyslím nebo nebo to, protože asi nechci a nedokážu navázat na nějakou jednu nálepku. A jinak jako pro mě pocitově je to... já to vždycky dokážu popsat jenom buď nějak metaforicky nebo v nějakých právě zkušenostech v nějakém kontaktu s něčím jiným, že jako je to pro mě dost o tom, že se moc nedokážu identifikovat s ostatníma ženama, že třeba prostě i přátelství s ženama je pro mě těžší než jako jiný přátelství v něčem a že vlastně cejtím, že tam bych s nima měla cítit nějakou jako solidaritu, ale já si tak vlastně jako nepřijdu, že jako... co mě trochu připadá, k čemu se vlastně zas a znova vracím, je ten pocit, že vlastně jsem tak nějak jako bez genderu řekněme, že já jsem primárně prostě člověk a mám ženský tělo a s tím jsem jako naštěstí v pohodě a to, že jsem člověk, je pro mě prostě důležitější než to, že jsem jako žena teda nějak formálně. No, vlastně prošla jsem si i takovým jako uvažováním, jestli teda nejsem trans, protože přece jenom k mužům mám blíž nějakým způsobem, ale zároveň já jsem si pak uvědomila, protože přes školní léta, tak jsem se hodně prostě bavila s klukama, ale byl to ten typ kluků, který se naopak zase víc baví s holkama, že jsme se tak potkávali někde na tom pomezí a vlastně v tomhleto uvažování, když jsem teda uvažovala o tom, jestli nemám, jestli bych nebyla šťastnější jako muž, tak jsem se potkala se svým spolužákem ze základky, kterej je trans právě a uvědomila jsem si, že to nechci, protože to by mě postavilo zase na druhou stranu tý nějaký pomyslný barikády, že to prostě, že to není ono. Teďka vlastně já jsem se nechala ostříhat. Tenhle rok trávím s krátkýma vlasama a tenhleto sestřih, co mám, tak než to odrostlo, tak to bylo jako hodně pánský a vlastně mě to nesedělo taky, jo, že jsem si uvědomila, že právě na tu druhou stranu, že to není cesta, ale zároveň nedokážu bejt úplně ani v uvozovkách na tý své straně, pokud to beru jako nějaký spektrum, i když tak jako nefunguje, že tady je

žena, tady je muž a tady se to nějak pohybuje. Já o tom občas, když mě napadne nějaký způsob, jak to popsat, tak to pak třeba ventiluju na svůj Tumbri, takže třeba v jednu chvíli jsem tam měla něco, s čím pořád tak jako souzním, že vlastně, když si řeknu, že nejsem žena, tak to se mnou rezonuje víc, než když si řeknu, že jsem žena, ale obojí tyhle věci se mnou pořád rezonují víc, než když si řeknu, že jsem muž. Takže kdybych měla tyhle výroky ohodnotit na základě pravdivosti, tak prostě stejně jako nejvíc to bude definovaný tím, co jako nejsem a pak teda ještě jako vlastně jsem ona, ale jsem ona třeba podobným způsobem jako je budova ona.

T: Jo jo jasně.

R6: Tak nějak nějak takhle. No ještě pak z toho prožívání nějakýho... vlastně teďka se docela oblíkám do pánskýho oblečení nějakýho a je to fajn, ale vlastně nemám problém s tím nosit dámský věci, není mi to vlastně vůbec nějak proti srsti a i když jako jsem v tom dámským oblečení, tak úplně třeba nechci bejt svazovaná nějakým očekáváním toho, co by se teda ode mě čekalo jako od ženy. Vadí mi to, když někdo prostě něco předpokládá, což taky zase to může bejt jenom to, že nějak vnímám to, jak jsou vnímány ženy ve společnosti a vadí mi to jo.

T: Jo jo. Jo a napadá mě, jestli teda si vlastně vybavuješ nějaký moment nebo období, kdy si tohle začla vnímat u sebe, že vlastně ten gender jako takovej pro tebe není vlastně zas tak důležitý, že asi úplně nesouzníš s tím, co je takovýto typicky ženský nebo co je považovaný za typicky ženský?

R6: Jo takovej hodně zásadní moment bylo, když mi bylo 17/18 a začal se o mě zajímat jeden prostě hoch a on je takovej hodně velkej tradicionalista a začal se ke mně chovat jako k ženě a já jsem se najednou, já si pamatuju tu změnu, že já jsem se najednou cítila jako žena a bylo mi to vlastně jako nepříjemný v něčem. Nedokážu to úplně jako vysvětlit, co se tam jako přecvaklo, ale najednou jsem měla pocit, že to jako není ono tohleto, že to, že mě to nějakým způsobem omezuje, že já se tak vlastně jako cejtít úplně nechci a to byl nějaký moment, kdy jsem se nad tím začala víc a víc zamýšlet a nějak si to víc pro sebe definovat no, nějak si to jako hledat. A taky se to od té doby posunulo. Teďka už mi třeba nevadí, pokud právě je to s nějakým partnerem jako fajn, tak mě jako nevadí se v rámci toho partnerskýho vztahu cítit jako žena, což já vlastně nevim, co to znamená. Je to nějaký teda ten pocit vevnitř, kterej nedokážu úplně zachytit nebo popsat nebo tak, ale jako nevadí mi to, ale tehdy to pro mě byl hrozně šok a vlastně mě to fakt jako vadilo. A když se pak jako

dívám teďka zpátky do minulosti, třeba na nižší gympl, tak si pamatuju období, kdy mi bylo tak 13 a v naší třídě byla taková skupina holek, který už byly jakože holky a tehdy asi prostě přicházely do puberty, já jsem to tak nevnímala a pak byly jako v uvozovkách normální, se kterýma jsem se bavila já a postupně jakoby přecházely na tu druhou stranu a já jsem měla pocit, jako že jako ztrácíme nějakým způsobem a zpětně se mi teda uvědomila, že asi prostě přicházely do puberty, začaly se víc cejtít jako holky, víc družít s holkama a hezky se oblíkat a já jsem tím jako neprošla tímhle tím, že já jsem prostě furt jela to svoje, samozřejmě souvisí to i s tím, že jako já si myslím, že jsem někde na autistickym spektru, což na to má taky nějaký vliv, co jsem tak pochopila a takže, takže i jako ta socializace v tom období ty puberty mi to moc nešlo, jo. Takže si myslím, že jsem si něco jako uvědomovala, jenom jsem to ještě jako úplně nevěděla. Jenom jako ze zpětného pohledu to dává smysl a pak víc jsem si to pro sebe byla nějak schopná najednou formulovat až v nějakých těch 17, 18 v kontextu právě nějakýho vztahu romantickýho, no.

T: Jo, jasně. Já jenom teď přemejšlím, nevím, jestli jsi mi psala, kolik je ti vlastně let?

R6: Je to pětadvacet.

T: Jo jo jo. Já jenom, abych měla vlastně představu. Ty jsi mluvila o nějakých těch jako momentech, kdy ti to jako poprvé začalo nějak tak jako docházet, že prostě, jako je to nějak jinak, tak říkám si, jestli si vlastně s někým třeba o tom mluvila, jestli jsi to nějak jako sdílela, jo. Jestli byl jako někdo, komu ses nějak mohla třeba svěřit, jestli jsi někde hledala nějaký informace o tom, vlastně co cejtíš, myslím třeba někde na internetu a podobně, jestli si tohle vybavíš. Jak to vlastně bylo?

R6: Vlastně já jsem chvílku dobrovolně dobrovolničila a právě i ten hoch pro jednu organizaci a byla tam jedna taková jako starší dobrovolnice, jí bylo asi 50 a s tou jsem o tom jako nějak mluvila, ale ta právě, já se na to moc nepamatuju a jenom vím, že pro tu to právě bylo jako hodně nepochopitelný nebo jako s ní jsem řešila spíš teda jako vztah případnej a tak a jinak vlastně s někým jsem o tom asi jako mluvila, ale mně to potom asi hodně jakoby překrylo to, že já jsem tehdy v těch 18 taky zjistila, jak se projevuje autismus u žen a právě jedna z těch charakteristik je taky ta, že člověk nemá úplně jako ‚strong sense of gender‘ a tak, takže jsem to jako zahrнула pod to si myslím, že jako předtím, nemyslím si, že bych o tom... to je vlastně zajímavá otázka, protože já nevím, já si na to moc nepamatuju, vím, že jsem to řešila nějak v sobě docela dost, ale že bych to nějak extrémně s někým sdílela nebo tak, tak to úplně úplně ne. Myslím si, že i tím, v jakém prostředí se

pohybují, tak to pro mě jakoby nebyl ‚deal breaker‘ nějak velké, že tím, jak se ke mně chovalo to moje prostředí a lidi na mě byli třeba zvyklí... já jsem skautka a nebo tehdy jsem byla nějak jako aktivnější, takže to, že se víc třeba bavím s klukama, to že jako ráda nosím pánský oblečení, tak se tak nějak jako bralo, že to jsem jako já no, tudíž to pro mě nebylo úplně nic, co by pro mě bylo nějaký extrémně zásadní na rozdíl třeba od toho autismu právě.

T: Jo a jenom se chci ještě na tohleto doptat. Ty jsi vlastně jako diagnostikovaná a nebo je to spíš tvůj jako dojem, že je to možný, že jsi na spektru?

R6: Nejsem diagnostikovaná, jsem v čekačce do Nautisu. Taky v posledním roce to pro mě přestalo bejt tak důležitý, jestli tu diagnózu mám nebo ne, každopádně se v tom hodně vidím. Hodně v tom vidím i svého tátu. Hodně by to vysvětlovalo, protože já prostě si řeším psychologický problémy už prostě od mala. V podstatě jako na nějaký terapie chodím od střední a jsem jako hodně úzkostlivá, bojuju s depresemá, bojuju se socializací a dělaj mi problém hlasitý prostředí, změny, jsem furt unavená a tak prostě jako. Co mě potěšilo, byla jsem i na diagnostice ADHD u dospělejch, kde teda ADHD nemám, ale právě ten příklad, kterej je takovej poměrně hodně otevřenej, tak se toho, protože v Čechách se ještě diagnostikuje Asperger, tak se toho Aspergera jako dotknul s tím, že mi to jako nevyvrací, jenom že mi to nemůže potvrdit, protože nemá jakoby na tohleto dost zkušeností. Takže to nemám potvrzený žádnou vyšší autoritou, ale autorita, který fakt jako věřím, tak mi to nevyvrátila.

T: Jo jo jo. OK, jo. Vlastně mi jako ještě k tomu běží hlavou, jestli vlastně teda během těchletých období jednotlivých nebo momentů nějakých pro tebe jako významnejch v tomhle směru, tak jestli tě jako napadne, jestli tam bylo něco, co bylo pro tebe fakt třeba hodně náročný a nějaká jako vzpomínka na něco, co se ti teď třeba vybaví, co bylo prostě jako nějak těžký pro tebe?

R6: V kontextu toho genderu nebo všeobecně?

T: Toho genderu.

R6: Takhle, myslím si, že fakt těžký to pro mě bylo s tím nějakým jako vztahem, jak jsem o tom mluvila, že jako když jsem si uvědomila, že to mám asi nějak trochu jinak, protože tam to bylo hodně takový, jako že jsem to dost jako nechápala, co se děje ještě, jak jsem se najednou tak jako překlikla do nějaký tý jako ženské pozice a nelíbilo se mi to a nevěděla

jsem prostě, co s tím teda jako dělat, tak to pro mě bylo jako hodně náročný. Jinak vlastně tím, že já jakoby nemám úplně problém se prezentovat jako žena a nemám úplně problém se svým tělem, tak vlastně těch náročných momentů, tam si myslím jako moc nebylo pro mě a pak jsem vlastně po střední začala studovat na filozofický fakultě, kde je to takový jako hodně otevřený v tomhleto, takže... přemýšlím, jestli si vybavím něco, co vlastně jsem všechno jako prožila... vůbec nevím. To, co mě napadá, tak nejsou úplně jako nějaký jako životní události, ale jsou pro mě okamžiky, kdy jako je to vyloženě nějak jako, řekněme bolestivý nebo takový jako bolestivější, že teda jsem oficiálně žena, že mě vlastně jsou milí to některý zkušenosti, který bych třeba měla, kdybych byla kluk, že jako já jsem měla období, kdy jsem hodně poslouchala takovou tu jako starou tramskou hudbu a tak a byly tam věci, který prostě a já si z toho dělám srandu, ale jako je to pravda, že prostě jsou to momenty, kdy je mi hrozně líto, že nemám hlubokej hlas a vousy. Jako to jsou ty momenty, kdy jako cítím něco asi nejbliž nějaký jako dysforii, řekněme a případně stesk po nějakých jako zkušenostech nebo vzpomínkách, který jako nemám tím, že jsem byla zařazená jako někam jinam. Hlavně třeba právě z toho skautskýho prostředí, kde přece jen to je to jako docela dělený na holky a na kluky a ty klučičí společenství jsou prostě trochu jiný v něčem, tak v tomhleto a jinak... jinak tím, že se mě nikdo úplně nesnaží nějak škatulkovat v životě, tak vlastně na nějaký těžkosti úplně nějak extra nenarážím no.

T: Jo jo, OK. Tak jo. Ty jsi už trochu i mluvila nějak jakoby o tom, jak to vnímá třeba jakoby tvoje rodina, nebo mluvila jsi vlastně o tý mamce, jo, říkala si, není to prostě ženská ženská, jo, a tak nějak vlastně taky uvažuju nad tím, jestli si právě třeba s mamkou nebo i s tátou nebo takhle s někým jako z těch blízkých lidí, jestli si o tom nějak víc mluvila, že prostě to takhle jako vnímáš a jak vlastně jakoby se vyvíjí třeba ten jejich přístup k tobě a k tomuhle celému.

R6: Já co se rodiny týče, tak já jsem to s nikým jsem úplně moc nerozebírala, hodně téma pro mě v posledních letech byl ten autismus a tohleto jsem nějak jako neřešila, ani jsem se vlastně neptala třeba rodičů, jak to vnímají oni. Uvědomuju si, že jsem to neřešila ani s bráchou. Mám bráchu, ktorej je o tři roky mladší a se kterým jsme se bavili vždycky hodně otevřeně, ale ani s ním jsem to nějak moc neřešila asi i tím, že to pro mě nebylo až tak strašně zásadní téma, takže já vlastně opravdu nevím, protože moji rodiče jsou takový hodně odtahití a hodně neradi šťourají do věcí, který nezačnu já sama. Takže hrozně dlouho jsem s nima vůbec nemluvila o nějakých svezích vztazích a tak, protože jsem měla i trochu pocit, že je to jako nezajímá, nebo že prostě, nevím, ale oni se prostě jenom neptali, aby se

mi jako do toho nevrtili a sama třeba nevím ani jestli ode mě třeba čekají, že budu mít manžela a děti, nebo ne, vůbec nevím. Takže, takže ani v tomhleto směru. Já si třeba myslím i z hlediska toho, protože toho mého spolužáka ze základky, který teda který je trans, tak když ho jako znají a berou ho, tak si myslím, že pokud bych za nima přišla s tím, že jsem Marek, což je takové jako moje trošku alter ego, tak že by s tím asi taky byli v pohodě, že by to asi jako chvílku rozdejmávali, ale že by to nebyla pro ně nějaká jako velká překážka, ale jsou to v podstatě takový jako dohady. Já jsem se o tom s nima nikdy úplně otevřeně nebavila i proto, že není to pro mě nebo nějakým způsobem to pro mě zásadní je, ale ne v interakci prostě doma s rodičema.

T: Jo jo, rozumím. Tak jo. Jo, napadá mě vlastně, jestli si myslíš, že to jak ty vlastně teda vnímáš ten gender, tak jestli jako je to nějakým způsobem důsledek vlastně třeba jako toho prostředí, kde ses pohybovala nebo kde se pohybuješ?

R6: Já si myslím, že já bych teďka asi v tomhleto oddělila to, jak vnímám gender jako to kdo jsem já, a to jak vnímám gender jako všeobecně.

T: Jasně, jasně.

R6: Já si myslím, že to jak vnímám gender všeobecně, tak to určitě to prostředí nějak jako ovlivnilo. Tím, že do mě nikdo nikdy necpal, že co bych měla nosit, že bych měla nosit šaty, nebo že prostě, co maj dělat holky a co maj dělat kluci, tak to vlastně jsem moc jako neslyšela doma tyhleto věci a tím pádem se je jakoby nemusím odnaučovat teďka a celkově jsem se pohybovala v prostředí, který tak nějak myslím, že to lidi prostě nějak brali, že teda já jsem já a tak. Co se týče nějaký tý mojí jako vnitřní, toho, jak vnímám samu sebe, tak teďkon nemyslím si upřímně, že by to bylo daný tím prostředím, že já jsem měla i období, kdy jsem se cítila víc jako žensky a prostě projevovalo se to právě i třeba tím, že jsem se snažila třeba víc líčit nebo prostě vnímala jsem se víc, jako žena si myslím a nemyslím si, že se to odvíjelo od toho prostředí, ve kterým jsem byla plus vlastně já i brácha jsme vyšli z podobného prostředí a brácha si myslím, že taky jako, nemůžu to vědět jistě, protože jsme se o tom úplně nikdy extra nebavili, ale řekla bych, že brácha je opravdu jako cis muž velmi jako, že ten s tím genderem asi úplně problém jako nemá nebo nepřipadá mi to tak, kdo ví. Nevidím do něho, ale tak, jak spolu mluvíme, tak mi to tak připadá a vyšli jsme ze stejného prostředí. Takže si myslím, že jakoby to jak to vnímám všeobecně, to jak vnímám muže a ženy a prostě lidi, tak to rozhodně je ovlivněný tím, kde jsem vyrostla a v čem a jak a tím, že prostě mamka je jaká je, táta je jaké je. V něčem mě

to mohlo ovlivnit, jako občas mi připadá, že nemám některý zkušenosti, že prostě mě neměl kdo naučit třeba se líčit, protože já jsem neměla moc kamarádky a mamka to taky neumí, takže nebo prostě dělat si vlasy a tak, ale je otázka jestli bych tu možnost využila, kdybych jí měla.

T: OK. Jasně. Hm. Je nějaký prostředí nebo nějaká jako oblast, kde vlastně na tebe hodně působí, nebo hodně vnímáš třeba to, že je tam hodně jasně jako vydefinovaný rozškátulovaný vlastně ten gender? A teď myslím maskulinita a feminita. Jestli tě vlastně něco takovýho teďko napadne.

R6: Já jsem se třeba pohybovala docela kolem vlaků, kolem železnice, protože mě bavěj vláčky a tam mě připadá, že to ty lidi vnímaj trochu jako jinak. Právě, že to víc berou, jako že muži nějakí, ženy nějaké a na straně druhé tam pak hodně, přišlo mě, že hodně fungovalo to, že jakmile člověk se nějak jako dostal pod povrch, jakmile byl součástí té komunity, tak už to vlastně až tak velkej rozdíl nebyl, což jako byl hodně velkej rozdíl, jestli byl člověk jako mimo a nebo jestli prostě tam byl s těma lidma a na něčem s nima pracoval, že to jsem vnímala asi trochu jako různě a tam jsem tam jsem zároveň i vnímala třeba i různý jako... samozřejmě, jako je otázka, do jaké míry je to výhoda, ale vnímala jsem to, že vlastně můžu jako využívat toho, že jsem žena nějakým způsobem, protože prostě fotografů vlaků je milion, fotografek je málo, tudíž já, jako když se hezky usměju, tak se dokážu dostat na různý místa, kam jako třeba jiný lidi ne. Ale říkám, není to úplně černobílý a záleželo hodně jako na situacích, ale vnímala jsem, že ty lidi to vnímají jinak než já třeba. Mě nenapadaj žádný konkrétní úplně prostředí, spíš tak si vybavuju různý interakce s lidma. No, trochu se bojím, že bych generalizovala a jednak těch interakcí s třeba jinýma prostředíma jsem teďka měla docela dost málo, takže jako já jsem třeba ráda, já mám... vlastně všichni psychoterapeuti, na který jsem kdy padla, tak byli poměrně jako otevřený a třeba moje psychoterapeutka teďka to ví jako to, že si to nějak jako řeším pro sebe, neřešíme to úplně otevřeně na terapii, protože to pro mě není úplně věc, kterou bych chtěla, nebo kterou bych spíš potřebovala teďka tam nějak tahat, ale myslím si, že do jisté míry pochopila, jako co to pro mě nějak znamená a jako nesnaží se mi to nějak vymluvit nebo tak, takže za to jsem ráda, že tam není nikdo, kdo by mi vysvětloval, že prostě mám se soustředit na své ženské stránky a já nevím, co všechno.

T: Jasný.

R6: Vnímám třeba v rámci nějakých těch jako spirituálních skupin, kterých nejsem teda součástí úplně přímo osobně naštěstí, ale byla jsem členem skupiny spirituální bazar, protože tam jsou hezký šaty většinou a hodně to bylo takový, tam to bylo jako hodně jakože ženský a ženská energie a ženské vlastnosti a „milé ženy“ a tarot. Já se to snažím brát tak jako, že některý lidi to naopak cejtěj jakože to je to jejich, ale mě to naprosto mívá a bylo by mi nepřijemné, kdyby mě do toho někdo chtěl zahrnovat jenom na základě toho, že teda jako formálně žena. No, jinak mě žádný, žádný prostředí úplně, se kterým bych se dostala... jako jasně třeba si myslím, že církevní prostředí bude asi hodně jako jiný než to, ve kterým se pohybuju, ale tím, že s ním nemám úplně ten přímý kontakt, tak nemůžu úplně mluvit, no.

T: No jasně. Mě vlastně napadá, protože ty jsi zmiňovala i jako nějaký období puberty, kdy jako v té škole jsi nějak vnímala, že ty holky, ty kámošky vlastně se posouvaj někam jakoby dál, jo, v tom vývoji, že tam jako se nějak z těch dětí prostě víc vyhraňují na ty dívky že jo nebo na ženy, a ty žes to vlastně tam nějak jako úplně jako právě necejtěla ty subjektivně a tak když se takhle teda podíváš zpátky vlastně do toho období jako ty základky, možná i jako školky jo, někdy člověk může mít i takovej zážitek prostě fakt z toho hodně ranýho dětství a nebo pak třeba i na té střední, tak jestli to je něco v tomhleto ohledu pro tebe jako výraznýho?

R6: Já jsem vlastně hrozně dlouho měla svého nejlepšího kamaráda, protože jsme vlastně se bavili jako holka kluk, ale já jsem to nikdy vlastně nevnímala ten rozdíl. Částečně i proto, že Pavel je, on teda taky nemá diagnózu, ale on je prostě už od školky matfyzák v podstatě. Takže myslím si, že prostě je někde na spektru určitě, takže jako to tam taky podle mě hraje roli a já jsem se hodně bavila právě s tímhleto typem lidí, který jako taky vlastně podle mě nebyli až tak moc vyhraněný a nebyla tam tahleta dynamika toho, že jako žena muž jako nějak nebyla tam žádná tahleta jako chemie vlastně a nebylo to tím komplikovaný, nebo minimálně pro mě, jakože vím, že do mě jeden můj kamarád byl nějaký jako trochu zamilovanej a já jsem ho tak nikdy prostě nevnímala. Vždycky jsem ho vnímala hrozně, jakože mi přišel takovej asexuální hrozně a pak jsem zjistila, že ne, ale jako mě to nějak nedocházelo a i právě z holek jsem se víc bavila s holkama, který taky nebyly tolik ženský, že mi vlastně nebyly tolik cizí a já vlastně nevím v čem, nedokážu říct, v čem mi jsou cizí ženy, který jsou hodně ženský, jako není to o těch vnějších znacích podle mě, trochu asi taky, protože pokud jsem ve skupině žen, který jsou všechny jako nalíčený a tak, tak jako najednou cejtím, že jsem, že jako vypadám jinak, ale je tam něco

jako vevnitř, co tak úplně jako nesedí, co mě říká, že jako nejsem úplně stejná takhle, jo a občas se podezírám z toho, že to je takovej ten ‚not like other girls syndrom‘, ale vim, že to tam bylo už někdy třeba během toho nižšího gymplu si myslím. Přemýšlím, jak moc to souvisí s tou identitou, nebo ne. Já jsem byla na nižším gymplu taková hrozně platonicky zamilovaná do jednoho hochy asi o dvě třídy vejš. Nikdy jsem s ním pořádně nemluvila, ale hrozně jsem vlastně chtěla bejt on nějakým způsobem. Myslím si, že ten gender tam nějak taky trošku hrál roli nebo to, že já jsem nebyla tak úplně žena a vlastně on to byl docela jako takovej ten typ, prostě moje máma by o něm řekla, že je to správnej kluk, jakože a vim, že jsem vlastně částečně chtěla bejt on tím, že mi přišel jako hrozně hustej, ale jakoby s ženama se mi tohleto úplně jako nestávalo.

T: A když říkáš jako správnej kluk, tak co tím vlastně myslíš? Co si pod tím mám představit?

R6: Takovej jako aktivní, vlastně jako hodnej, čestnej, co jsem tak pochopila a on nebyl úplně skaut, ale byl v nějakým oddíle, takže jezdil do přírody jako někam na nějaký výpravy a vlastně nepatřil k žádný partě takovejch těch lidí, co kouřili za školou nebo tak, takže jako slušnej člověk a zároveň takovej jako akční, veselej a tak.

T: Jo a bylo tam jako pro tebe důležitý, spíš to jako jakej byl a nebo to, že to byl kluk?

R6: To je dobrá otázka. Já si myslím, že důležitý bylo obojí. Ale je pravda, že asi pro mě bylo důležitější, jakej byl, protože on mě nikdy jako fyzicky nepřitahoval nebo nikdy jsem ho nevnímala jako potenciálního partnera, že prostě hrozně ráda bych bývala byla prostě jeho kamarádka, byla v nějaký tý jeho partě a prostě žárlila jsem na ty vztahy, co on třeba měl se svýma kamarádama nebo tak. Taky mi asi chyběla nějaká jakoby mužská socializace, řekněme nebo něco takovýho trošku. Tak to mě to mě k tomu napadá.

T: Hm, fajn, ještě si jako říkám, ale možná, že to vlastně tam nedává úplně smysl ta otázka, ale zkusíme to. Vlastně takhle během toho vzdělávání jako nebo prostě obecně v tom školním prostředí, tak jestli to chápu správně, tak tam spíš v té době to byl o tom, že ty sis to nějak vlastně jako vnitřně řešila, nebo nějak se tam jako něco odehrávalo, ale teda vlastně si to úplně jako neventilovala, jo?

R6: Hm, jo. Pro mě bylo tehdy důležitější, takže jsem si přišla celkově nějak divná a řešila jsem spíš to, než že bych řešila tuhleto jako jeden tenhleto jeden kousek nějaký divnosti, v uvozovkách divnosti.

T: Jo, dobře. Ještě mě vlastně napadá, ty si i povídalo vlastně o tom, že se i potýkáš jako s nějakýma psychickýma obtížema jako jsou úzkosti třeba, tak vlastně ono i dle jako nějakých výzkumů docela se ukazuje, že často právě osoby, který jsou nebinární, nebo můžeme jako říct, prostě nejsou binární, jo, tak se jakoby potýkají s různýma psychickýma obtížema. Máš teda takovou zkušenost? Myslíš, že vlastně je to nějak jako spolu propojený?

R6: Dobrá otázka. Já si myslím, že u mě tak úplně ne. Já nevím, myslím, že jako u mě to s čím se potýkám, že to vychází právě spíš z nějakýho teda potenciálního autismu nebo nějaký jako vnitřní náтуры toho, že ono se řeší, jestli jako existují vysoce citliví lidé, nebo neexistují vysoce citliví lidé, tak spíš z něčeho takového, než že by to pramenilo z nějaký tý jako nebinarity. Myslim, že jako ten jako můj gender nebo jako jeho absence je spíš jako součástí celý mojí osobnosti.

T: Říkám si, jestli tě napadá, jak by by měl vlastně ten proces toho uvědomování tý genderový identity vypadat jako v nějaký ideální formě? Možná, kdyby sis to jakoby mohla prostě zvolit, ať by to jako vypadalo jakkoliv podle tebe, tak jak?

R6: Já si to vlastně nedokážu představit nijak jinak, než to bylo. Jako samozřejmě asi by bývalo bylo fajn, kdyby se víc mluvilo o tom, že jako jsou i jiný možnosti, než prostě žena muž, ale vlastně stejně to, k čemu jako docházím, tak... no já se přiznám, že jako já vlastně moc nesleduju jiný lidi, který by třeba taky nebo prostě... nějak cíleně jsem to jako nevyhledávala a prostě to bylo hodně o nějakým mým vztahu mě se sebou a spíš o tom to nějak jako dát do slov. Asi pro mě bylo důležitý vědět, že teda existuje možnost tranzice, to pro mě asi důležitý bylo a vidět, že jako pokud dojdou k tomu, že jsem měla být muž, tak jakože je možnost s tím něco dělat, ale jinak si nedokážu představit, jak by ten proces měl bejt jako ideální, což je to taky ovlivněný tím, že jsem kvůli tý identitě nějak jako netrpěla nebo jakože si umím představit, že prostě lidi mají větší problémy... o dost. Pokud prostě žijou v nějaký jako třeba rodině, která je jako hodně tradicionalistická a tak, tak že to může bejt bolestivý a já jsem to vlastně nikdy jako necejtila, takže úplně nedokážu říct. Tím, že to bylo fakt hodně jako já versus já, tak si nedokážu představit, jak by to mělo vypadat jinak u mě no.

T: Když nějak jako sis tohle začala uvědomovat, že prostě ta tvoje genderová identita je vlastně jiná než ta ženská, jo, že se to neshoduje vlastně s tím biologickým pohlavím, tak jak to z tvýho pohledu jako nějak ovlivnilo vlastně ten následující život?

R6: Já si nejsem jistá jestli vůbec nějak, protože mě to nějak úplně nezměnilo. Já jsem furt já, jenom to dokážu líp popsat. Teďka poté, co se s tím snažím nějak jako interagovat už nějakou dobu, tak už třeba jako vím, že se to u mě občas jako zhoupne a že to je v pohodě a že se to pak může zhoupnout zpátky a že to je taky v pohodě, což mě třeba předtím dělalo jako starosti, že prostě občas jsem měla fakt jako silnej pocit, že nejsem žena a vlastně jsem docela panikařila, že co když prostě budu muset začít řešit nějakou tranzici a vlastně jako nechci a tak, a pak se to zase jako uklidnilo. Takže teď už jsem s tím taková víc v pohodě právě proto, jsem taky říkala, že vlastně jako já se úplně neidentifikuju s tím, že jako nebinární, ale je to takovej dobrej deštník pro ty pocity, co se třeba v čase nějakým způsobem mění a jako nemyslím si, že by to nějak extrémně změnilo mojí budoucnost nebo i mojí současnost. Jenom vlastně jsem si taková nějaká jako jistější v tom, kdo teda jsem, že proto existují nějaká slova, kterými to můžu komunikovat. Teďka, tak mě tak ještě jako zfleku napadá, že to taky může jako trošku filtrovat lidi, se kterejma se tam budu chtít nebo nebudu chtít stýkat, že je pro mě asi důležitý, pokud mi někdo bude blížkej tak, aby to nějak respektoval a pokud to respektovat nebude, tak asi budu vědět, že to asi není člověk, se kterým bych třeba chtěla trávit úplně moc času. Třeba já si nedokážu úplně představit, že bych se zapojovala nějak moc do queer komunity a tak, protože si nepřijdu úplně queer, jo, že jsem já a prostě já se tak je to asi spojený s tím, že právě se necítím nějak, že bych jako musela s něčím bojovat ve svém každodenním životě nějak jako s nějakým odsouzením a tak a nedokážu se úplně vlastně třeba i jako ztotožnit s queer lidma, který jsou vlastně daleko víc queer než já, jsem prostě akorát já, nevím no.

T: Jak se teda vlastně teďko cejtíš jako ve vztahu ke svý genderový identitě a jestli bys to dokázala vlastně nějak srovnat s těma jako předchozíma nebo dřívějšíma zážitkama?

R6: Momentálně je pro mě vlastně strašně takový jako důležitý to, že jsem se konečně dostala do nějakýho takovýho klidu, kdy jsem schopná nad tím moc nepřemýšlet. Vlastně pokud se nad tím nějak aktivně nezamýšlím, tak mi to nepřichází nějak moc na mysl. Dokázala jsem si nějak najít nějakou jistotu v tom, že já jsem já, ať už se budu jako vlastně cejtit víc, jako žena, míň jako žena, víc jako muž a tak oproti tomu dřív, kdy jsem si to fakt hodně jako omílala a snažila jsem se to jako vyřešit, vymyslet, jak to teda mám, nějak to jako vydefinovat, zadefinovat si to. Tak teďka jsem vlastně v takovým jako klidu a taková jako otevřená tomu, že se to klidně i může změnit a momentálně se blížím spíš nějak jako asi spíš absenci genderu než k nějakýmu jako jasně ‚mashup‘ obou nebo tak, že si přijdu

tak jako v nějaký takový rovnováze mezi, případně přijdu si víc, jakože bez gendru než jako, že bych byla třeba oba.

T: Jo jo jo.

R6: Takhle bych to asi řekla, ale vlastně se tím nějak jako nestresuju a nesnažím se to teďka na rozdíl od dřívějšíka nějak jako aktivně vyřešit, což je příjemný teda.

T: Jo a máš nějakou představu, kam by se to vlastně dál nějak jako mělo ubírat, nebo kam se to bude ubírat?

R6: Já si umím představit, že to znova budu řešit, že to znova pro mě bude nějak závažný ve chvíli, pokud třeba navážu nějaký ten vztah. Když si dokážu představit, že by se třeba to fakt ‚shiftne‘ směrem k tomu, že si třeba budu připadat víc jako žena a budu s tím v pohodě, že tam si dokážu představit, že se to bude nějak hejbat nebo minimálně, že pro mě zase bude důležitý se nad tím nějak zamýšlet víc, nějak to jakože řešit v uvozovkách nebo tak, takže to si dokážu představit. Stejně tak si dokážu představit, pokud bych měla třeba mít děti, že se to bude nějak, že jako to pro mě bude zase palčivější ta otázka, kdo teda jsem. Nedokážu si asi... nemám žádnou jako větší představu o tom, kam se to teda bude, či nebude ubírat, uvidíme, co přijde no.

T: Hm, jasně, takže spíš je to o tom jako nechat to nějak plynout možná.

R6: No, taky je možný, budu taky si dokážu představit, že budu víc komfortní s nějakou jako nebinární nálepkou a půjdu s tím jakoby víc do světa no, ale taky kdo ví no.

T: Jasně, no tak jo hele, za mě je to vlastně takhle všechno a tak moc děkuju. Ty máš na mě nějaký otázky teďko?

R6: Je něco, co tě k tomu vede, že jakoby zkoumáš nebinární identitu? Já se nechci ptát přímo jako na tebe, protože to mi přijde jako moc osobní, ale jako co tě vlastně vede...

T: Rozumím, rozumím. Jo, není to jako natolik osobní, že by to souviselo vlastně jakoby s mojí s mým genderem a genderovou identitou. Je to téma, kterým se prostě zabývá naše jedna teda pedagožka vlastně na škole a takhle to vlastně jako vzniklo, že ona vypsala téma a mě to prostě přišlo zajímavý a i jako vzhledem k tomu, že mě přijde, že jako poslední dobou u nás teda, když to vztáhnu jenom na Českou republiku, tak to až jako v poslední době právě začalo bejt nějaký jako větší téma, začalo se to víc jakoby dostávat i do nějaký takový jako průměrný populace nebo jak to mám jako říct, bez nějakýho pejorativního

nádechu, ale prostě jo a no a i prostě pro mě nějakou dobu to bylo, nebo částečně určitě jako pořád je jako něčím vlastně hrozně jako fascinující, nějak mě jako zajímá, jak to teda vlastně je a taky myslím, že to je u mě jako ve spojitosti s tím, že mě jako zajímá obecně jako gender, jako téma genderu, hodně se zajímám vlastně o nějakou jako rovnost a podobně, takže jako já vlastně tam cejtím i jako velký propojení s tímhleťím jo, právě s genderovými stereotypama a podobně, takže tak no.

R6: Mě napadá, to totiž není úplně jako koherentní otázka, jenom taková jako směs z různých myšlenek i, ale vlastně i taky trošku na tebe, protože já jsem jakoby lingvista nebo částečně a trochu to vlastně vnímám trošku i jazykově, respektive vlastně já mám jako to štěstí, že mě nevadí, že si musím v češtině vybrat, ale vlastně mi přijde zajímavý téma jako nebinarita a nějak jako ten jazyk a jaký třeba i po těch rozhovorech co si vedla, tak jaké třeba ty máš vztah k takovému tomu genderově neutrálnímu jazyku, že já třeba hodně vnímám, že se koncovky nahrazují x a tak a jakože máš k tomu nějaké jako nějaké pohled, poté cos mluvila jako s docela dost lidma, který se identifikují jako nebinární?

T: Jo, já jsem se jakoby setkala zatím asi jenom jakoby se dvěma myslím lidma, který vlastně jako požádali, abych je teda oslovovala ve středním rodě, a to jsem se bála, že mi to třeba bude dělat problém, že to budu prostě plést, protože jako implicitně má člověk tendenci že jo rvát tam prostě ten ženskéj nebo mužskej rod, ale šlo to vlastně pro mě překvapivě i pro mě to byla zajímavá jako zkušenost v tomhle a ani mi to nepřišlo takový jako zvláštní, jak bych očekávala jo, že prostě někdy to může působit obzvlášť v tý češtině jako něco trošku jako dehonestujícího vlastně, nebo že je to takový dehumanizující.

R6: No jasně.

T: A vlastně mi to tak nepřipadalo. A tak tak to jakoby jediná takováhle moje zkušenost, ale jinak to co říkáš, takový to nahrazování těch koncovek a tak, tak tím, že já vlastně... no prostě dělám ty rozhovory, je to prostě jako to verbální, že jo, tak tam se to vlastně jako neobjevuje, nebo asi kdybych dělala něco, kde bude důležitější právě i třeba písemnej projev, bylo by to vyloženě zaměřený na téma jazyka, tak tam asi bych to už musela nějak zohledňovat, nějak s tím daleko pracovat, no.

R6: Jo, že třeba pro mě a to je jako věc a já jsem si říkala, že si o tom chci někdy s někým popovídat a vlastně nevím úplně s kým, protože se bojím, že to je věc, ve který já jsem třeba jako už ve svých 25 dost jako ‚boomer‘ a hrozně špatně se mi ty věci čtou a mě

zajímalo vlastně, jestli jako jsou lidi, pro který je to reálně prostě nějakým přínosem, ale to je jakože chápu, že vlastně vedeš, vedeš ústní rozhovory, tak vlastně ne to, že třeba ten střední rod je pro mě ještě daleko víc skousnutelný než právě v tom písmu pak ty x ale...

T: Jo jo jo, chápu. Já taky jako nějak si to úplně neumím představit, že vlastně jako by to byla běžná součást jako nějak jakýhokoliv písemného projevu, jo, že by všude bylo na konci x, je to myslím i kognitivně docela náročný jako by domýšlet si pořád vlastně ten význam, jo, takže...

R6: Jo, že mi v tomhleto přijde zajímavý, že i ta čeština je čeština v genderu je hodně a já studuju finštinu, která je naopak totálně, jako tam nevím, jestli víš, oni nemaj, oni ani nerozlišujou mezi on a ona. Maj prostě jenom jedno zájmeno.

T: Aha, to jsem nevěděla.

R6: Jenom mě to tak napadlo k tomu z toho jazykového hlediska. Jinak asi nic nemám, co říct. Jsem zvědavá na tu práci.

T: Já taky.

R6: Jo to, chápu, já jsem teďka dopsala bakalářku nedávno konečně asi po třech letech, takže chápu úplně. A držím palce.

T: Tak jo, tak moc děkuju a kdyby tě ještě cokoliv třeba napadlo, tak klidně se mi ozvi na ten mail, jo.

R6: Jasně, tak jo, měj se pěkně. Ahoj.

T: Taky taky, ahoj.

T: Super, takže můžem začít. Tak jo, tak první otázka je, co z tvýho pohledu vlastně znamená gender a genderová identita?

R7: To není jako úplně nějak jako jednoduchý jako říct kvůli tomu, že každěj to vidí úplně jinak, ale já to beru prostě tak jako, že gender je to, čím se identifikuju, jako že to, co jsem, jelikož pohlaví je to, co si myslí ostatní, ale vlastně ten gender je vlastně to, jak se vidím já, jak se chci prezentovat a jak se cítím já a ta identita to je něco podobnýho, prostě jako celkově prostě o tom, jak se jako reprezentuju těm lidem.

T: Jo, OK, takže z tvýho pohledu je to hlavně jako o tý prezentaci, jako nějaký jako expresi toho genderu?

R7: Jako prezentace jo, ale taky je tam důležitý, aby se jako člověk cejtíl jako sám v sobě jako v pohodě, jako aby věděl, jako na čem, jak se cejtí a jako nenutil se zbytečně do věcí, jako který mu jsou nepříjemný.

T: Jasně. Jak si vlastně myslíš, že ten gender a genderovou identitu vnímá naše společnost?

R7: Hele oni to vnímají převážně podle mě, co jsem se tak setkal jako úplnej výmysl. Lidé hodně jako často nedokáží rozpoznat gender a pohlaví, jelikož každěj si myslí, že „hele ty se identifikuješ jako kluk, ale pohlavně seš ženská.“ Ne, to je úplně něco jinýho. Takže vlastně řekl bych to tak, že vůbec jako ani pomalu lidé neví, co to je a ti co to ví, tak spíš to často odsoudí, hlavně tady v Česku.

T: Hm, jasný. A když půjdeme teda přímo k tý nebinární genderové identitě, tak co to vlastně jako nějak podle tebe znamená? Co to vlastně je být nebinární?

R7: Hele já to mám tak, že vlastně pro mě to jako neznámá skoro nic, protože já jsem si prostě řekl, že to takhle bude, ne jako přímo takhle jo, jako chvílku to trvalo, než jsem se k tomu dopracoval, ale vlastně znamená to pro mě, že aspoň nějak se můžu zaškatulkovat, i když ta škatulka jako není úplně jako určená, ale prostě nevím, jak bych to popsal. Spíš teda za mě to znamená prostě něco, jako co můžu říct, jakože abych se nějak zaškatulkoval jako víc asi.

T: Tak možná se ještě zeptám na to jinak, kdyby se tě prostě někdo zeptal, co to jako je být nebinární, nebo co znamená ta nebinarita, tak bys to třeba vysvětlil jak?

R7: Učitelkám to vysvětluju převážně tak, že jim říkám, že genderově se cítím úplně jinak a že nejde mi o to jako jestli jsem holka nebo kluk, ale o to jako o mých pocitech, že prostě

necítím se na svoje pohlaví a že celkově jako prostě ani se neidentifikuju jako to druhý. Takže prostě tak.

T: Jo jasně, a ty jsi říkal vlastně i docela zajímavou věc, že pro tebe je důležitý se nějak jako zaškatulkovat, tak jak to myslíš?

R7: Hele tak ono to je takové, že lidi převážně jako mají tendenci někam někoho spojovat a udělat si z toho jako potom obrázek. Já nevím, jak bych to... například, já nevím, každéj vidí, že prostě každéj má takovej ten rys a třeba Romové a hnedka si jako ho každýho Roma hází do jednoho pytle. Je to takový, že prostě tu škatulku potřebuju mít, jelikož prostě se cejtím potom už jenom z té tradice, že prostě každéj někam patří, tak chci taky někam patřit.

T: Aha, jo. Takže jestli to chápu správně, tak pro tebe je vlastně jako důležitý mít pro to vlastně možná nějaký název?

R7: Jo.

T: S tím, že prostě víš, že prostě ta jakoby femininní ani maskulinní identita prostě není tvoje, že tam nespadáš.

R7: Přesně tak.

T: Jo, OK. Jak vlastně vnímá třeba tvoje blízky okolí, to znamená prostě třeba rodina a přátelé a podobně a vlastně teda ten gender a genderovou identitu obecně, ještě se k tomu takhle vrátíme, a jak vnímají třeba i teda to, že se identifikuješ jako nebinární?

R7: No to je trošku těžší, jelikož táta už je postarší člověk, takže tomu pořádně nerozumí a dost často ty plete mě jako trans osobu, což jako patřím mezi ně a jsem zase úplně jiná podkategorie. Přijímá to jako docela v pohodě, i když jako furt jsem ta jeho holčička, takže je to takový jakože přijímá to, ale vlastně furt mě identifikuje mym pohlavím jaký jsem. Potom mám bratra, ten to bere tak, že on není přímo homofobní, ale není jako přímo jako podporující, takže je spíš to bere jako nějaký takovej můj výmysl jako nějaký úlet, který jsem si jako rozhodl, že to takhle bude a prostě všichni se z toho potento a vlastně jako nějak úplně reaguje na to blbýma narážkami, ale dá se říct, že to chápe no. Převážně pro rodinu jsem jakože hlavně podle toho pohlaví identifikován.

T: Jo že jako pro ně seš prostě jakoby pořád teda jako holka jo?

R7: Přesně tak.

T: Jo, OK. Jenom mě napadá, kolik vlastně bráchovi je?

R7: Ono je to moje dvojče, takže 18 let.

T: Jo jasně, jasně. Jo a vlastně teda okruh nějakých tvejh přátel, tak ty to berou třeba jak?

R7: Tak jelikož většina mých přátel patří do LGBTQ komunity, tak to berou úplně v pořádku. Nejlepší kamarád je trans, takže něco proti nebinárním má kvůli tomu, že někteří podle něj nejsou, jako úplně nevím, jak bych to vysvětlil, ale přijde jim, že jsou to nerozhodný lidé, že neví jako co chtěj, ale tím postupně, jako jak se spolu bavíme už těch pár let, tak jako přichází na to, jak to je a vlastně to je asi tak nějak jedinej tak nejhorší názor, jinak všichni to berou v pohodě a přijímají mě takového, jaký jsem.

T: Jo, jasně a máš teda vlastně i kamarády nebo kamarádky i mezi jako cis lidma?

R7: Ano, někteří tam jsou. Je jich jako méně, ale jsou tam. Většinou to jsou takový ty ‚ally‘, jakože který to jako hodně podporujou takovýchle věci, že jako chápou, jak to je a podporujou mě v tom, i když ze začátku docela bylo těžký jako jim vysvětlit, jak to teda nám s ‚pronouns‘, jak to cejtím a takový.

T: Hm, jo. Vlastně to zní, že jako jseš jako obklopenej docela takovejma jako fakt akceptujícíma lidma plus mínus, když asi neberu tu rodinu, tam slyším, že je to komplikovanější.

R7: Já se takhle identifikuju už několik let a ty lidi, kteří to nebrali v pořádku, už u mě nepatřej.

T: Jo, to znamená, že nějak třeba i se jako rozpadly některý ty vztahy tvoje kvůli tomu?

R7: Hlavně mužského pohlaví se toho hodně rozpadlo u těch kamarádů a kvůli tomu, že mi celkově jako přijde, že ženy jsou více jako podporující v tomhleto ohledu než muži kvůli tomu, že muži jsou jako více stereotypní a prostě nehrajou si na takovýchle věci, na takovýchle v uvozovkách novinky a berou to tak, že je to nějaký výmysl a že prostě jsme zmanipulovaný tou dobou.

T: Jasně, jo. A vybavuješ si teda vlastně nějaký moment nebo nějaký období, kdy sis jako začal uvědomovat, že teda si nebinární, nebo že nejsi binární možná spíš?

R7: Hele jako asi největší zlom byl ve 13 letech. To jsem se začal identifikovat jako trans muž, jelikož jsem neviděl jako jak se jinak pojmenovat. Necejtíl jsem se jako žena, jenže

jsem zase nechápal to, že se necítím ani jako muž, takže to bylo to období asi bylo největší zmatek kvůli tomu, jak jsem nevěděl, tak jsem neustále jako přebíhal od trans muže k ženě, potom jsem byl ‚tom boy‘, prostě našel jsem jakékoli název a myslel si, že jsem to já. Potom jsem se díky jednomu kamarádovi, jelikož on byl jako nebinární, tak díky tomu jsem se jako dozvěděl, o co jde. Vlastně mě s touhle skupinou jako víc seznámil a potom jsem si začal pomalu uvědomovat, jako že bych tam asi měl taky patřit.

T: Jo, takže vlastně jakoby nejdřív prostě bylo nějaký takový jako hledání a potom vlastně když ses teda seznámil s těma, tím kamarádem, nebo teda ten kamarád, jako byl nebinární, tak to ti vlastně nějak pomohlo si to víc uvědomit.

R7: Jo, přesně tak. Zjistil jsem, že něco takového existuje, zjišťoval jsem si sám informace a po nějakých těch měsících až roku jsem se začal takhle identifikovat.

T: Jo a říkám si vlastně jestli si se někomu v té době nějak jako s tím svěřoval, jestli jsi to jakoby s lidma prostě nějak jako sdílel jako ty svoje úvahy o tom, že asi teda jako to máš nějak jinak, jo a kde si právě třeba hledal nějaký informace? Jestli na to nějak vzpomínáš, jak to vlastně bylo?

R7: Nejvíce jsem se svěřoval vlastně tomu mému kamarádovi, který úplně tu nebinaritu nechápe a jelikož za mnou přišel, ‚vyoutoval‘ se a vlastně byl tu dobu pro mě asi nejvíce ‚safe‘, jelikož jsem nevěděl o ostatních lidech, který by byly jako takhle a věděl jsem, že on má něco podobného a že jako by mi mohl pomoci, takže jakože v té LGBTQ komunitě, o té mi jako říkal on, jak to tam je, jak tam jsou i třeba sexuality a takový a vlastně nejvíce jsem se dozvěděl od něj, ale jelikož potom ubíhaly nějaký ty měsíce a takový, tak jsem byl zvědavější a zvědavější a hodně jsem chodil, v tu dobu byl Pride nějak, takže i tam jsem zjišťoval informace, což jako fakt jako šíleně hodný lidi, hodně jako vysvětlili, řekli a taky tu dobu si pamatuju, že hodně jeli seznamky na Instagramu a tam jako i poradny a jako hodně povídali o tom.

T: Jo jo. OK. Je něco, co si takhle zpětně vybavíš, co pro tebe bylo třeba jako nějak hodně náročného během toho procesu? Jestli nějaký buď moment nebo jako cokoli, co tě teďko napadne, že to bylo fakt těžký.

R7: Nejnáročnější bylo vlastně víc jako by, že s barvou ven a začít to jako pomalu, ale jistě, začít s tím seznamovat jako lidi, co byli okolo mě, hlavně rodinu a potom i některý ty

kámoše kvůli tomu, že jsem sám věděl, jako jaký jsou a asi nejhorší byl ten strach jako to někomu říct.

T: Hm, jo. A říkám si teda, jak se to nakonec povedlo, nebo jak si jako překonal ten strach?

R7: No, ono se to povedlo hodně, jakože nepovedlo. Tak řekl jsem to sestře, protože se mi jednu dobu svěřovala, že je i na ženy a myslel jsem, že mě pochopí, jenže to dopadlo tak, že vlastně místo toho, aby mě pochopila, tak to vlastně řekla celý mojí rodině a takhle to bouchlo vlastně.

T: Aha, hm. Jo, ty jo, tak to zní jako docela jako náročnej fakt moment, no.

R7: Jelikož táta dělal trochu rozruch a úplně jako nechápal, jelikož v tu dobu už taky nebyl nejmladší a patří do tý starší generace a nechápal jako, co to pořádně je, tak dělal menší rozruch, ‚spanky‘, ale potom vlastně byl jedinej z lidí, který mě nejvíc chápal.

T: To je zajímavý, takže jako tam nějak prostě byl jako asi velkej posun v tom, jak on to jako vnímá.

R7: Možná v tom hodně pomohlo, že jsem mu vysvětloval, jak to je, jak to existuje, dával jsem mu jako i čas, aby zjistil jako přímo, o co jde a potom to jako začal nějak chápat a začal si jako uvědomovat, že asi jako není to moje dobrovolná jako věc, kterou bych si sám vymyslel a najednou bych jakože dobrovolně sám o sobě jako takhle mluvil.

T: Jo, jasně. No a jak teda od tý doby se změnil třeba ten postoj i jako dalších tvejh příbuzných nebo takhle tý blížký rodiny?

R7: Právě že ta blížká rodina... neví to všichni. Máma je taková, že ta mi to vyčítá hodně prostě, a to je asi nejhorší jako případ v mojí rodině. Potom mám homofobní tetu, ta to neví, to se bojím celkově říct, ale sourozenci a takový to ví a dá se říct, že jsou v pohodě, že už si zvykli.

T: A říkáš, že teda mamka ti to vyčítá, jo?

R7: Hm, hodně vyčítá, ale jelikož my nejsme spolu v kontaktu, protože byly i jiné problémy, tak vlastně to nějak už neřeším.

T: Aha, hm. No, vlastně mě napadá, jestli si myslíš, že to jak teda prožíváš ten gender, tak jestli to nějak jako bylo způsobený vlastně třeba prostředím nebo nějakou jako společností, ve který ses pohyboval nebo pohybuješ?

R7: Jako přímo asi nevím, jestli to bylo tou společností, ale převážně asi ne. Jelikož jsem to sám takhle cejtil a jako společnost do toho jako neměla úplně, co kecat. Já jsem vlastně, měl jsem vlastní hlavu a nějak mě nezajímalo, jako co si ostatní myslí a tak.

T: No jasně, jasně. Je nějaký místo nebo nějaká prostě jako oblast, kde nějak jako vnímáš, že je to tam hodně jakoby rozčleněný jako na ty dvě škatulky, femininní a maskulinní?

R7: Já žiju v M., takže je to takový, že tady je to takový fakt jako těžký. Celkově ten Ústecký kraj není zrovna jednoduchý u tohodlenctoho. Takovej hodně nepodporující, ale jako přímo jako místo, kde by to hodně nepodporovali, to asi můžu říct maximálně ve škole a učitele, ale když jim člověk podloží papír, tak jim nic jiného nezbyde jako, jen se podřídít tomu, co je na papíře.

T: Jo, takže v tý škole je to v tomhleto ohledu jako nějak horší, jo?

R7: Jo jo, hodně učitelé jako nechápou jako proč to jako všude v uvozovkách cpu, že prostě mám v obćance ještě své staré jméno a jelikož to tam prostě je, tak to tam prostě má bejt a nejsem ten, za koho se jako před nima vydávám a že mám jako být ten, kdo je v tý obćance.

T: Jo, OK. To znamená, že oni tě třeba i oslovujou jakoby tím jménem, třeba jakoby co máš v obćance, ženským rodem, nebo jak to jako vypadá v praxi?

R7: Ano, přesně tak. Všichni mě jako oslovujou ještě jako v ženském jméně, jako nevím, jestli bych měl říct přímo ženském, ale jako stále mě oslovujou tím starým jménem, ženskými ‚pronouns‘, ale někteří jsou takoví, že se snaží a říkají mi v mužským rodě a mým jménem, jaký mám teď.

T: Hm, jo jo. A vlastně i mě právě jakoby napadá, tak tohle samo o sobě, co popisuješ, je fakt jako blbý, že jo, když to lidi nejsou schopný přesně jako to nějak akceptovat jo a zároveň, jak jsem se vlastně předtím ptala na to nějaký prostředí, jo, nebo nějakou oblast, kde prostě bys třeba vnímal nějaký hodně silný jako rozlišení toho, co je ženský a toho, co je mužský, tak právě si i říkám, že vlastně může bejt taky jakoby v tý škole, jo, že... jako nevím, jestli z tvýho pohledu to tak je.

R7: Jo jo, přesně tak. Asi nejtěžší jako v tý společnosti je to školství, aby to pochopilo.

T: My ještě u tý školy zůstaneme chvíli. Ty jsi vlastně říkal, že sis to začal uvědomovat, někdy ve 13?

R7: Přesně tak.

T: Jo, jasný. Tak to byla ještě základka že jo, tak když si to takhle jakoby vybavíš, vzpomeneš si, jak to vlastně probíhalo tak, jak ses vlastně cejtil jako právě ohledně té své genderové identity jako ve vztahu právě i k tomu školnímu prostředí?

R7: Já jsem tohle to tajil. Vlastně nechával jsem si ty svoje pocity, že jako nejsem jako ten, kdo jsem, tak jsem si to nechával často pro sebe. Vůbec jsem jako nevěděl, co se ve mně odehrává a až nějak kolem té 9. třídy to začal být takový menší ‚boom‘, jelikož to dá se říct, že vykecal můj spolužák, kterému jsem věřil, tak to začalo být jako menší ‚boom‘, ale vlastně na té základce to pochopili mnohem lépe, než jsem jako čekal.

T: No a přijde ti, že teďko na té střední je to jako horší?

R7: Na té střední nevím, jestli bych řekl, že je to horší, ale spíše na té střední jsem až jako tam začal hodně jako se bránit v tom, že jsem nebinární a začalo mi vadit jako moje staré ‚pronouns‘ a celkově jsem se měnil hlavně od té střední školy, takže tam to bylo jako celkově nejtěžší.

T: Jo jasně, že jako se vlastně nějak změnila ta genderová exprese, jestli tomu rozumím správně.

R7: Jo, přesně tak.

T: Jo jasně a ono to tak bejvá, že když vlastně takhle člověk začne bejt vlastně víc vidět, tak tak taky začnou přicházet různé reakce. Vlastně mě teda napadá, jestli se ti at' už na té základce nebo i teďko na té střední jako dostalo nějaký podpory, vlastně buď ze strany učitelů, nebo já nevím, jestli jsi vyhledal někdy třeba pomoc školního psychologa nebo někoho takovýho.

R7: Jelikož jsem se díky tomu jako prošel v prváku šikanou, tak mi hodně pomáhala výchovný poradkyně. Pomohla mi se víc do té třídy začlenit, tu třídu jako víc informovala o tom, jako o co se jedná a jako asi největší pomoc v tom jako v té škole byla fakt jako třídní učitel a poradkyně výchovná.

T: Jo, to je super, že aspoň vlastně jakoby někdo se tam našel, kdo byl schopnej to i třeba právě nějak jako předat srozumitelně těm ostatním. Další otázka se bude týkat vlastně jakoby nějakých psychologických obtíží s tím, že teda existuje docela hodně vlastně výzkumů a nějakých studií, který jako prokázaly, že u nebinárních lidí je prostě fakt ve vysoký míře

právě jako přítomný nějaký jakoby zhoršený psychický stav jo, to znamená, že právě často trpí jako depresemi, úzkostma a podobnejma těmahle věcma a tak mě vlastně napadá, jestli ty to tak máš taky jestli máš takovou zkušenost.

R7: Tenhle rok jsem přestal chodit k psychiatrovi. Byl jsem díky jako těm věcem, co se dělo, tak jsem díky tomu skončil v hodně hlubokých depresích. Vlastně jsem se i sebepoškozoval a bylo to až jako na medikaci.

T: Jo jo jo.

R7: Vlastně jako, když se to začalo zesílit, tak hodně jako ta podpora jako lidí okolo mě a vlastně jako i paní psychiatricky, tak ta to asi nejvíc jako vyléčila, nevím, jak bych to řekl jinak.

T: A vlastně teda ta deprese, to nějak jakoby myslíš, souvisí vlastně s tím genderem, genderovou identitou nebo se to toho netýká?

R7: Ono to jako bylo z dalších faktorů, co se toho týkalo. Díky té střední škole a jak jsem to začal jako více ventilovat a takový a jak se začínalo dávat ten horší a horší ohlas, tak to mi vlastně pomohlo v tom, že jsem jako takhle jako do toho padl.

T: Ted' nevím, jestli to chápu. Zkus mi to říct ještě jedno, nevím jestli jsem to pochopila.

R7: Bylo toho více, ale vlastně nejvíc jsem do toho padnul díky střední škole a díky těm jako záporným ohlasům a vlastně...

T: Jo takhle.

R7: ... i díky tomu, že jsem vlastně díky své nebinární identitě byl vlastně šikanován, takže asi nejvíc jako na mě dolehlo tohlencto, ale jako nebyl to hlavní faktor, proč jsem na tom byl tak jako byl, tak jak byl, ale jako byl to hodně posilující faktor.

T: Jo, rozumím tomu, že tohle fakt jako člověku nepomůže no.

R7: Přesně tak.

T: Jo jo. Vlastně si říkám teda, jestli máš jakoby dobrou zkušenost... vlastně ty jsi zmiňoval psychiatricku, tak jestli kromě toho máš dobrou zkušenost třeba i s nějakým psychologem, psycholožkou nebo obecně vlastně s těmahle službama?

R7: Ze začátku jako někteří ještě stále neví, co tohleto znamená, tak se to jako člověk jako musí trochu jim jako nějak pomoci to pochopit, ale většinou jsem vždycky měl, neměl jsem zápornej jako ohlas, vždycky jako to pochopili a vlastně byli více pro mě.

T: Jo. Zároveň si jako říkám, že možná takhle to jakoby opakovaně třeba někomu vysvětlovat a popisovat, že to vlastně, nevím, jak ti to přijde jako tobě osobně, ale mě přijde, že je to jako něco, co může být docela takový únavný, jo, jakože to asi může vyčerpávat, ale nevím, jak to máš ty.

R7: Je to hodně únavný, hodně, jako když to člověk musí neustále jako dokola opakovat a jako vysvětlovat jak to je, proč to je. Ono to začne být i nepříjemný, jelikož postupem času mě to přijde normální, ale někteří lidé jsou ještě takoví, že vůbec ani netuší, že něco takovýho existuje a vlastně ty seš ten člověk, kterej musí nějak jako poučit, jak to jako je a že tohleto jako fakt je a že to není žádný výmysl.

T: Hm, jasný. S tím, že jako si umím představit, že prostě holt ne každěj to veme, i když se prostě snažíš to nějak jako předat. A říkám si, jak by teda vlastně podle tebe mělo vypadat nějakěj jakoby nějaký ideální formě ten proces toho jako uvědomování té identity genderový? Kdyby sis to mohl nějak jako zvolit, jak by to bylo, tak jak by to vypadalo?

R7: To úplně nevím. Jako já si myslím, že jako asi ideální tohleto nikdy nebude, že pro toho člověka co to prožívá, to vždycky jako bude šíleně jako těžký a vlastně vůbec i to sebezapření tam nemít, aby jako... nevím, no... asi to nejde úplně zjednodušit.

T: Hm, jasně. A ty říkáš, aby tam nebylo to sebezapření, to myslíš jako jak přesně vlastně nebo co tím máš jako na mysli?

R7: Často co tak i komunikuju s kámošema, kteří jsou nebinární tak, jak často lidé říkají, že to je výmysl a takový, tak vlastně hodně zapíráme to, že nebinární vůbec jsme, jelikož asi nejjednodušší pro ostatní je říct, že jsme trans, jelikož prostě to už každěj zná a vlastně jako člověk nemusí nějak jako dokola opakovat jako, co to je ta nebinární identita a vlastně je to jednodušší.

T: Hm, jo. To znamená sebezapření v tom smyslu, že se se zapřeš vlastně tu svojí identitu jako před jinejma lidma.

R7: Přesně tak. Teď se často i identifikuju jako žena před různými potenciálními budoucími jako přáteli nebo přítelkyněmi.

T: Tak ty už to vlastně teďko trošku nakous, tak já jsem se chtěla zeptat vlastně, že když teda si nějak jako došel k tomu, že jsi nebinární, tak vlastně jak to z tvýho pohledu nějak ovlivnilo jako následující život včetně třeba právě jako utváření nějakých vztahů?

R7: Já si myslím, že spíš to ovlivnilo jako pozitivně, jelikož takovýty lidé, kteří jako nejsou jako podporující a takový spíš jako vymizely a jako potom už jako přicházeli jenom lidé, kteří buď se mě snažili pochopit a nebo mě už chápali, ale celkově ty partnerské vztahy, tak to je asi nejtěžší, jelikož i když v mém věku jako už to hodně lidí jako chápe, zná to, ale ne každéj zrovna jako to podporuje.

T: Hm, takže to jako nejsilněji nějak jako vnímáš, že to má dopad právě na ty partnerský vztahy, jo?

R7: Přesně tak.

T: A vlastně teda vztahy s lidma, který jako existovaly už předtím, tak na ty to teda taky mělo nějaký dopad?

R7: Takovej dopad, že buď z mého života odešli a nebo jako chvilku zůstali, ale nedokázali se vyrovnat tím, že vlastně jsem někdo jiný, než koho si mysleli, že znají.

T: Jo, jasně. A když jako odhlédneme vlastně od těch vztahů, tak jsou i nějaký jiný teda oblasti jako v tom životě, kde prostě si pocítil fakt jakoby nějakou změnu prostě na základě toho, že jsi nebinární.

R7: Přímo změnu asi... když jsem ,vyoutoval‘ jakože doktorce, tak mnohem víc třeba chápala, že nejsem schopný si před ní třeba svléknout triko, jelikož prostě moje tělo není takový, jaký bych jako chtěl a vůbec jako není mi jako tohlencto příjemný, často jako víc chápala jako celkově jako ty moje pocity z těch návštěv a tak.

T: Hm, jo, jasně. No a jak jsem vlastně teďko nějak aktuálně cítíš ve vztahu ke svému genderu, genderový identitě a jak to vlastně vidíš jako ve srovnání s těma dřívějšíma zkušenostma, zážitkama?

R7: Teď to vidím jedinež pozitivně, protože čím déle jsem takhle, tak vlastně je to jednodušší i sám se sebou žít, protože více chápu, vím jako kam mám jít, když mám nějaký trable a vlastně mnohem jednodušší ve srovnání v tom životě, co jsem měl, protože už jsem ty začátky vždycky nejtěžší už jako zvládnul a teď už jenom to jde dál.

T: Jasně, jo. Kam by se to teda mělo nějak dál ubírat?

R7: Asi bych nejvíc chtěl, aby kolem mě jako bylo víc podporujících lidí, který už jako znaj tuhle věc, neberou to jako trend a neberou to jako něco negativního nebo tak a bylo by jako fajn, kdyby víc ta společnost byla jako, že to víc přijímá, že víc jako zahrnou ty věci pro nebinární a tak.

T: Jo, takže celkově nejenom jakoby ty lidi kolem tebe, ale i jakoby společnost obecně, jo, aby nějak změnila ten náhled?

R7: Přesně tak.

T: Jo jo jo. OK. No, hele, stihli jsme to nějak strašně, rychle jsme na konci, tak si říkám, jestli ty máš vlastně ještě nějaký jako dotaz, nebo já nevím, cokoliv, nebo co si ještě myslíš, že by tady třeba mělo nějak od tebe jako zaznít?

R7: No jako asi nic. Myslim si, že jsem řekl dost věcí.

T: OK, jasně, chápu. To určitě. Dobrá, tak jo, takže za mě je to teda všechno a moc teda díky, že jsme se takhle domluvili, že jsme to spojili nakonec a teda, jak jsem říkala ten záznam, potom sám tady vyběhne v tom našem chatu, takže prostě kdybys náhodou měl nějakou nějakou potřebu prostě, já nevím, se na to podívat, poslechnout si to, tak prostě možný to je a už vlastně předtim, když jsem s někým takhle mluvila, tak prostě, jako byli lidi, který jako chtěli prostě ten záznam, takže to tak jako říkám jenom pro tebe pro info. A co se týče jakoby přímo přepisu, kterej budu dělat z toho rozhovoru, tak s tím já právě pak budu dál pracovat v té práci a ten potom bude i vlastně jako v té diplomce, až bude celá teda definitivně hotová, jo a já i celkově tu diplomku budu předem jakoby posílat, potom právě všem respondentům až to bude hotový, takže tam i budeš mít možnost si to přečíst, kdybys chtěl, jo.

R7: Dobře. Tak já přeju hodně štěstí v té diplomce, ať se ti povede.

T: Děkuju, děkuju. Tak jo, tak ještě jednou děkuju za tvůj zájem a za to, že jsme si takhle teda zvládli nějak spojit a že si prostě byl prostě ochotnej se mnou o tom mluvit a kdyby tě cokoliv napadlo, tak je vždycky možný mě zase kontaktovat na tom mailu, jo?

R7: Tak ahoj, hezkou noc.

T: Tobě taky. Čau čau.

T: Teďkonc rovnou, teda to nahrávání... jo, takže už by to mělo jet s tím, že prostě pak ten záznam je jako vlastně jenom pro účely prostě té práce, jo, že si přepíšu ten rozhovor, pak s ním budu nějak pracovat a tak dál.

R8: Jasně, chápu.

T: A je to samozřejmě potom všechno anonymizovaný, jo, takže kdyby tam byly nějaký osobní údaje citlivý jako nějak zmíněný v průběhu toho rozhovoru, tak prostě to tam bude nějak jako... zašifrovaný.

R8: Jasně.

T: Tak jo, tak jo dobrý, tak já už tady mám ty otázky teda připravený, tak můžeme začít?

R8: Určitě.

T: Dobře. Tak to vemem trošku zešíroka. Ta první otázka je, co z tvýho pohledu znamená gender a genderová identita?

R8: To je, to je veliká otázka, ano. Gender, podle mě, je... je to, jak se člověk cítí ohledně... jakoby... jaký místo má ve společnosti, co se týče pohlaví, jestli to teda dává smysl, je to rozdílný od jako fyzickýho pohlaví, což jako to je takový jako gender ,one on one‘ a je to je to jakoby rozdělený tím, že prostě tím, jak je člověk tělesně, tak ne vždycky se jakože překládá do toho, jak se cítí emočně. Gender je velikánský spektrum nejenom jakože jenom v lajně, jakože od muže pro ženu, ale i třeba i jako v různých dalších směrech, třeba co se týče, jakože jak moc to člověk cítí, nebo jak málo a nebo do nějakýho úplně jako novýho směru jako... nevím teď úplně asi neřeknu příklad, ale jo, třeba jsou lidi, co se cítí jakože... říká se tomu ,gender punk‘ jestlis to někdy slyšela. Je to je to vlastně jako jedna z těch všech identit a je to o tom, že jsou založený na tom, že jdou proti proudu jako společnosti a takhle, takže je to všechno společenský. Je to všechno do sebe zamotaný, ale je to obrovský právě jako spektrum.

T: Hm, jasně, jasně.

R8: Tak takhle já to cejtím.

T: OK. A jak říkáš, takhle já to cejtím, jo, tak jak myslíš, že to vlastně cejtí třeba naše společnost? Co si myslí o genderu a genderový identitě nebo identitách?

R8: Co se týče regulérních lidí, co jako se v tady tom úplně nevyznají, tak většina lidí si myslí, že jsou dvě pohlaví a gender spousta lidí o tom neslyšela, že by jako bylo něco jako oddělený od pohlaví a tak jakože... myslím, že každéj člověk, samozřejmě každý člověk má nějaký gender a nějaký pohlaví, ale lidi nad tím moc často nepřemýšlí. Podle mě jakože co, co, co pro ně znamená jejich pohlaví že jo. Takže jo.

T: Ok. No a když bys to vlastně teda trošku zúžilo, jako když bys spíš ted'ko vzalo v potaz jako nějaký svoje blízký osoby, kterým jako nejbližšímu okolí jako rodina, přátelé a tak podobně, tak ty to vnímají vlastně jak, jestli o to máš nějaký přehled.

R8: Tak naprostá většina z nich, které z těch, co taky nejsou trans nebo queer nějakým způsobem tak, jak si myslí to, co jsem jim řekl, což je, že jsem trans muž, což znamená, že prostě, že jsem, že mám nějakou poruchu, která země v podstatě jakoby ne, ne jakože jsou lidi, který mě tak vidí, že jsem prostě holka, která má nějakou poruchu, že jsem, myslím, že jsem kluk, ale jsou i lidi, kteří mě prostě vidí jako kluka, kterej se narodil ve špatném těle nebo nějakým takovýmhle podobným způsobem, no a záleží to, jakoby na tom, jaký k tomu mají přístup, jak dobře mě znají, jak mě mají rádi, ale to, že jsem nebinární, tak vlastně ví jakoby jenom moji jako nejbližší kamarádi s tím, že moje rodina by to asi moc jako nepochopila jakože, co tím myslím vůbec a v práci to já vůbec nebudu řešit, takže to... to mě ani nepustí na pánský záchodek, takže jako to, no ale se všema používám mužskej rod akorát právě třeba jako na internetu nebo s kamarádama používám ten střední, takže oni jakože to vědí a chápou to a vědí, co tím myslím.

T: Hm, jo, OK. No, tak co to vlastně teda pro tebe znamená být nebinární?

R8: Já si myslím, tohle bude dlouhý ted'ka... já jsem nebinární tím způsobem, že já jsem nikdy jakoby nepatřil mezi holky, mezi kluky. Já jsem nikam jakoby... ne jakože, že jsem se jako cítil ostrčený nebo tak, ale prostě jsem se jako necejtíl jako ostatní děti, když to tak řeknu a necejtím se tak jako do dneška, ale spíš to beru, že jsem to prostě já, že to není jako nic jakože dramatickýho, ale když jsem začal přemýšlet o tadytěch genderových věcech, tak jsem úplně nevěděl, jak to definovat, tak jsem si říkal jakože... ty vole, autista normálně... jsem si udělal tabulku, jo, měl jsem jakože ‚mood tracker‘, ale byl to jako ‚gender trucker‘, takže já jsem se ráno vzbudil a otevřel jsem si jako deníček a podíval jsem se do zrcadla a nebo metaforicky a zeptal jsem se, „cítím se jako žena... ne... cítím se jako muž... ne... cítím se jako tohle.“ Měl jsem tam jakože kategorie že jo, a tak jsem si to odškrtával a tím, že se to jakoby měnilo třeba a jako záleželo to na mé náladě a takhle, tak

jsem si myslel, že jsem gender fluid, tak si říkám, OK, tak to je jakože to je jako to je. Jo hele, koupil jsem si vlajku, i když... no a od té doby jsem jako docela vyrost, to mi bylo třeba tak 15, 16 no, takže to je nějaká jako nějaká jako doba, takže od té doby jsem u toho tak nějak přestal řešit. Já jsem prostě já a nebo používám slovo gender queer třeba s tím, že prostě to nějak neřeším no, že to není jako úplně pro mě důležitý, jakože... je krásnej citát od jedny youtuberky americký. „*Cítím se jako muž nebo se cítím jako žena? Cítím se úplně na hovno.*“ Takže já jako se necejtím na hovno, ale ten sentiment mě jako..., no prostě to nějak neřeším a přál bych si, aby to lidi taky neřešili.

T: Jo, že by možná bylo jako lepší, prostě neřešit nějak úplně ty, ty labely, ale prostě jenom jako... nějak bejt?

R8: To jako zase asi ne. Takhle, pro každého je důležitý něco jinýho. Třeba v tu dobu, kdy jsem se jako hledal, tak právě jako ty labely byl pro mě důležitý, jo. Jsem muž, jsem žena, jsem prostřední políčko, jo, jsem gender fluid, jsem, jo, ve 3 ráno na na Gender wiky, jo, takovýhle věci, tak to jsem jako hodně řešil a až pak, když mě jakoby došlo, že když se, když se mně to furt mění, tak se možná gender fluid. Tak to pro mě bylo důležitý, ale byl to pro mě jako krok, ale jo, pro každého je to důležitý, z nějakýho jinýho důvodu. Pro nějaký lidi to vůbec není důležitý no, jako spíš mluvím o cis lidech, aby mě přestali kurňa řešit, jo jako... „*máš nějaký dlouhý vlasy*“, říkám „*no, jsem buzna.*“

T: Jo jo. Když teda nebo, stává se ti, že třeba se tě lidi jako ptají, jak to teda máš... a jako co jim tak říkáš na to vlastně?

R8: No to se mě stává poměrně často hlavně v práci. Jakože že v tuhle chvíli já mám, já jako jsem v té tranzici, ale mám to jako pauznutý, že prostě, že teďka prostě řeším jiný věci, takže s mojí pracovní uniformou se tak nějak jako nejde tomu vyhnout a já ještě k tomu jako úplně odmítám prostě ženskéj rod vůbec používat, takže se mě lidi ptají, jakože co to je, proč jako o sobě mluvíš takhle a takhle, tak já jim říkám, že jsem prostě, já jim říkám, že jsem transsexuál, i když to slovo vůbec nemám rád, ale že jsem transsexuál a že prostě v nějaký budoucnosti, že ze mě bude muž a „*teďka mě vůbec jako neřeš*“ no, když si mě jako ptají třeba jakože, jestli jsem lesba nebo něco takovýho, tak ne, já jako já jsem gay a říkám jim, když jsou to třeba lidi, který úplně to jako vůbec nechápou, tak jim ani neřeknu, že jsem gay, já jim řeknu, že o sobě říkám, že jsem gay, a to jako takový, jakože „*OK no, tak se to o sobě říkej, no.*“ Takže asi tak a já jako nebinární věci já úplně neřeším s lidma, kteří už jako potom něco jako nevědí.

T: Jo, hm. Takže to je vlastně takový jako zjednodušující tohle, co jsi popsal vlastně, jo?

R8: No, je krásnej příspěvek možná na Tumblr nebo nevím, že „mám jeden gender, kterej ukazuju cis lidem a pak mám jeden tajnej gender, kterej mám jenom pro lidi, kteří už jsou velmi, jak to říct, který už jako jsou osvícení.“

T: Hm, jasný.

R8: Takže takhle já to cejtim no.

T: A vybavuješ si vlastně nějaký období nebo moment, kdy teda ti nějak začlo docházet, že nějak jako... řekněme... nejsi binární?

R8: Jo, no úplně moment ne, já jsem... když jsem začal řešit tady ty gender věci, tak mě bylo asi 13, když jsem si to jakože sám pro sebe, že jsem si tajně na Wikipedii hledal, co to je jako drag king jo a takovýhle věci a původně já jsem si myslel, že jsem kluk, protože pro mě je obecně jakože důležitější jako si prosadit svoje a to je jako i vůči mně jo, takže když už něco, tak jsem něco, co je sociálně přijatelný, řekněme. Já říkal jsem si, že to je to bylo v roce 2016, 17, takže já jsem byl, jakože „já nejsem jako vůbec sněhová vločka, ne, já jsem hrozně validní, a to je jako reálná věc, transsexuální muž FTM, to je prostě reálná věc a já jsem validní,“ pak jsem jakože vlastně začali prolézat ty jako Gender wiki a dělat si tadyty takovýty jako tabulky a takhle. Tak nějak jako hlavně, ale hlavně jsem jako hledal ty labely, jakože abych byl jako vážně reálnej, abych jako to bral, nebo bych já bych se mohl vlastně sám brát vážně. No a to mě bylo asi 16. No a nebyl to asi úplně jako moment, kdy jsem toto, když jsem to takhle začal dělat. Lidem, jsem se jako outoval jako muž, ale třeba měl jsem trans kamaráda, se kterým jsem se o tom bavil, a tak a jakoby byl jsem nebinární, ale jenom tajně, aby abych to, aby mě lidi nemohli... aby mě brali vážně vlastně, no. Vlastně to mám z nějaký části vlastně i do dneška s tím, že jakoby nejsem úplně muž, ale radši řeknu lidem, že jsem muž, protože je pak jako jednodušší pro ně to brát vážně, ale spíš jako je pro mě důležitější, aby respektovali moje rozhodnutí, než aby mě jako brali takovýho jakej jsem prostě, jestli to dává smysl.

T: No v té době, není to teda, chápu, není, nebyl to jako jeden konkrétní moment, bylo to asi nějaký období, kdy se to prostě nějak postupně sedělo, tak byl jako někdo... ty jsi vlastně zmiňoval nějakýho kamaráda, nebo někoho ale byli teda lidi, jako kterým ses nějak svěřoval, nebo se kterým jsi o tom jako mluvil, hledal nějaký informace a podobně?

R8: No a jakoby, co se týče genderu tak já jsem se o tom vlastně bavil jenom s ním. Informace ohledně toho jsem si hledal na internetu. No, ale vlastně jsem se o tom fakt bavil jenom s ním a to byl spolužák na střední a pak jakoby, když jsem měl svůj coming out, tak to bylo nejdřív s kamarádama, a pak jako ve třídě, a pak jako v mojí rodině a byl to jako coming out, jakože já jsem jakože FTM muž.

T: Jo, OK. Vzpomeneš si jako na něco, co pro tebe v té době třeba bylo hodně náročný?

R8: No pro mě bylo spoustu věcí náročných. Jakože co se týče jako genderu, bylo pro mě náročný ze začátku přijmout, že jsem nebinární. To je jako jako pravda, že prostě, že nejsem jako ten prostě ten chlap, jo. Já jsem prostě že jo, umělecká duše a takhle a dělám věci jako vyžívám a takovýhle, takže to já jsem, já jsem to vlastně nějaký rok třeba jsem to úplně odmítal, prostě nic, nic ženského, nic... teda teď úplně vzpomínka... jsem studoval takový ty průvodce tím, jak procházet jako muž a tak, takže já jsem se jako naučil, jak mám správně chodit, jak mám správně stát, jak jako mluvit, jak mám gestikulovat a tak a je pravda že, jako že já jsem vždycky jako trénoval, abych měl hlubší hlas, než jsem měl. Asi od 12, když všichni kluci ve třídě začali mutovat, tak já jsem předstíral, že taky mutuju a takovýhle věci a prostě fakt jsem se jako hodně snažil, abych byl binární a bylo pro mě fakt těžký přijmout, že vlastně binární nejsem. Vlastně jsem si fakt musel jednoho dne... já pamatuju si to do dneška... jsem se musel jednoho dne nadechnout, vydechnout a říct si „OK, je nějaká pravděpodobnost, že možná nejsi trans a musíš se přenýst přes ten strach z toho, že možná nejseš trans,“ protože v tu dobu já jsem to všem řek a kdybych nebyl trans, kdybych se mýlil, tak by to bylo, jako kdyby oni všichni ostatní měli pravdu. Když mě jako někdo řek, že prostě, že si to rozmyslím a takhle, oni všichni by měli pravdu a já bych byl úplně nejhorší a tak, úplně bych si zničil život jo, takovýhle věci, takže já úplně hrozně moc jsem si nechtěl přiznat, že nejsem muž, a tak já jsem, já jsem se musel prostě uklidnit a říct si „OK, je možný, že nejseš trans, ale důležitý je přijít na to, co seš,“ takže nakonec ano, jsem trans, ale nejsem úplně muž a bylo prostě pro mě důležitý se prostě takhle uklidnit a jako, když to řeknu, tak se z toho prostě neposírat... to tam psát nemusíte do té práce.

T: Takže vlastně ten důvod, jako proč sis to nechtěl nějak jako přiznat, nebo proč byl problém vlastně pro tebe nějak to jako přijmout, že jsi teda nebinární, tak to bylo jako spíš z toho důvodu, že ostatní... no, bylo to vlastně spíš teda kvůli tomu tvému okolí?

R8: Já bych řekl, že jo, ale jakoby takhle... ano, protože oni nevěděli, co to je jako... o nebinárních věcech vůbec jako nevěděli a když už, tak to byli moji ty jo šestnáctiletý spolužáci, co o tom slyšeli z pár vtipů o helikoptérách, jo, když to tak řeknu, takže jako ano, ale zároveň to bylo v okolí na internetu, protože ano, koukal jsem jako na ty Gender wiky a takhle, ale zároveň jsem třeba jako sledoval, dejme tomu, nějaký jako americký youtubery, co prostě jako ,gender fluid cringe compilation‘ a takovýhle věci a že já jsem prostě nebyl... „já nejsem sněhová vločka, já jsem reálnej, já jsem validní, já jsem prostě chlap,“ jo a tak, takže bylo tam jako několik důvodů, ale jako největší ten faktor úplně nebylo okolí asi, ale bylo to tím, že jsem se fakt hodně nechtěl mýlit. To já mám jakože obecně prostě strach z toho, že nemám pravdu a že se mýlim, a to pro mě bylo jako těžký to prostě zkousnout.

T: Tak jo. Ty už jsi trošku i vlastně jakoby popsal nějak, jak přibližně se v tom vyzná a nevyzná teda to tvý okolí a myslím tím nějaký jako blízký lidi, ale říkám si teda jakej byl ten jejich přístup třeba v té době, kdy ses teda vyoutoval a jako, jak se to vlastně dál vyvíjelo od té doby?

R8: Já mám veliký štěstí, že já mám fakt jako akceptující rodinu a ve škole to bylo taky jakože úplně v pohodě, co se týče učitelů a takhle. Co se týče spolužáků, tak tam byli nějaký, kteří jakoby si ze mě dělali srandu, ale takovým tím jako způsobem, jakože, že to nebylo úplně hezký a měli jsme ve třídě teda nácka, ale ten to bral tak, jako že se se mnou nebavil a mně je to úplně jakože jedno, takže tak. Jakože myslím, že od té doby co jsem měl coming out a co ten můj kamarád měl coming out, tak s náma nepromluvil jediný slovo a mně to vůbec nevádí. No, ale moje rodina byla jako akceptující a všechno a jsem za to hrozně vděčnej a moje mamka mě vlastně pomohla si sehnat sexuologa. Jezdil jsem k F. nějakou dobu a jenom mám jako veliký štěstí. Měl jsem v tu dobu jiný jméno, než mám teďka, měl jsem jakože klučičí jméno, ale naučili se to třeba za půl roku a prostě už to moje jako rodný jméno nikdy jako nepadlo a bylo to prostě super, no. No, je to jako pravda, že vlastně nejdřív jsem to řekl jedný půlce mojí rodiny jakože od mojí mamky a ty byly úplně v pohodě a druhý půlce od táty, tak těm jsem to řekl, já je moc často teda nevidám, těm jsem to řekl na Whatsappu, co máme jako skupinu, tak jsem tam jako napsal zprávičku a třeba jako dva tejdny tam bylo úplně ticho, takže z toho jsem úplně nervózní, a to a napsala tam moje teta, která je Jehovistka a napsala tam jakože, že se s tím musí poradit s Bohem a uvidíme, říkám dobrý, a pak jako za nějaký tejdny tam napsala, že jako úplně v pohodě a že to jako chápe, a pak jsme měli nějakou rodinnou slezinu a úplně

všechno v poho. Měli samozřejmě otázky, ale nebylo to nic jako... říkali mi novým jménem a bylo to prostě hezký.

T: Jo, super. Tak jo. Tak další otázka, jo. Myslíš že tvůj gender nebo prožívání toho genderu nějak vlastně ovlivnilo prostředí a nebo teda společnost, ve který ses třeba jako pohyboval nebo pohybuješ?

R8: No... OK. Já si myslím, že já jsem takhle byl od malička. Jako tak, jak se беру já teďka, že jsem nějakým způsobem jako obecně nebinární, že jsem jako nějaký jako gender queer, že jsem prostě já, tak takhle jsem se bral, když jsem chodil do školky i na základku. Já jsem se takhle prostě bral před nějakou jako pubertou a takovýhlema věcmi a od nějakých jako třeba 12 do 17, 18, tak jsem tam měl právě jako ty potíže, o kterých jsme se bavili, a pak jakoby, když jsem se uklidnil a přestal jsem to řešit, tak se cejtím tak prostě, jak jsem se cejtíl jako dítě a jsem úplně jako v klidu. Takže já myslím... samozřejmě, jo, nastal nějaký proces a takhle, takže jako jsem samozřejmě jinej, než když jsem byl jako malej, ale tak, jak já se vidím jako nějaký typ osoby prostě uvnitř v nějakým nitru svym, tak já jsem prostě takovej od přírody. Podle mě samozřejmě jako na všechny lidi má společnost jako nějaký vliv, co se týče jako nátlaků na to, aby ses chovala tak nebo tak, tak to samozřejmě jo, ale... jo, já jako myslím, že jsem prostě takovejhle byl jako od malička.

T: Hm, jo. Je nějaký prostředí nebo nějaký jako... nějaká oblast, kde třeba hodně vnímáš to... takový jako rozškátulkování na to femininní a maskulinní?

R8: Jo. V práci to hodně cejtím. Já teda, to tam asi nepiš, ale dělám ve a tam je to takový jakože... tam je prostě spousta lidí a každěj má nějakěj... každěj ten člověk je definovanej nějakými svými osobními údaji a takhle, takže prostě... všechno je tam jakoby o číslech, jo, dám příklad. Když jsem tam nastoupil, tak jsem šel jako na prohlídku k lékařce, co jako oni tam měli a jo, dělali mi nějaký jako testy na karpály a jak vidím a takhle, ale to, co tam prostě napsali, tak je číslo... do mého papíru prostě napsali číslo a jako nějak zvlášť se mě moc neptali na to prostě. Jaký má člověk, dejme tomu problémy s karpálama nebo problémy s nějakým jakože fyzickým tělem, to jsou organický věci, a to se úplně nedá, jakože sesumírovat do jedinýho čísla, no a takhle je to prostě v práci, že tam jsou prostě dámský šatny, pánský šatny, dámský záchody, pánský záchody, a to jako je v podstatě všude, ale je to fakt jako... je to fakt prostě přísný, jo. Co nosíme za oblečení, tak to jsou, to je prostě od firmy, to jsou daný kalhoty a daný trička, a to jsou jako jakože unisex, ale nedá se v tom nic schovat jo, původně jsem si myslel „OK, tak to to je unisex, tak to nosí prostě

každej, tak to bude a to bude nějak jako uvolněnější prostředí, co se tohohle týče možná trošku víc androgynní,“ ale ono je to úplně naopak, protože v tom se nedá nic schovat za první a za druhý ono pak je všechno postavený na genderovém esencialismu, prostě na tom, že prostě ty seš žena, ty seš muž a jakože osobnost tam vůbec jako neexistuje, takže je to těžký no. Třeba já jsem měl prostě velký štěstí, jo, co se týče mé školy a první práce a takhle, tak tam prostě já jsem začal používat pánský záchody a jakože klučičí šatny na tělocvik a takhle, nikoho jsem se neptal a nikoho to nezajímalo, ale jo, měl jsem jako papír od doktorky, že jako budu chodit na tydle, jo, pro mou ředitelku a jako OK, ale jako nikoho jsem se neptal a prostě to bylo úplně v pohodě, jo. I nějaký holky prostě chodily na klučičí jako šatny, protože tam byly prostě jejich kamarádi a takhle, nikdo to neřešil. V mé první práci, tam nás bylo asi 50 na směnu a taky tam nikdo jakože nic neřešil, když mě tam přijali, tak se mě ptala paní z HR, jakože jaký šatny chci použít a napsala mně to do papírů, že prostě takovýhle šatny budu používat a tak a právě, když jsem přišel sem, kde je všechno prostě založený na té byrokracii, na těch papírech, tak byl to trochu šok, no.

T: Hm, OK. Ty jsi vlastně mluvil hodně o té práci. Nevím, jestli se k tomu ještě chceš dodat něco vlastně.

R8: Jo, asi jsem jako řekl všechno.

T: Jo, OK. Napadá tě ještě teda kromě té práce nějaký jiný takovýhle místo i třeba, v kterým se nepohybujes teď, ale i v minulosti třeba?

R8: Byl jsem v psychiatrický léčebně a tam to bylo jako docela dost. Hlavně na začátku, když, vlastně nevím, jestli jsi byla někdy, ale na začátku, když jako tě vlastně přijmou, tak seš na příjmovým oddělení a to je vždycky jako ženský a to je mužský a já jsem byl prostě na ženským, což jako OK, to já chápu, že mám jakože v papírech, že jsem žena prostě, ale jakoby sestřičky třeba a doktorka a takovýhle věci, tak oni byli hrozně takový jakože to úplně odmítali mi prostě říkat jinak, než prostě slečno a takhle a prostě odmítali mě jako říkat nějak jako v mužským rodě nebo tak úplně prostě. Já jsem o sobě prostě mluvil v mužským rodě, protože prostě takhle jsem zvyklej a ostatní jako pacientky prostě jsme tam byli jako kamarádi, tak taky se se mnou bavili úplně normálně a takže ony ty sestřičky se občas spletly a řekly mi mužským, a pak se to opravily a řekly mi ženským a takhle, a to bylo jako parádní, to bylo děsně supr. No, ale pak, když mě pustili z příjmového oddělení, tak oni mě dali na jiný oddělení, kde jsem jako měl ten svůj pobyt a tam to bylo smíšený genderově a to bylo úplně jako... tam to nikdo neřešil, sestřičky byly úplně v pohodě,

takže jakože... na tom příjmovým mě řekli něco jakože „co když přijde inspekce, jako co si budou jako myslet“ říkám „tak co by si jako mysleli, ale OK“ asi a jako přišel jsem na to druhý oddělení a nikdo to neřešil, takže očividně by si nemysleli vůbec nic že jo, ale prostě jako nebylo to úplně příjemný. No a ještě jsem na tom jako nebyl úplně mentálně nejlíp, takže to jako fakt zbolelo, no a jako do dneška se z toho jako trochu otrásám, ale dobrý, no. Jako moc dlouho jsem tam nebyl naštěstí, nepříjemný to bylo.

T: Hm, jasný.

R8: A, ano. V sexuologický poradně u paní doktorky F. Tam je to velmi, velmi, velmi dané, takže prostě jsou ženy a muži a jsou diagnostická kritéria pro transsexuály a tak. Tak to je jako parádní no, když takovýhle lidi rozhodnou o tvý budoucnosti. To je paráda.

T: No, tak ono konkrétně o F. je toleto známý jako no, to už se tak nějak ví no, že ona to takhle má no.

R8: Jo jo.

T: Dobře. A když se takhle jako podíváš zpátky i třeba do dětství a vlastně do dospívání tak, jak ses vlastně jako cejtil v tom svém genderu a třeba jako ve školním prostředí?

R8: Jakoby... já jsem... co si teda úplně matně pamatuju nějak ze školky nebo tak, tak tam jsem byl prostě divnej ze spoustu důvodů a nějak jako jsem to neřešil, já jsem prostě byl já a neměl jsem rád svoje jméno, ale tak jako to jsem neměl rád až jako do chvíle, kdy jsem si ho prostě úředně změnil, jo a tak nějak jako jsem to neřešil vlastně. Když jsem byl na základce, tak jako já jsem věděl, že jako nejsem jako ostatní holky, ale já jsem obecně nebyl jako ostatní děti vůbec. Měl jsem jako kamarádky a tak, ale když to řeknu blbě, tak jsem se cejtil jako jejich ochránce, řekněme, tak jako jaký jsou společenský role jako pro muže, že oni maj být ty ochránci žen, jo, tak takhle já jsem se jakože cejtil blíž k tomu, jak jsem je viděl, co se týče jako vztahu s mejma jakože kamarádkama. Samozřejmě jsem byl děsně pyšnej, že všechny holky přemůžu v páce a takovýhle věci jo, což jako prostě jo, ale samozřejmě, že jsem začal mutovat ve 12, tak to je hrozně to, což samozřejmě jsem nezačal, ale předstíral jsem a fakt jsem se snažil. No, kolem tý puberty to bylo takový, jakože když mně začalo, jo, tak to bylo takový, jako že hodně jako „slečno“ a takovýhle věci. Já jako nemám problémy třeba si vzít na sebe šaty nebo tak, mně jako největší problémy dělá, když se se mnou někdo baví tak, jakože to jako se mnou nesedne, řekněme, jo, jakože když to když prostě mě někdo nějakým způsobem bere a nějakým způsobem se

ke mně chová jako prostě k holce nebo takhle, tak to mě jako hodně jako docela vadí, takže to byl jako můj největší problém asi. Můžeš mi zopakovat otázku?

T: Jo, já myslím, že vlastně odpovídáš, jo, že vlastně ta otázka byla, jak ses vlastně cejtil teda z hlediska tý tvý genderový identity během vlastně toho vzdělávání, jo nebo v tom školním prostředí, takhle.

R8: Jo jo. No, jakoby měli jsme i víc holek, který nebyly úplně jako nejvíc holčičkovský, takže já jsem se necejtil, jako že jsem nějaký extrémně divnej. Moje mamka měla, co si pamatuju, tak měla krátký vlasy prostě a ona taky není úplně jako princeznovská, takže já jsem jako nikdy neměl úplně problém s tím jakože, že by mě jako okolí nebo škola, že mě jako nebrali takovýho, jaký jsem v uvozovkách.

T: Jo, OK. Hm a jak to vlastně brali třeba vlastně učitelé nebo učitelky? Nebo jestli to vůbec jako vnímali, jestlis to s nima nějak řešil nebo?

R8: No, tak na střední, já jsem měl ten svůj velikej coming out, takže jako v podstatě jsem vlastně ke každému našemu učiteli, kterýho jsme měli, tak jsem šel prostě do kabinetu a vysvětloval jsem mu to a jako úplně naprosto všichni byli vlastně v pohodě, no, já jsem jako nikdy neměl, neměl moc velkéj problém. Vim, že na základce jsem měl velkéj problém v tělocviku, ale protože tam, že jo, tam jsme byli, že jo rozdělení na holky a kluky na druhym stupni a já nejsem úplně na tělocvik obecně, ale já myslím, jako že čím starší jsem, tak tím víc si uvědomuju, že to bylo tím, že jsem měl právě ten holčičí tělocvik, jo. Bylo to takový jako zaměřený na různý věci, a to mě prostě úplně... No ale jinak učitelé, ty byli úplně v pohodě, když jsem to, když jsem začal tadyty věci řešit, tak jsem byl v nějaký osmý, devátý třídě a vlastně v devítce jsme měli, si pamatuju, v devítce jsme měli domácí úkol v angličtině si připravit nějakou písničku a prostě vytisknout text a že to rozdáme spolužákům a budeme to jakoby zpívat všichni, takže já jsem v tu dobu, to bylo 2017, 2016 myslím, vybral jsem si ‚Girls like girls‘ od Hayley Kiyoko, takže to, takže jsem to přines že jo a učitelka se na mě tak jako podívala a říká „tak jo,“ jo. Pak když jsme přišli pozdravit jakože navštívit naše starý učitele na základce, tak já už jsem byl jakoby kluk. Měl jsem jako krátkej účes a všechno a jako představil jsem si jí jako svým novým jménem a ona říkala ‚já jsem si to myslela, já jsem to na tobě cítila.‘ Já říkám ‚no to víš, že jo, jako bych ti to neřekl do očí,‘ no, takže tak.

T: Jo, tak to zní, že jako by v tý škole to byly vlastně vesměs jako dobrý zkušenosti.

R8: Hm, určitě. Jak jsem říkal, že na střední právě, že jsem používal prostě klučičí šatny, klučičí záchody jo, nikdo to nikdy neřešil, no a bylo to úplně v klidu.

T: Jo. Tak jo. Jo, tak ty už jsi vlastně sám nějak jako popisoval nebo se zmiňoval vlastně o tý hospitalizaci... tak my se vlastně teďko dostaneme trošku jako k oblasti toho psychického zdraví. Ono vlastně i jako, aspoň dle teda nějakých výzkumů, se nějak jako ukazuje, že nebinární osoby často vlastně trpí nějakými psychickými potížema, tak právě se chci zeptat teda, jestli i ty nějakou takovou zkušenost s tím.

R8: Já mám takový zkušenosti. Vlastně já co si pamatuju, že jsem naživu, tak jsem měl prostě jako problémy, co se týče deprese a úzkostí a takhle a z určitý části to je tím, že jsem nebinární a je to fakt jenom prostě část nějakého celku.

T: Jasně.

R8: Mám jako... vlastně co jsem jakože nastoupil do nemocnice, do tý psychiatrický léčebny teda, tak jakože do dneška a mám pocit, že ještě dlouho do budoucna budu jakože pociťovat, že... jak to jak to říct... Znáš ten termín ‚gaslighting‘ z angličtiny?

T: Hm, jasně.

R8: Já mám pocit jako, že je to, není to úplně přesně to, protože to není jakože úmyslná nějaká manipulace nebo tak, ale to že prostě to je konstantní ‚misgenderování‘ a vlastně je to takový, jakože oni mně lžou, jo, oni mi řeknou, že jsem holka nebo takhle, nebo že jsem ženská nebo tak a je to lež, není to pravda a v podstatě mě přesvědčují o tom, že já jsem blázen, jo, víš, co tím myslím, tady ty dvě věci dohromady a je to jako gaslighting.

T: Jo jo, vim.

R8: A, takže není to příjemný vůbec jako, pokaždý, když jdu na ty dámský záchody v práci, tak úplně jako to na sobě jako cejtím, že prostě to na mě jako doléhá, no. Pak nějak jako problémy s tím, že jako hledám partnera nebo takhle, tak to je obecně to, že jsem trans a že prostě jakoby, že já jsem na muže a je těžký najít muže, který je gay a zároveň jakože akceptuje trans lidi nebo alespoň jakože v tý oblasti, ve který já žiju nebo jako akceptuje, ale jakože jakože doopravdy akceptuje, víš co tím myslím, jakože doopravdy vidí trans muže jako muže a doopravdy vidí trans ženy jako ženy, takže jako je to takový, je to takový těžký, no. No to je asi všechno.

T: Jo, hm. A vlastně si teda říkám, jak se nějak jako změnily třeba ty vztahy nebo vlastně utváření nových vztahů a nějak prostě potom, co teda už si se třeba teda vyutoval nebo si pak už teda i došel k tomu, že jsi nebinární?

R8: Myslím, že jako že přátelské vztahy se mi vytváří lehčeji, protože je úplně jednoduchý vidět, když tě někdo nemá rád kvůli něčemu takovému jo, je úplně úplně jako jednoduchý, že ano, to, že je na mě vidět, že jsem trans, tak že úplně jakože neprocházím a takhle, tak je to úplně na prd, je to hrozně hrozně jako bolestivý, ale zároveň je to nevyhnutelný téma s kýmkoli s kým se jako setkám, takže když jako je někdo proti tomu z jakéhokoliv důvodu, tak spousta lidí mně to prostě řekne a já nemám vůbec problém se s nima jako vůbec nebavit. No a zároveň je pro mě jednodušší si dělat jakože kamarády s lidma, kteří mě akceptují, protože prostě cítím se jako víc sám sebou a nevím... nevím no... já myslím, že to je i tím, že jakoby dospívám, stárnu a uvědomuji si jakože kým jsem a jakože mám větší sebevědomí obecně a takhle, takže je to prostě pro mě jednodušší jakože akceptovat jiné lidi, když akceptuju sám sebe že jo, samozřejmě a tak. Co se týče romantických vztahů, tak je to tam těžší, samozřejmě, ale taky, jo je to je jednodušší se vyhnout lidem, kteří s tím mají nějaký problém. Poslední dobou si říkám, že asi jako nějaký představy o tom, jak někoho potkám a jak to bude krásný, tak že se na to prostě vykašlu a že budu prostě striktně ‚T4T‘, prostě jenom prostě chodit jako s trans lidma a prostě vyhledávat specificky trans lidi, protože je to prostě jednodušší najít někoho, když už oni sami jsou trans a jako nemusím někomu vysvětlovat jakože... já mám špatný zkušenosti s muži, kteří mě řekli, že jsou bisexuální nebo pansexuální nebo takhle, takže mám trochu jako problém jako mužům věřit, když mě jako něco takového řeknou, takže já, kdybych chtěl s někým chodit, tak bych fakt chtěl s nějakým gayem a jako vysvětlovat nějakému gayovi, co je to prso, tak jako nevím... takže, takže prostě nevím, pracuju na tom.

T: Jo a ty máš teda, a teď mluvíme spíš teda o nějakých kamarádských vztazích, tak ty se teda bavíš jako spíš obecně jako s lidma jako s LGBT komunitou a nebo máš i jako nějaký cislidi kolem sebe, který jsou ti nějak blízký?

R8: Já mám spoustu ciskamarádů. Jo, samozřejmě v práci, tam nikoho trans neznám. Znáám tam pár jako queer lidí, že tam jako tu a tam je třeba lesba nebo bisexuál nebo tak a na HR se zmínili, že tam ještě jako někdo trans je, ale buď jsem je nepotkal, nebo jsem je nepoznal nebo tak, zároveň máme tam jako 400 lidí na směnu, takže... no. Můj nejlepší kamarád, to je ten trans kluk ze střední a pak mám jakoby skupinu kamarádů kolem něj,

kteří jsou všichni cis, ale jsou jako akceptující jako hodně, jo, to jsou prostě, to jsou prostě devatenáctiletý komunisti, jo, co jako nedělaj nic jinýho, než že hulej, takže to je jako... tam jako podle mě aspoň na jednom z nich je jakože časovač do doby, kdy on nám řekne, že je nebinární, takže jako...těším se na to, to bude krásná pařba...

T: Jo, jasně.

R8: ... a no moje rodina je taky celá jako cishead a je to taky v pohodě. Jinak jako... jo, ano, jsem kamarád s lidma, kteří pořádají Pride. Jsem se prostě k nim prostě nějakým způsobem přifařil a byl jsem i jako dobrovolník na tom prvním ročníku v létě, možná najdu nějaký fotky... a jakože jsem s nimi v kontaktu a takhle a chtěl bych něco založit a oni mě jako hodně jako podpořili, jakože jo, že bych měl a pak jako přišli do toho nějaký jakože, přišel do toho život a prostě řeším jiný věci teďka v tuhle chvíli a zároveň v zimě je to takový blbý, pořádat takovýhle věci, takže ještě uvidíme, no, ale jakoby mám kolem sebe LGBT lidi, kteří jako jsou moji kamarádi.

T: Jo, jasan. A když teda vlastně si postupně teda došel k tomu, že jsi nebinární, tak jak z tvýho pohledu nějak to teda ovlivnilo tvůj následující život, když teďko už pomineme, teda vlastně ty vztahy, tam je to jasný že jo nějakým způsobem, ale co ten zbytek vlastně?

R8: No, tak tím, že já to vlastně moc lidem neříkám, tak obecně ne. A teda to, co ovlivnilo, tak jsem musel skončit nebo teda přerušit svojí tranzici s paní doktorkou, protože jsem jí to řek a ona teda mně řekla, že teda nesplňuju diagnostický kritéria, takže už jako nemůžu jako jít na nějaký jakože operace a takhle a postupně mě sundala z ,těčka' a takhle, takže to je takový nepříjemný. Úplně nevím, jak jako to bude do budoucna, protože já bych chtěl jako aspoň ,hysto' a chtěl bych jako ,top surgery' a tak úplně nevím, jak jako to vypadá takhle s takovejhlama plánama do budoucna, ale jinak jako to asi moc neovlivnilo, no.

T: Hm, OK. Jo a vlastně jakoby ten rozvoj nebo prostě uvědomování si té identity genderový, když to pojmem jako takovej spíš teda proces, což on to asi je hlavně proces, tak jak by měl třeba vypadat v nějaký ideální formě, kdyby sis to mohl nějak jako vybrat, jak by to proběhlo nebo probíhalo? Napadá tě něco takovýho?

R8: Teď já úplně nevím, co tím myslíš... jako rozvoj...

T: Jo, kdyby to šlo nějak jakoby změnit vlastně ten proces, jak jako docházíš postupně k tomu uvědomování si té genderové identity, tak jestli by to třeba mělo proběhnout podle tebe nějak jinak nějak... jako třeba jednodušeji? Nevím, jestli něco takovýho tě napadá.

R8: Co je pravda, určitě by bylo lepší, kdyby o nebinárních identitách věděla společnost obecně trochu víc. Kdyby jako aspoň věděli, že něco takovýho existuje a tak, jo, co se týče, že jo HR jakože v práci nebo takhle, určitě česká sexuologie na tom není úplně nejlíp, ale zase úplně já jako to cítím tak, že abych byl takovej, jakej jsem dneska, tak jsem si musel projít tím vším, co jsem si jako doposud prošel, takže jako samozřejmě nebylo příjemný tím, že prostě, že jsem vločkařil jako na střední a takovýhle věci, ale musel jsem si tím projít, abych věděl, že jako i co se týče ostatních, jo, že prostě není nic špatnýho bejt takovej a takovej a že lidi co si tohlencto myslí, tak jsou takový a takový, jo jako samozřejmě, bylo by to super, kdyby jako svět byl vlídnější, co se týče nebinárních jako lidí a takhle, určitě bych neodmítnul mít možnost jako mít ‚X‘ na občance a nebo vůbec tam jako pohlaví nemít, to já bych jako neměl problém, ale nevim no, asi tak.

T: Jo. Už se teda blížíme k závěru, mám tady poslední otázku, a to je vlastně, jak se teda cejtíš teďko ve vztahu k tý své genderový identitě a jestli je možný to nějak třeba i porovnat právě jako s těma dřívějšími zkušenostma?

R8: No, tak to jsem v podstatě asi jako odpověděl i dřív, no a říkám, že jsem jakože, slovo co já použiju, tak je buď nebinární nebo gender queer, ale jako kdybych... to se tak jako říká, že „kdybys byl na opuštěným ostrově, byl bys pořád trans?“ A já si myslím, že já jako určitě bych byl, ale neřešil bych to, nepřemejšlel bych nad tím, já jsem prostě já a jsem prostě takovej, jakej jsem a jako nepřemejšlel bych nad tím, jestli jsem jako doopravdy muž nebo doopravdy žena jo úplně jako... porovnal bych to s tím jakej jsem byl, když jsem byl, když jsem byl malej a s tím, že prostě já jsem se nějak jako nestaral, o to, jak vypadám, nebo jaký nosím oblečení a takhle a prostě jsem byl prostě takovej, jakej jsem byl a neměl jsem jako rád svoje jméno třeba, neměl jsem rád tohle a tamto, jo, mám určitý jako věci, kde jako cejtím dysforii, ale jako tím, že já bych řekl, že je to srovnatelný tak, jak jsem se cejtíl, když mně bylo šest, tak je to srovnatelný s tím, jak se cejtím teďka a teďka tím, že ano víc se zajímám o to, co nosím a jak vypadám a jak se se mnou lidi bavěj a takhle, ale spíš je to takový... je to rozvoj mojí osobnosti, že jsem se vyvinul jako do nějaký jako ženy nebo do nějakýho muže nebo tak, že jsem se prostě prostě vyvinul do toho, kdo jsem jako uvnitř, a to jsem prostě já a nějaký pravidla neřeším.

T: A kam myslíš, že se to bude dál ubírat?

R8: No, to já nevim. Já myslím, že se to bude pořád jako měnit, jo, za deset let to určitě uvidím jinak, než to vidím teďka, jo, když se podívám zpátky deset let, tak jsem to viděl

jinak, když se podívám zpátky dva roky, tak jsem to viděl úplně jinak, jo, pořád se to nějak jako vyvíjí. Je možný, že budu jako víc jako ‚counterculture‘ a budu jako víc aktivnější prostě takhle a budu svoji identitu definovat podle toho, ale já nevím, no. Jsem otevřený dalším změnám. Mám teda v plánu zavolat F. a objednat se takovýhle věci a prostě nakecat jí, že jsem si to vymyslel a takhle a „v té době, když jsem to řekl, tak já jsem si nebyl vůbec jistý, ale od té doby jsem jako hodně vyrostl a prostě a jsem si úplně jistý, že jsem muž,“ jo, „prosím, prosím, dejte mi operaci,“ jo, takže uvidíme, možná mně to vyjde, možná mně nevyjde, takže tak a určitě bych jako rád chtěl nějak pokračovat v té tranzici a uvidíme, nějak to půjde.

T: Tak jo, tak za mě je to všechno takhle.

R8: OK.

T: A ty máš nějaký otázky na mě? Nemusíš, jo, jenom, jestli tě něco napadá.

R8: Jo, jasně no. Myslíš, že bych si mohl přečíst tu tvoji práci až bude hotová?

T: Určitě jo, určitě jo až bude hotová, tak já mám určitě v plánu vlastně to rozeslat takhle všem, co se mnou dělali ten rozhovor, takže to se k tobě dostane a jinak teda bude tam i potom přepis toho rozhovoru, jo a ještě něco jsem chtěla říct... Jo, ještě se chci vlastně zeptat, jestli bys třeba chtěl, abych ti poslala záznam toho rozhovoru.

R8: Asi nepotřebuju, nemám úplně jako důvod.

T: OK jo jo jo jasně, já se radši ptám a no takže tak. Jinak teda tu práci vám teda všem rozešlu, ale ona pak i bude, až jí teda obhájím, což doufám, že se stane, tak pak bude i zveřejněná normálně jako na internetu, takže, pro všechny, takže tak.

R8: Tak to jo, tak to je supr. Tak to já se těším, přeju hodně štěstí. No a tak to bude asi ode mě taky všechno.

T: Děkuju. Jasný jasný, tak moc díky teda, že sis udělal na mě čas a díky za tvůj zájem.

R8: Jo jo, není za co. Tak jo, měj se hezky.

T: Taky, tak ať se daří, ahoj.

R8: Taky, ahoj.

T: Tak já zapínám teda to nahrávání. Ještě si tady jenom otevřu ty otázky. Tak jo. Tak začneme teda tak zešíroka, první otázka je, co z tvýho pohledu znamená gender a genderová identita?

R9: Táto otázka je veľmi široká. Z toho širokého pohľadu si myslím, že pre každého človeka to znamená niečo iné, niečo osobné, a určite existujú nejaké teórie, ale v tom nie som veľmi dobrá, ale skôr to, čo to znamená pre mňa osobne... pre mňa to veľa neznamená, a to je jeden z dôvodov, prečo sa práve identifikujem ako nebinárna osoba, že to jednoducho v sebe veľmi necítim, že to nedokážem nejako identifikovať. Ako samozrejme, že uznávam, že áno, no to je muž, to je žena, ale v sebe nejak... Ja neviem, mne to nedáva veľký zmysel, mne ako osobe. Každý človek ako si povie, že keď niekto chce, aby som ho brala ako ženu, tak ho beriem ako ženu a určite sú tam nejaké tie ako tie rodové roly, my sme vyrastali, ako sme sa naučili potom akoby rozpoznávať, že no tak povedzme, že toto je žena, toto je muž, ale ako sa stretávam s čoraz väčším počtom trans ľudí a čisto gender nonconforming ľudí, tak tie genderové roly sa strašne rozbíjajú, že to je naozaj už len veľmi osobné pre mňa.

T: OK. Tak to je nejakej tvůj pohľad na to a říkám si, jestli máš nějakou představu o tom, jak je to všeobecně vnímáný ve společnosti? Tyhle ty dva pojmy, gender a genderová identita.

R9: Ja to vidím tak, že vlastne gender a genderová identita sú akoby synonyma, že je to to, ako sa človek osobne identifikuje, že či teda ako muž, ako žena, ako nebinárna osoba, že je to to, ako chce byť oslovovaný, aké meno chcú chodiť, ako sa chcú vlastne prezentovať navonok na tom svete okolo. Takisto tam potom môžu byť aj tie legálne spisy, že proste sú označené ako žena, ako muž, ako X v niektorých krajinách, keď to môže byť a že to nie je úplne, že proste nie úplne záleží od biológie, že proste podľa mňa máme v tom biologický sex, alebo teda biologické pohlavie, ktoré je potom ďalšie spektrum a to, že proste ten gender, genderová identita, že je to vlastne spektrum, nie je to niečo, čo je dané, je to niečo, čo by sa dalo povedať, že je rozdistribúované, že sú to proste dva píky, žena, muž, ale reálne tí ľudia sa môžu nachádzať kdekoľvek medzi tým okolo toho.

T: Jasné, jasné. Říkám si, jestli se setkáváš i s jinými názorami? Co si o tom vlastně myslíš třeba ve tvém okolí?

R9: Tak akože asi ten najčastejší názor je proste to, že je to to isté ako biologickej sex a ešte taký ten viac reduktívnejší, že proste sú iba dva gendery, že proste žena, muž a je to presne podľa biologického sexu, čo je aj strašne reduktívny pohľad na biologickej sex, lebo tam intersex ľudí, tam máme ľudí, ktorí majú mix charakteristík a nemusia to byť iba čisto podľa vlastne chromozómov. Veľa ľudí z toho odväzuje proste čisto chromozómy, že proste to udáva človeku to pohlavie, ale teraz zistíme, že proste sú ľudia, ktorí napríklad celý život žijú ako žena a potom niekedy vo svojich 50 rokoch proste mali deti, všetko úplne v pohode, teraz zistí, že majú XY chromozómy, okej. Ľudia, ktorí sa proste týmto ohradujú, že je to strašne jednoduché, že my to strašne komplikujeme... podľa mňa majú nejaké zásadné nepochopenie tej biológie a všetko to horšie tým. Potom akože samozrejme toto je ten extrém, potom sú tu ľudia, ktorí to berú tak, že dobre, človek napríklad môže byť trans, ale musí to byť nejakým spôsobom akože spojené s tým jeho biologickým pohlavím, že napríklad človek sa stane ženou až potom, čo prejde tranzíciou, že až potom čo akože má tie správne hormóny a vyzerá dostatočne ako žena navonok, až potom je akoby vlastne žena, že je to vlastne podľa toho, ako ich ostatní ľudia vidia a nie podľa toho, ako sa ten človek sám seba vidí. Osobne s tým nesúhlasím, lebo proste to nie je niečo, na čo ten človek sám má ten dopad, že nie je to niečo, čo ja dokážem kontrolovať veľmi. Som sa stretol s takým tým extrémnym názorom z druhého smeru, že proste úplne sa ideme zbaviť genderu a gender neexistuje a nič také. Za mňa asi nie.

T: Hm, OK. Jak to je třeba u někoho tvého blízkého? Myslíš třeba v rodině nebo mezi kamarádama, kamarádkama, jak je vlastně jejich přístup?

R9: No, ja sa dosť široko kamarátim proste hlavne s trans ľuďmi, čiže veľa ľudí majú veľmi podobný názor ako ja a je tu možno zopár ľudí, ktorí majú taký ten názor, že ja sa nemôžem identifikovať, ako napríklad ako dievča, pokiaľ nevyzerám dostatočne ako dievča a to podľa mňa vychádza z tej dysforie, že proste tá holka sa necíti pohodlne s tým, že proste chce sa tak vidieť, takže my ju voláme, že používame ženské zámená na ňu, ale sama sa nechce identifikovať ako dievča, pokiaľ nebude dostatočne akože ďaleko v tej svojej tranzícii. Je to také pre ňu nepohodlné osobne. S mojimi rodičmi veľa o tom akože nerozprávame do hĺbky, akože nemôžeme mať nejaký hlbší rozhovor, ale oni obaja majú také dosť akože ten názor, že proste pokiaľ si sa už narodil ako muž, tak proste si muž,

alebo proste naopak a viem, že aj moja mamka so mnou veľa krát mala ten problém, že prečo sa takto obliekam, prečo sa takto identifikujem, že nebolo by to pre mňa oveľa jednoduchšie, keby že aj napriek tomu, že proste ja sa nevidím ako žena, proste sa prezentujem ako žena, lebo ona to vidí tak, že proste ja keď sa identifikujem ako nebinárny človek a vlastne vychádzam von z tých rolí, ktoré boli dané aj tým, že som sa presne narodil ako žena, takže si tým komplikujem život. Proste môj život bude zbytočne ťažký s tým, čo môžem sa vystavovať diskriminácii, môžem sa vystavovať vlastne akékoľvek násilie a takýmto veciam a ona sa proste toho bojí a nechápe to, že toto nie je úplne ten život, ktorý chcem žiť, že nie je to takéto žitie naplno. Nechcem proste predstierať celý svoj život, že som niečím, čím nie som hej, hlavne keď si viem nájsť tie priestory, kde sa nevystavujem tej diskriminácii, nevystavujem tomu násiliu, viem si proste postaviť nejaké to svoje bezpečné zázemie.

T: Hm. Tak jo, tak keď se vlastne přesuneme trochu víc k tí nebinaritě. Tak co vlastně podle tebe znamená být nebinární?

R9: No pre každého nebinárneho človeka to svoje. Je to proste človek, ktorý sa neidentifikuje úplne čisto iba ako žena úplne čisto ako môžeš. Podľa mňa je to také strašne široké, že môže to byť človek, ktorý sa identifikuje ako trocha žena, ale aj trocha nie. Môže to byť človek, ktorý sa identifikuje ako žena a ako muž. Môže to byť človek, ktorý sa identifikuje ako niečo medzi alebo niečo úplne mimo alebo proste čokoľvek, čo sa vymyká tomu úplne základnému pochopeniu, že toto je žena, toto je muž.

T: Hm, jo a vybavuješ si teda nejaký obdobie, kedy sis začala uvědomovat, že jsi nebinární?

R9: To bol veľmi dlhý proces vlastne na to prísť. Veľa ľudí hovorí totiž, že už od malička som vedel, že to niečo je a ja nemôžem povedať, že od malička som vedel, že to niečo je, ale takisto nemôžem povedať, že tam niečo nebolo. Ja by som to povedal, že od malička akože od toho ranného detstva až do nejakej puberty som vôbec nevnímal moje vlastné pohlavie, že ono to bolo tak, že ja som proste chodil okolo, ja som bol čokoľvek, vidím, že tam robia dievčatá niečo, aj ja to robím, chlapci niečo robí, tak aj ja to robím. Viem, že v prvom ročníku to bol taký strašný trapas, že my sme boli vonku, mali sme telesnú, chlapci si dali dole trička, lebo však je teplo, ja som si tiež dala dole tričko, lebo je teplo a oni všetci „ty nemôžeš“ a ja že „prečo?“ Takže tak. Potom to začalo pubertou, čo tiež bolo akože velice dost neskoro. Ja som si vlastne už dost neskoro začal uvedomovať, že vlastne proste mne rastie hrud' a akože to bolo až také dost, ja sem si to až neskoro uvedomila, že

to tam takéto niečo je a potom mi to začalo, že to nie je úplne mi komfortné a potom som sa začala tak nejak akože dobre, tak čo s tým? Chvíľku som si myslel, že som teda asi trans muž, ale to mi tiež nevychádzalo. Furt som si musela pripomínať, že ja som muž, ja som muž, ja som muž a potom mi to prišlo trošku také, že prečo si to pripomínaš, asi muž nie si, keď si to musíš pripomínať a potom taký podobný proces s tou ženou, no ale asi nie si ani žena, keď si to fakt musíš pripomínať. Ja som si tak priznala, že som nebinárna asi tak v 16 s tým, že ja som tam ešte mala aj dosť také náboženské obdobie, kedy som bola taká, že nie som trans, ja som proste cisžena, ktorá je možno trošku genderovo nekonformná, ale Boh ma stvoril ženou, tak proste musím byť žena a potom vtedy v tých 16 som od toho tak upustila.

T: Takže vlastne, jestli to teda správne chápem, tak tam hrálo roli i tá víra.

R9: Hej, určite.

T: Hm, hm. No, tohle by mě docela zajímalo, jak ses od toho teda nakonec oprostila? Jak se to podařilo?

R9: To bolo také dosť akože intenzívne obdobie medzi asi 13 a tými 15, 16 hej, kedy ja som sa strašne akože aktívne aj spytoval tú vieru, že či je toto tá správna cesta. Keď som začínal, proste úplne som bola proste veriaci človek, ktorý je celkom homofobicky, celkom transfobicky, proste všetky tieto názory, ktoré do teba dajú, keď si proste veriaci človek, ale potom postupne som si začala aj interagovať proste s queer ľuďmi hlavne najprv na internete potom aj vlastne v reálnom živote a som si to nejak snažil akože odôvodniť, že nejak spojiť vlastne tu vieru a proste queer affirming veci, že to tak nejak spojiť, nejak si vlastne vysvetliť, že Biblia nie je proti napríklad proti geyom, proti trans ľuďom a to som mala celkom jednoduchšie s trans ľuďmi som to mal celkom v pohode. To bolo také, že by aj nie nehovorí nič proti trans ľuďom, tak je to v pohode. Uh tam skôr ako s tou homosexualitou a tam je ten pasáž, ktorý veľa ľudí vytáhuje, ale nakoniec som sa tak nejak dostal k tomu, že proste pokiaľ ten Boh ma vytvoril nejakým spôsobom, tak proste nemôžeš ísť proti tomu, že bolo by to extrémne nefér, keby vytvoril vlastne celú skupinu ľudí, ktorí nedokážu, vlastne nemôžu proste morálne nájsť lásku v živote. Čo je velice vtipné, lebo ja som ‚aro-ace‘ človek a velice nepotrebujem lásku v mojom živote, ale stálo mi to je také, že bolo by to proste nemorálne vytvorilo skupinu ľudí, ktorí teda proste chce, ale nemôže. Takže tam som sa tak nejak dostala, ale potom čím viacej proste, ja som bola taký ten viac progresívny kresťan, ale ľudia okolo mňa boli proste taký viac regresívny

kresťania, asi viac konzervatívny a to ma čím ďalej viac tak odsudzovalo od toho náboženstva až nakoniec mi došlo, že to náboženstvo mi neslúži až toľko, koľko mi presne malo slúžiť a nie je to benefičná vec pre mňa mať tú vieru, takže vlastne ja už proste nie som veriaci človek.

T: Hm, jo, že si od toho úplne odešla nakoniec teda?

R9: Jo.

T: Ty jsi sama říkala, že to byl takovej proces, že to trvalo a že jsi k tom došla tak definitivně v těch 16, tak když si to tak promítneš, podíváš se do toho zpátky, tak jak to teda bylo jako s informacema? Kde si hledala informace, s kým ses o tom bavila třeba?

R9: Väčšina mojich informácií pochádzala z internetu. Začal som na Pintereste, čo je naozaj vtipne, ale tak ako Pinterest bola reálne, ani to nemôžem nazvať sociálna sieť, ale bola to jediná sociálna sieť, na ktorej som bol v 13, takže tam to začalo. Potom vlastne na Youtube, tam v tom čase bolo dosť veľa takých nebinárnych a transmaskulínných youtuberov, ktorí robili videá o svojich skúsenostiach a vlastne odtiaľ som ja tie informácie a tam si tiež pamätám, že tam som sa chvíľku dostal do takej viac proste do takých transmedikalistických kruhov, tam bolo viac tých transmaskulínných youtuberov, ktorý boli taký, že... začalo to iba tým, že proste potrebujeme dysfóriu na to, aby si bol trans človek, čo bola taká prvá vec, ktorá mňa nahodila, že dobre, tak ja som vlastne cisžena, lebo ja sa necítim dysforicky... cítim se dysforicky, len som si to úplne uvedomoval. Tak to bolo trošku, že myslím, že to ma to tak zatiahlo dozadu, ale dalo mi to tiež nejaký iný pohľad vlastne a viac informácií a potom aj také tie argumenty pre medickej tranzíciu, proti medickej tranzícii, dalo mi to veľa informácií o medickej tranzícii a o stave proste trans ľudí všade možne v Amerike, Anglicku a tak a potom som si podľa toho začal tvoriť nejaký ten vlastný názor, veľa informácií mi tiež išlo od kamaráta, ktorý mi v tých raných týždňových rokoch proste povedal, že je trans, trans chalan, ja som ho poznala ako dievča a potom vlastne sme si písali a on bol taký, že ja som vlastne chalan, čiže ja som ho tak nejakto sprevádzala tou celou tranzíciou čiže odtiaľ bolo tiež dosť tých informácií. Teraz akože momentálne to je asi od trans ľudí, ktorí sú okolo mňa, že proste priatelia takto, prípadne nejaké ďalšie články o tom, ako to je napríklad v Amerike alebo v UK, prípadne ešte teraz čo sú aj všetky tieto možné české organizácie, čo sú tu, treba Transparent.

T: Jo, OK a co pro tebe v tom bylo najnáročnejší? Jestli ti něco takhle vyvstane, když na to vzpomínáš, že nákej takovej bod, kterej byl fakt těžkej.

R9: Akože najnáročnejšie bolo to, že zistiť, čiže reálne proste som nebinárny človek alebo že či som akože trans muž alebo či som cisžena alebo že tak dostať sa cez ten bod, že či naozaj som nebinárny človek alebo nie, pretože ja tam nemám nejaké tie akože silné emócie, nemám tam niečo také, že ja si vnútorne cítim, že proste som žena alebo nie som žena, som muž alebo nie som muž a aj akože ta dysfórie, ja si to teraz uvedomujem spätne, ale vtedy som netušil, čo cítim, prečo cítim, ako cítim a bol to taký veľký krok si proste povedať, že dobre je jedno, že sa nevyznáš v týchto emóciách, proste keď sa nad tým zamyslíš a myslíš o sebe ako o nebinárnom človeku, robí ťa to šťastnou, tak proste sa identifikuj ako nebinárny človek, aj keď si nie si stopercentne istý a keď som sa dostal cez tento bod tak od tejto to už bolo také, že proste už to bolo fajn.

T: Hm, jasné. Myslíš, že se dá říct, jestli na to vzpomínáš spíš v negativním světle nebo naopak pozitivním?

R9: V pozitívnom, možno v takom neutrálnom v niektorých miestach, že bola to vlastne cesta, bol to môj ‚character development‘. Musela som si tým prejsť, aby som aby som bola teraz tu, ale nevnímam to nejako akože vyslovene v negatívnom zmysle. Nemyslím si, že niečoho ľutujem, čo sa stalo.

T: Hm, jasné. Ty už si trochu mluvila o tom, jak to vnímaj tvoji rodiče, ale já se na to ještě znova zeptám. Jaký byl přístup tvých blízkých a jak se to dál vyvíjí?

R9: Ja môžem povedať o tom, že ja som mala dost veľký problém, že o tom povedať ostatným ľuďom, mojím blízkym kamarátom o tomto, že v mojej rodiny, ak som spravila, že som s nimi nemala doteraz nejakú vyslovene explicitnú konverzáciu o tom s tým, že neviem, doteraz neviem na sto percent, či môj otec vlastne vie. Viem, že moja mamka vie, pretože ona sama tak dost bola taká ‚concerne‘ ‚že prosím ťe, že nechceš byť chlapec však, že nie?‘“ A už to bolo strašné a akože liezlo mi to na nervy akože nebolo to od nej pekné, ale zároveň mne sraľo, že mi to hovorila vždy keď som sa napríklad ostrihala lebo voľačo, tak som jej to proste vysvetlil, že nie, nechcem byť chlapec, ale... a vtedy sme vlastne mali tú konverzáciu o tom, že prečo proste by som to nemal robiť, ale nakoniec sme sa nejako dostali k tomu, že dobré, že bude ma proste podporovať, ale vyzeralo to tak, že proste chce to nejako utuľtať, preto ja vlastne neviem či môj otec vie, že či to je niečo o čom sa s ním rozprávala, ale či to naozaj iba proste chce nechať medzi nami a dúfa, že

proste na to nejakým spôsobom zabudnem alebo ja neviem. Potom ja mam ešte mladšiu sestru s tým, že ona je celkom otvorená ku všetkým týmto trans queer veciam, mala tiež trans spolužiaka, o ktorom sme sa dosť rozprávali a tiež som jej tak, že vyslovene nikdy nepovedala, ale takisto som to vyslovene nikdy akože nijako neskrývala s tým, že používam aj mužské zámena pred ňou z času na čas a nevytiahla to nikdy a ja to nebudem vyťahovať. Ja mam celkovo taký ten prístup, že pokiaľ na to vyslovene nepríde reč, tak ja to nespomeniem proste ľuďom. Ja sa chcem vlastne pohybovať v okolí ľuďom, ktorí s tým nebudú mať problém, ktorí s tým budú v poriadku a pokiaľ to proste vyjde v konverzácii, tak sa o tom porozprávame, pokiaľ to nevyjde v konverzácii, tak sa nemusíme o tom rozprávať. Vlastne aj s mojimi kamarátmi, ktoré som mal z detstva, tak vždycky to bolo také trošku mi to prišlo také trošku trápne, že im povedať, že hej, ja som vlastne nebinárny človek, ale nič moc to nemení, stále používam to isté meno, stále používam viac menej tie isté zámená.

T: Říkám si, jestli si myslíš, že tvůj gender nebo prožívání toho genderu, jestli to bylo nějak ovlivněný vlastně třeba prostředím, ve kterým ses pohybovala, pohybuješ, jestli myslíš, že to na to mohlo mít nějaké vliv.

R9: Akože určite. Či už tá cesta dostane do svojho, o ktoré som už vlastne rozprávala, ale takisto aj napríklad čisto to, že žijem na Slovensku a že používam jazyk, ktorý nemá nejaké tie akože jednoducho genderovo neutrálne zámená už ovplyvňuje ten môj gender, lebo mám taký pocit, že ja vlastne aj v angličtine mám mierny problém so she/her a he/him, akože ideálne preferujem they/them a myslím si, že keby som vyrastal v krajine, kde proste buď normálne používajú nejaké tie genderovo neutrálne zámená, alebo je to čisto proste jazyk, ktorý nemá genderovo rozdelené zámená, tak proste chcem používať čisto používať iba jazyk, ktorý nie je zaťažovaný proste tým rodom, ale vzhľadom k tomu, že proste vyrastám v krajine, ktorá má ten jazyk zaťažovaný tým rodom, tak sa s tým zmieriť nejakým spôsobom a moje zmieranie je, že mi to je jedno viac menej.

T: Hm, ty jsi vlastně i říkala, že ti to je celkem jedno, jaký používáš zájmena nebo jak tě lidi oslovují a tak. Tak ono je to tak podobně i v češtině, to jsou takový hodně podobný jazyky s tou slovenštinou že jo, takže... ono se s tím bohužel nedá nic úplně dělat no... zatím.

R9: Tak akože sú aj tie rôzne tieto... robí genderovo neutrálny rod, viem, že tu je ten bez rod alebo sa dá požívať stredný rod a takto a ja som za, páči sa mi ten nápad, ale nie je

osobne pre mňa, že proste môj rod chcem, aby bola tá najmenej proste podstatná vec potom, keď sa so mnou človek rozpráva a keď musí proste špeciálne rozmýšľať nad tým, že tu preto musím použiť takéto zámeno a tak proste to tak podľa mňa priťahuje zbytočnú pozornosť na ten môj rod, na ktorý ja osobne nechcem priťahovať pozornosť.

T: Hm, chápú. Je vlastne niejaká oblasť alebo prostredie, kde bys vnímala hodne silne to rozdelenie vlastne na to, čo je femininné a na to, čo je maskulinné?

R9: Možno jedna vec, čo ma napadá. My sme mali minulý rok stužkovú a tak to bolo celkovo dosť akože silno rozdelené, že toto je tá ženská rola, to sú ženské kroky, toto je mužská rola, toto sú mužské kroky a akože mierne mi to liezlo na nervy, ale takisto som tancovala s mojím kamarátom a z času na čas sme si proste len tak vymenili roly ‚for fun‘, to bolo vtipné v tom, že proste ešte v tom čase som sa prezentovala viac vlastne maskulínne ako teraz, on má dlhé vlasy, čiže my sme proste doslova vyzerali ako muž a žena, ale presne opačne. Celá stužková, tam to bolo tak dosť silne rozdelené a ja som tam bol v saku, ale v takom nejakom akože nebolo to úplne čisto maskulínna prezentácia a viem, že môjmu otcovi nesmierne vadilo, že som držala môjho partnera opačne, že proste on mal držať mňa a nie ja jeho a on mi o tom dal celú prednášku a ja „ježiš, mne je to jedno.“ Takže to je také to jedno prostredie asi. V škole to moc nepociťujem, takže možno teraz čo som akože na medicíne a je to akože veľký akože silná prevaha dievčat nad chlapcami a máme tam myslím že štyroch chlapcov v celom kruhu našom, ale nie je to niečo, čo by nejak extra vyskakovalo na mňa, možno niekedy keď tí chlapeci proste spravili komentár, že som tu medzi ženami, ale inak to asi nerobí nejaký problém.

T: OK a i keď sa poďíváš späť do dospievania, do toho detského. Najdeš tam momenty, kedy ťe to treba tak zarazilo?

R9: V tomto asi tiež hrajú rolu to, že proste počas toho detstva a dospievania som proste nedával moc pozor na to pohlavie, že pokiaľ to doslova nie je niečo, že niekto sa ma snaží zaškatuľkovať a niekto sa ma snaží udržať, že ty musíš robiť tú ženskú rolu, tak ja si to moc proste nevšímam, moc mi to nevádi. Napríklad keď som v kostole spievala chvály, tak my sme boli vlastne čisto ženská skupina plus dvaja starší páni, ktorí robili barytón, ale nikdy som to tak nebrala, že toto je genderovo rozdelená vec. Bral som to, že proste to sú vysoké tóny, toto sú nízke tóny a ja som malé dieťa tak ja robím vysoké tóny.

T: Jasne a jak ses cejtila ohledně toho genderu právě v prostředí té školy? Já vim, že ty říkáš, že moc si to vlastně neregistrovala, bylo ti to celkem jedno, že to pro tebe není nic

moc zásadného, ale zároveň si taky mluvíla o tom, že to byl nějaký proces, který se odehrával během základního vzdělávání a potom ještě vlastně na střední, tak jestli si vybavíš, jak jsi to vnímala v té době?

R9: Jedine, čo je také signifikantné, že proste som začala experimentovať so svojom výzorom, proste krátke vlasy, viac maskulinne oblečenie a takto a ja som vždycky bola taký dosť silný introvert, že proste jeden kamarát, maximálne dvaja a tak a proste ľudia začali komentovať na to, že keď som vlastne sa ostrihal lebo som mal nový účes a oni proste komentovali že a ty máš tým zase krátke vlasy, ty máš toto, ty máš tamto, že dosť z toho bolo také, že niektoré veci som musel robiť na silu, že bolo to také, že ja viem že chcem proste mať krátke vlasy, ale zároveň sa cítim strašne takým stredobodom pozornosti a že všetci si zo mňa môžu robiť srandu, akože nikdy si zo mňa nikto srandu nerobil, ale mne to tak prišlo, že proste som takým tým vtipom akoby triedy, ale nejako som sa tak... „dobre, nemysli na to, úplne na to kašli proste, vytesni to“ a nejako som sa proste cez to akože na silu pretlačila a ako hovorím, nikto si kvôli tomu zo mňa srandu nerobil, čiže dosť veľká časť z toho bola iba moja osobná sociálna úzkosť, že proste mám pocit, že sa na mňa pozerajú, všetci ma súdia nejakým spôsobom, pričom však každým som vlastne úplne ukradnutá, ale hej, to si pamätám také, že vlastne dosť také tie pocity zároveň hanby a zároveň toho že dobre, ale urobím to tak či tak, že naschvál som sa dala do tých akože... asi chápeš.

T: Jojo, OK. Takže jestli to chápu teda správně, tak to tam nějak ty ostatní lidi jako vnímali. Musela ses nějak obhajovat, proč máš krátký vlasy, proč se nějak oblíkáš a tak?

R9: Úprimne v škole nikdy nie. Viem, že pre moju mamku, jej strašne to vadilo hlavne aj keď som začala... ja sa cítim nesmierne pohodlne proste v mužskom oblečení, že ono to ani nie je o tom ako to vyzerá, ja napríklad všetky moje gate, ktoré mám, sú proste pánske gate aj keď je úplne jedno ako vyzerajú, ale tým že sú to pánske gate, ten strih, mne je to proste viac pohodlné, takže proste pred mamkou som sa musela obhajovať lebo je to strašne vadilo, že „ale keď to vyzerá rovnako, nemôžeš si kúpiť tie dámske?“ a ja „nie, nemôžem,“ ale v škole to nikdy nikomu nevadilo a dokonca ako proste keď už som bol tak nejako akože tie staršie ročníky a už som si našla nejaký ten svoj štýl, začal som sa cítiť pohodlne v tom, čo nosím, tak skôr bola takáto pozitívna pozornosť, že mi ľudia začali komentovať ako vyzerám, začali sa so mnou viac baviť alebo možno to bolo aj tým že ja som sa cítil viac sebavedome a ja som sa začala viac baviť s ľuďmi. Vlastne čím neskôr to bolo v tej

škole a čím vlastne ďalej ja som bol v tej svojej vlastnej sebezprezentácii asi, tak tým pozitívnejšie to vidím. Ešte ma napadlo, že v tej škole som nebol jediný človek, ktorý bol gender nonconforming, že ešte sme tam mali jednu holku, ktorá bola taký stereotypicky tomboy. Proste krátke vlasy, správala sa ako chalan a každý jeden učiteľ si myslel, že je chlapec a bola z toho takáto sranda, že proste všetci to vlastne brali strašne ľahko. Bolo to proste samozrejme, že proste opravíme človeka keď niekto misgenderuje ju a takto čiže myslím si, že proste moji spolužiaci na to boli zvyknutý viacmennej či nebolo to pre nich nič nové, keď ja som si strihať vlasy a takto, ale bolo to dosť vtipné, lebo vlastne v tom čase, kedy ja som začal prezentovať viac maskulínne, tak ona sa začala prezentovať viac femininne, čiže sme si to tak vymenili.

T: Hm, jasne. Tak se ještě posuneme o něco dál. Vlastně podle různých výzkumů a studií se ukazuje, že nebinární osoby často trpí psychickými obtížemi, tak mě vlastně zajímá, jestli ty s tím máš nějakou zkušenost.

R9: Momentálne nemôžem povedať, že niečo také...akože predpokladám, že možno mám nejakú úzkosť, nejakú úzkostnú poruchu voľačo také, ale nikdy som s tým nechodila akože za profesionálom ani nič také. Akože už to nerobí až taký veľký problém, čiže pokiaľ to vyslovene začne zrazu vyskakovať, robiť problémy, tak s tým asi ani za profesionálom nepôjdem, ale viem, že v minulosti vlastne v 15 rokov som mala akože depresívne epizódy a takéto veci a to aj z časti bolo vlastne spojené s dysfóriou. Bolo tak, že v čase, kedy som teraz, keď sa tak spätne pozerám, proste boli to moje najvyššie levely histórie, aké si doteraz pamätám a vtedy som vlastne chodila k psychológovia teraz sa cítim v pohode. Nevie, možno to bolo aj kombinácia toho, že proste takéto dosť ťažké obdobie proste okolo tých 14, 15 rokov a v kombinácii s tým, že ja som nesmierne zmätený človek proste, nevedel som vlastne, čo sa deje, čo je okolo mňa.

T: Jo, jasne no, ono se vlastně ukazuje, že vlastně možná ten důvod, proč nebinární osoby nebi i prostě i obecně trans osoby maj právě často deprese, úzkosti a podobně, tak že to může bejt spojený vlastně s tím, že holt z tý společnosti tímhletem vyčnívaj a že se často setkávají s nějakou diskriminací, šikanou a jsou pořád vlastně stavěný do pozice, kdy jako někomu vysvětlujou, jak to vlastně teda maj a že je to unavující a tak dál, takže ty důvody můžou bejt různý a ta dysforie, to je celkem logický, že to vede i k těmhle věcem.

R9: Tiež ako sa nad tým zamýšľam, že síce ja som nikdy priamo nezažila nejakú tú diskrimináciu alebo niečo také, ale viem, že ja som mala dosť akože... tá miera strachu tam

stále bola, že dôvod prečo som o tom viac menej alebo vôbec nerozprávala v škole aj vlastne skombinované s tou hanbou, ktorú som cítila, že sa takto prezentujem, že čo ak sa na to spýta alebo čo, že ja som mal dosť veľkú tu úzkosť už len čisto s tým, že toto niečo schovávam pred mojimi spolužiakmi a pred okolným svetom a bála som sa proste tej možnosti diskriminácie.

T: Hm, že je to vlastne nějak riskantní, že to tam hrozí. Říkám si, že vlastně i když to člověk na sobě sám úplně nepocítí, tak prostě právě už jenom vědomí toho, že to jako existuje a mohlo by se to stát, tak že to může být něco, co potom přispěje k tomu, že to může vést k nějaký psychický zátěži. Chceš k tomu ještě něco dodat nebo se posuneme dál?

R9: Asi nie.

T: Jasně, tak jo. My vlastně tady nějak mluvíme o té tvý cestě, o tom procesu a jak ti postupně došlo, že jsi nebinární a už to nějakým způsobem proběhlo a mě by zajímalo, jestli bys chtěla, aby to proběhlo nějak jinak, jestli si umíš představit nějakou ideální formu, toho jak by to mělo probíhat a nebo jestli je to pro tebe takhle v pohodě.

R9: Ja si hlavne v prvom rade nemyslím, že to ešte úplne prebehlo, takže momentálne som akože niekde a áno som sa to proste dostala nejakou tou cestou v minulosti, ale podľa mňa tu je ešte rovnaká možno cesta ako v budúcnosti, lebo stále akože neviem vôbec, že či chcem prejsť nejakou formou tej medicínskej tranzície, či je to vôbec pre mňa možné, viem, že proste sú určité zmeny, ktoré pre seba chcem, ale zároveň viem, že proste s nimi prichádzajú komplikácie viem, že hlavne proste tu na Slovensku a v Česku je to buď že proste buď všetko alebo nič, že je to proste dosť náročné, že napríklad kebyže si chcem nechať svoje meno alebo nechať proste môj marker, lebo to nechcem nejako zbytočne meniť, tak proste tá celá tranzícia by bola velice komplikovaná. Toto všetko proste ešte neviem, čo sa podľa mňa ešte len ešte len ukáže, ešte len sa to nejako stane. Akože určite keď sa pozerám na tú minulosť, tak nejaké tie zábrany alebo také tie odkročené z tej akoby ideálnej cesty ako či už to je proste to, že som sa dostala do tej transmedikalistickej skupiny a že to boli chvíľku názory, ktoré som pre seba mala, tak to by som možno odtiaľ dokázal vystrihnúť, takisto možno to náboženstvo v tom, že som presvedčená, že ja som síce žena a že proste určite na sto percent nie som žena, lebo Boh ma takto spravil, to by som takisto dokázal vystrihnúť, ale sú to iba také odbočky. Ako hovorím, že ja toho veľmi neľutujem, že proste posunulo ma to ďalej ako človeka.

T: Hm, hm, jo, chápu. Jak to vlastně pak dál ovlivnilo tvůj následující život, když sis řekla „jo, tak jsem nebinární, v tom se cejtím dobře,“ tak co se pak dělo dál?

R9: Tak určite som sa začala postupne cítiť viac pohodlne v mojej vlastnej koži. Začal som sa vlastne cítiť viac ‚comfortable‘ v tom maskulinnom prezentovaní. Takisto som rozmýšľala nad svojím vlastným genderom oveľa viac vtedy, keď to proste bola tá horúca téma, ktorá ma furt ťažila ako teraz hovorím, že to už je, že pokiaľ to niekto vyslovene nevytiahne, tak nemyslím na to až tak, že samozrejme je to súčasťou môjho života, je to niečo, čo prináša radosť, mám tu proste nebinárnu vlajku za sebou, ale proste nerozmýšľam nad tým nejako intenzívne. Vlastne tá problematika bola vyriešená, nemusím nad tým až tak rozmýšľať a cítim sa lepšie, cítim sa ľahšie.

T: Hm, hm, jo. Mělo to dopad na tvoje vztahy? Jak na ty, co už existovaly, tak i na utváření nových?

R9: Určitě. Jeden z mojich kamarátov, vlastne ten trans chalan, tak s tým to bolo akože dosť jednoduché, tomu som povedala, že som nebinárna a potom to bolo trošku také ‚awkward‘ medzi nami, lebo ja som neúplne ešte vedela ako chcem byť oslovovaná alebo takéto veci a on tiež nie úplne vedel, ale inak si nemyslím, že to nejakým spôsobom zmenilo ten vzťah medzi nami. Jeden vzťah, ktorý to dosť zmenilo podľa mňa, je s mojou kamarátkou s ktorou som bola najlepšia kamarátka a ona je dosť silne veriaca a súčasťou tej viery jej viery je aj to, že proste neverí, že trans ľudia sú akože proste validne trans, že aj keď sme mali vlastne komunikáciu o tomto kamarátovi, o ktorom ona vedela, že je trans, aj keď by možno nebol rád, keby to vedela, ale akože už ho stretla proste pred tranzíciou, takže už to bolo tak trošku neobratné a mali sme takú konverzáciu, že ona verila, že on je vlastne posadnutý démonom a takéto veci a to ma tak trošku odradilo od toho jej povedať, že ja sama som trans a že ja som nebinárna a sme sa tak potom trošku sa oddialili a je to ako že stále sme v kontakte, ale je to také trošku, taký vzdialenejší vzťah medzi nami dvoma. Takže tak no a celkovo na nové vzťahy... Ja mám trošku problém si robiť kamarátov, že nie som taký sociálny taxík, že prídem do miestnosti, hneď mám kamarátov, že ja si väčšinou vždy proste vyberiem nejakého človeka, že to je zaujímavý človek, s tým sa chcem kamarátiť, alebo proste len tak som niekde v rožku, ale že väčšinou si vyberám tých ľudí na základe toho, že máme niečo spoločné. Vidím, že ten človek je prose podobný mne a to veľakrát zahrňuje aj to, že ten človek je nejakým spôsobom buď či už to proste priamo nebinárny, alebo minimálne proste queer, že viackrát sa mi stalo, že som si myslela,

že ak toto je strašne cool človek, s ním sa chcem kamarátiť a potom neskôr sme si tak povedali, že ty si nebinárny. To sa stalo viac ako raz a je to dosť vtipné.

T: Tak jo, tak my už se pomalu blížíme ke konci. Jak se teďko vlastně cejtíš ve vztahu k tý svý genderový identitě? Když bys to třeba srovnala s tím, jak to bylo dřív a jak je to teď.

R9: Hm, takže povedal by som, že sme takí kamaráti možno, akože nejako ma extra nebolí, nejako tu vedľa mňa existuje... len tak ako taký vágny obláčik mojej genderovej identity. Je to zaujímavé. Vnímam to tak, že je to niečo, čo mi skomplikuje ten život hlavne v budúcnosti pokiaľ budem chcieť proste podstúpiť nejakú tranzíciu, ale nevidím to nejakým spôsobom ako negatívum, je to cool, je to nice.

T: Hm, jasne.

R9: Nejakým spôsobom ma to vlastne neudržiava v určitých škatuľkách, že nemám nejakú potrebu sa škatuľkovať, nepotrebujem vykonávať proste určité akcie len preto, že sú femininne alebo len preto, že sú maskulinne. To vidím ako plus. Samozrejme nie je to tak, že proste toto je esencia toho, že som nebinárny človek, že proste to určite má každý alebo teda, že každý má tú kapacitu na to, to mať, ale vidím to dosť proste u ľudí okolo mňa či už sú proste cis alebo trans, že majú takú potrebu predvádzať to svoje pohlavie ostatným. „Ja sa musím holiť, ja som žena, ja musím robiť toto, ja sa musím správať takto.“ Neviem, takú potrebu nemám.

T: Hm, jo a ty máš pocit, že tohle jde jako úplně mimo tebe, že to se tě nějak netýká vlastně.

R9: Akože nejde to úplne že stopercentne mimo mňa, že akože všimam si to, ale za prvé nemám tu potrebu a za druhé vedome to nechcem robiť, že nechcem sa proste, nechcem byť uväznená akoby v tej potrebe predvádzať napríklad pohlavie.

T: Jo, jasný. Kam by se to mělo dál ubírat?

R9: No to hej, to už som to načala, že keď rozmýšľam nad tou medicickou tranzíciou, tak čo by ma akože fakt potešilo, by bolo ,top surgery', proste chcem byť ,flat' a takisto nejaký level testosterónu aspoň na chvíľku. Neviem úplne, že či chcem všetky zmeny, ktoré prichádzajú s testosterónom, ale hrubší hlas by sa mi páčil a takisto, že toto je nejaká fikcia proste od malého veku, ale ja chcem mať proste ,facile hair'. Ja som si kreslil fúzičky. Neviem že či je to proste iba taký ten malý detský sen, že ja chcem mať fúzičky, ale bolo by to cool proste mať nejaké to... jo.

T: Jo a to teda vlastně mluvíš o tom, co s tím tělem a...

R9: Áno, takým spôsobom ja to vnímam, že proste moje telo je niečo, čo ja si môžem modifikovať ako chcem, že je to môj malý avatar, ktorého si môžem nejako... proste urobiť si s ním, čo chcem a modifikujem vlasy, modifikujem šaty, modifikujem všetko, čo momentálne viem a do budúcnosti by som proste chcel modifikovať ďalej, ale tam už je proste potrebujem tú pomoc medickú vlastne. Nie je to úplne spojené s tým genderom, je to skôr s tým, že proste chcem vyzerat' nejakým určitým spôsobom. Nie je to spojené proste s tým pohlavím, že podľa mňa už takéto to mentálne prežívanie toho pohlavia je už asi dané by som povedala, že proste ja tam toho moc necítim, tam nie je tam nič čo tak prežívať, že nemyslím si že to sa bude nejakým spôsobom vyvíjať alebo meniť.

T: Hm, jo, jasne. Takže dejme tomu, že po tý mentální stránce je to nějak už završený, ale teď ještě bys chtěla se proměnit nějak fyzicky.

R9: Jo, ale to zase je niečo, čo si proste myslím teraz. Možno, že proste keď pôjdem na testosterón a už nejaké tie zmeny sa proste stanou, tak si uvedomím, že po tej mentálne stránke to ešte nie je ukončené a bude ďalšie kríza identity. To sa ešte len uvidí.

T: Hm, jasne. No tak jo. Tak za mě je to takhle všechno a říkám si, jestli ty na mě máš nějakou otázku, jestli tě něco v průběhu napadlo a nebo ne a chtěla bys třeba ještě něco doplnit.

R9: Možno, že čo je taká hlavná pointa tej diplomovej práce, že čo sa vlastne snažíš zistiť týmto?

T: Ono je to prostě zaměřený na vývoj nebinární genderový identity a spíš tam jde vlastně o nějakou subjektivní náhled lidí, který jsou nebinární, jak prostě oni to vnímali, jak vlastně jako prožívaj tu svojí genderovou identitu s tím, že je to zasazený do takového jako socio-kognitivního rámce, takže tam nejde o ten biologické proces, co se týče toho vývoje třeba v mozku, ale spíš právě, jak to vnímá ten člověk, kterej tím prochází, kdy si to třeba prvně začne uvědomovat, jak k tomu přistupuje ta společnost, ve který on se pohybuje, jakéj dopad na to můžou mít právě genderový rol, genderový stereotypy a tak.

R9: Tak to zní zaujímavo.

T: Tak já moc děkuju, že sis na mě udělala čas a díky za tvůj zájem a kdyby tě něco napadlo, kdyby ses chtěla ještě ohledně něčeho ozvat, tak můžeš určitě na ten mail třeba psát.

R9: Jasné, maj sa. Bolo to zaujímavé. Čau.

T: Moc díky! Ahoj.